

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ТИМ КОКИ

КАТАФАЛКАТА, С КОЯТО ТИ ДОЙДЕ

Качете се на КАТАФАЛКАТА на Тим Коки.
Няма да съжалявате!

Джанет Еванович

ПРОМОЦИЯ
3.99

ТИМ КОКИ
КАТАФАЛКАТА, С КОЯТО ТИ
ДОЙДЕ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Появата на красива жена в поличка за тенис в погребален дом буди недоумение. А когато същата тази жена иска да разговаря за собственото си погребение, тогава... Е, кой уважаващ себе си погребален агент би устоял?

Със сигурност не и Хичкок Сюъл, най-търсеният погребален агент в Балтимор и главният герой в този изпълнен с напрежение роман. Хич е озадачен и привлечен от тази прелъстителна, загадъчна жена и желанието ѝ да уреди собственото си погребение и скоро нарастващият му интерес го въвлича в поредица от все по-опасни обстоятелства, включващи изнудване, корупция в полицията и политически машинации. И убийства. И преди да се осъзнае, Хич загазва. Ако не внимава, може да се озове на два метра под земята...

Динамична мистерия, която включва изключително забавни герои и ги замесва в остроумен и изпълнен с обрати и изненади сюжет. Хичкок Сюъл е най-умният и привлекателен детектив аматьор.

*В памет на Теди Хартман, който би се смял най-
гръмко.*

1.

Живеех си много добре, тържествено съпровождах мъртъвците до гробовете им и общо взето си гледах работата, когато жена, която се представи с името Каролин Джеймс, навря хубавото си лице в живота ми и предизвика хаос.

Но, разбира се, животът често поднася изненади. Казват, че дори кихавица в подходящия момент може да промени хода на историята. Твърдо вярвам в това. Животът е странен. Бившата ми съпруга стана будист — наред с още няколко провокиращи неща — и сравнява живота си с непрекъснато препъване напред. Джулия твърди, че качеството на живота зависи от ловкостта ти да преодоляваш десетките хиляди препятствия, които се явяват на пътя ти, докато се препъваш напред. В края на живота си, разбира се... човек неизбежно пада. Непредотвратимо е. Окончателното препъване. Не мисля, че това е будистка риторика, но защо да спорим? Думите ѝ отговарят на истината.

Аз действително се препъвах по неравния път на живота, когато без никакво предупреждение пред мен се появи препятствие в къса поличка за тенис и широк пуловер и подложи на изпитание ловкостта ми.

Аз съм на трийсет и четири години — твърде млад за окончателното падане — и съм висок — метър осемдесет и седем. А от тази височина се пада лошо.

В онази сряда през май леля Били и аз имахме поклонение в зала едно. Погребалният дом, който ръководя с леля ми, се намира във Фелс Пойнт, Балтимор. Там съм прекарал така наречените формиращи години от живота си. Кварталът е работнически и е сгъстен в края на пристанището, на около километър и половина от центъра на града. Погребалният дом е на няколко преки от пристанището, последен в редицата от магазинчета и барове. Понякога хората се шегуват, че е на

един хвърлей от „Задънена улица“ — барът в дъното на улицата. Но ние бяхме там преди тях. Грозният ми чичо Стю започнал бизнеса малко след Втората световна война, през която станал свидетел на зрелищни събития, включително на ужасния десант в Нормандия. Някой би предположил, че идеята да стане погребален агент е била реакция на катарзис след потресаващата гледка на стотиците трупове през войната, но истината е съвсем прозаична. Според фамилната легенда чичо Стю взел решението си, след като му връчили сметката за погребението на баща му. Макар че нямат деца, леля и чичо решили да нарекат погребалния дом „Сюъл и синове“. Идеята била на Били. Тя внася в бизнеса необходимата „топлота и сантименталност“, които липсват на чичо ми.

Сградата ни е безлична като улицата и околните къщи. Човек може да се облегне на стената на „Сюъл и синове“ и да запали цигара, без да забележи, че стои пред погребален дом. Имаме две зали и двама служители — аз и леля Били. И двамата сме лицензирани погребални агенти. Това означава, че имаме правото да правим всички онези неща с труповете, за които повечето хора не искат и да чуят. Били е бежанка от старата аристокрация на Юга и държи смъртта да бъде чествана тържествено. И тъй като Били ме е отгледала, в мен се е просмукала голяма доза от отношението ѝ към нещата. Мисля, че именно празничното отношение към смъртта отличават „Сюъл и синове“ от другите погребални домове. И брандито, което Били предлага на посетителите.

В онзи ден почитаемият мъртвец беше пенсиониран пожарникар от Таусън. Той бе починал от естествена смърт — ако сърдечният удар може да се смята за такава — и вдовицата му бе информирала леля Били, че опечалените ще бъдат малко. Между двете зали има плъзгаща се врата. Когато очакваме многобройна тълпа, дърпаме плъзгащата се врата. Така беше например на погребението на родителите ми.

Леля Били се занимаваше с погребението на пожарникаря. Редувахме се. Аз седях в кабинета ми. Бях си вдигнал краката на бюрото и четях некролози. Шегувам се. Четях пиесата на Торнтън Уайлдър^[1] „Нашият град“ и поради причини, които ще обясня по-късно, бях в скапано настроение. Чувствах се неспокоен. Десетина пъти взимах пиесата, въздишах и я хвърлях на бюрото. Накрая я заряхах и отидох да видя какво става в зала едно.

Там се стичаха хора, събираха се на групи, шепнеха и усърдно отбягваха почитаемия ни гост господин Уедърби, който лежеше мъртъв в ковчега. Намръщената ми физиономия беше неподходяща за случая, затова смених изражението си и започнах загрижено да обикалям помещението. Не помня дали споменах, че не изглеждам зле. Черни коси. Сини очи. Хубава кожа. Страхотна брадичка. Казвали са ми, че приличам на онези лекари по телевизията, които непрекъснато се забъркват в афери с красиви пациентки. Лицето ми е фантастично за професията. Предразполага хората.

Разходих се из залата, стиснах ръцете на неколцина опечалени и чух, че пожарникарят е бил добър човек. Винаги казват така. Само извън погребалния дом може да чуеш, че умрелият е бил гадно копеле.

Съзрях леля Били, която стоеше в ъгъла до покойника и бе прегърнала вдовицата. До ковчега, скрита между гладиолите, стоеше трийсет и няколко годишна жена — висока, облечена в морскосин пуловер и къса бяла поличка за тенис, от която се подаваха прекрасни дълги крака, обути в маратонки. На глезените ѝ имаше гривни. Страхотен тоалет за погребение. Гарвановочерните ѝ коси се спускаха до раменете и в момента скриваха лицето ѝ.

Тръгнах към нея. Тя вдигна глава и ме прикова с влажни, кафяви очи. Имах чувството, че ме гледа сърна, която съм взел на прицел и се готвя да застрелям. Лицето ѝ имаше формата на сърце. Брадичката бе заострена, устата — малка и червена, а носът — правилен и изключително секси. Очите ѝ бяха големи и гледаха недоверчиво. Тъй като и двамата бяхме високи, за миг си представих, че сме женени и имаме рояк високи, недоверчиви деца. Сетне протегнах ръка и се представих.

— Здравейте. Аз съм Хичкок Сюъл.

Тя се вторачи изпитателно в мен, после стисна ръката ми и каза:

— Странно име.

Това, разбира се, го бях чувал хиляди пъти.

Страните ѝ поруменяха и жената леко залитна. Майката на високите ми недоверчиви деца беше пила. Тя пусна ръката ми и погледна господин Уедърби.

— Познавахте ли го? — попитах аз.

Жената поклати глава.

— Виждам го за пръв път през живота си. — В гласа ѝ прозвуча нотка на предизвикателство, а очите ѝ обходиха залата. — Онази там, съпругата му ли е?

Леля Били още разговаряше с госпожа Уедърби.

— Да.

— Трябва да кажа нещо.

— Не е необходимо.

— Разбира се, че е необходимо. Не мога да вляза и да изляза ей така. Това е погребение. Всъщност, можете ли да ме изведете оттук?

— Разбира се.

Непознатата направи крачка напред, но залитна и едва не събори гладиолите. Протегнах ръка да я хвана за лакътя, но тя се дръпна.

— Не съм възрастна дама.

— Но не сте и много стабилна.

Жената се опита да ме погледне гневно, но ядът ѝ бързо премина.

— Имах лош ден.

— Ако това означава нещо, и моят не беше особено добър — дипломатично отговорих аз. — Хайде, да се махаме оттук.

Макар и с нежелание, тя ме хвана под ръка. Тръгнахме и неколцина човека се обърнаха към нас. Госпожа Уедърби вдигна глава и жената до мен прошепна:

— Какво да кажа?

— Кажете, че е бил добър човек. Всички явно са единодушни по този въпрос.

— Сериозно?

— Покойният е бил пожарникар. Кажете ѝ, че преди много години е спасил котката ви и никога няма да го забравите.

— Не се ли сецате за нещо не толкова сантиментално?

Докато се приближавахме, видях, че леля Били ми е благодарна за появата.

— Госпожо Уедърби, аз съм Хичкок Сюъл, племенникът на Били. Ужасно съжалявам. Такава загуба. А това е...

— Каролин Джеймс — каза жената до мен и стисна ръката на вдовицата. — Моите съболезнования. Съпругът ви беше... Вие не ме познавате... Той... Аз имах котка...

Притекох ѝ се на помощ.

— Съпругът ви е спасил котката на госпожица Джеймс. Била се качила на едно дърво. Котката била бременна и госпожица Джеймс била толкова благодарна на съпруга ви, че кръстила едно от котенцата Уедърби. В негова чест. Госпожица Джеймс случайно видяла тъжната вест във вестника днес следобед, след като играла тенис, и решила веднага да дойде тук, за да изрази уважението си.

Вдовицата измънка нещо в отговор и задържа ръката на Каролин Джеймс.

— Много мило от ваша страна, госпожице Джеймс — намеси се леля Били и ме стрелна с поглед, който искаше да каже: „Разкарай я оттук, по дяволите“. Ето защо дръпнах Каролин Джеймс настрана и я поведох към вратата.

— Какви бяха онези щуротии за бременната котка? — изсъска тя.

Кимнах угрижено на двойката старци, които влязоха в залата и отговорих:

— Така вдовицата ще има какво да разказва край масата за бридж.

Излязохме във фоайето и аз попитах Каролин Джеймс дали не иска да се разпише в книгата за съболезнования. Тя отказа.

— Мисля да изчезна незабелязано — рече Каролин и тръгна към вратата.

Настигнах я и двамата едновременно хванахме дръжката.

— Не мислите ли, че ми дължите обяснение? — попитах аз. — Преди да „изчезнете незабелязано“, искате ли да ми кажете защо дойдохте? Тук рядко се отбиват случайни посетители.

— Предпочитам да не ви казвам.

Но аз не пуснах ръката ѝ.

— Съжалявам, че ви развалих купона, господин Сюъл.

— Моля.

— Няма да се повтори.

Свих рамене.

— Винаги сте добре дошла.

Тя присви очи и ме погледна изпитателно.

— Идването ми тук беше импулсивно. Отбих се да уредя... едно погребение.

— Така ли? Тогава защо е цялото това суетене? Кабинетът ми е ей там. Защо не отидем...

— Промених решението си. А сега може ли да си вървя?

— Надявам се, че не сте променили решението си заради онези глупости за котката. Леля ми ще се погрижи за погребението, ако това ще ви накара да се почувствате по-добре.

— Няма да има погребение. — Очите ѝ блеснаха и Каролин вдигна предизвикателно рамене. — Ясно ли е?

— Да, госпожице — отговорих аз и отворих вратата. — А мога ли да попитам кого смятахте да погребете?

Тя въздъхна.

— Да. Себе си.

---

[1] Торнтън Уайлдър (1897 — 1975) — американски драматург и писател. Пиесата „Нашият град“ му спечелва втора награда „Пулицър“. Действието се развива в малкия град Гроувърс Корнърс в Ню Хампшър. — Б.пр. ↑

2.

Родителите ми бяха местни телевизионни звезди. Баща ми работеше в студиите на Дабъл Ю Би Ей Ел, които се извисяваха над сивата скалиста долина на Хамптън, старият индустриален град, разположен на бреговете на река Джоунс Фолс. Татко беше нещо като момче за всичко — четеше новините, правеше реклами за търговците в Балтимор и представяше късните филми в петък и детските анимационни филмчета в събота сутринта. Лицето му беше дружелюбно и безлично.

Майка ми, от друга страна, беше екзотична красавица от Ню Йорк, второстепенна актриса, която бе дошла в Балтимор да изпълни ролята на Мери Пикърсгил в петнайсетминутен филм, съпътстващ изложбата на оригиналното национално знаме, развявало се над Форт Макхенри по време на почти забравената война срещу Британия през 1812 година. Не искам да бъда груб и да обвинявам скъпата ми майка, че е направила компромис с добродетелността си, за да получи ролята. Но една американка от италиански произход с лъскави черни коси, смугла кожа, лек акцент и пищни бедра не е най-логичният избор за пресъздаването на образа на старата мома и отявлена представителка на висшата класа на белите англосаксонски протестанти госпожица Пикърсгил, ушила американското национално знаме. Както и да е, тя получила ролята и дошла с влак за снимките. Татко щял да играе ролята на Франсис Скот Кий^[1], местен младеж, автор на текста на националния химн. Не мисля, че истинските Пикърсгил и Кий са се срещали. Но майка ми и баща ми се запознали и тайно се любили на втория етаж на Къщата със знамето, след като членовете на снимачния екип си тръгнали. Срещу пет долара вход човек още може да разгледа къщата, където е било ушито националното знаме, и да види стаята, където родителите ми са се забавлявали, кикотели и заченали скъпата си рожба. Когато бях ученик, задължително посещавах Къщата със знамето, щом започнех да ухажвам ново гадже. Никога не съм предполагал, че ще ми провърви и ще участвам във възстановката на

позорната любовна среща на родителите ми... но това ми даваше възможност да вмъкна в разговора въпроса за секса. Няма лошо.

Родителите ми се влюбиха мигновено и затова откритието, че майка ми е бременна с мен явно не ги хвърлило в паника. Конкуренцията в Ню Йорк била голяма и майка ми лесно била убедена да се премести в Балтимор и да упражнява там професията си. Те се оженили и няколко месеца след раждането ми майка ми получила малки роли в телевизията. В петък вечерта станцията започнала да излъчва шоуто „Боулинг за долари“ и възложила на баща ми задачата да го води. Той ги убедил да му позволят да включи майка ми, за да му помага, докато бърби със състезателите. Двамата били толкова очарователни и простодушни, че скоро разговорите заели толкова време, колкото вълнуващия боулинг. Всъщност и аз съм направил телевизионния си дебют в онова шоу. Бил съм на около годинка, когато съм предизвикал лек скандал в предаването, като съм разкопчал горните три копчета на блузата ѝ, докато мама и татко бърбели с някакъв хлапак, дошъл да спечели малко пари, събаряйки кеглите.

Шоуто постепенно се изтъркало и било спряно, а родителите ми започнали ново предаване — интервюта със затворници и майки, които спят с приятелите на дъщерите си. В онези дни не се говореше много за тези неща. Родителите ми представяли местни спортни звезди, обикновени хора, които правят интересни неща, престъпници, треньори и какви ли не още. Нямало значение с кого и за какво говорят. Достатъчно било, че бърбят приятелски. И аз съм се появявал в онова шоу. Веднъж седях, издокаран със сламена шапка и велурен костюм, докато родителите ми бърбеха със самия Бинг Кросби, който не откъсваше очи от майка ми. Всички холивудски величия са вечно надървени и непрекъснато си го търсят. Бинг беше отпратен колкото е възможно по-бързо и баща ми се извини, че ме е накарал да облека онзи костюм.

Аз приличам повече на майка си. Черните коси. Сините очи. Макар че пиратската усмивка е заслуга на баща ми.

Предпазливостта ми обаче може да се припише на съдбата, която избра такива прекрасни хора като родителите ми и изпрати камион, натоварен с бира, срещу колата им. При това, точно когато отиваха в болницата. Майка ми беше бременна със сестричката ми. Когато родилните ѝ болки започнаха, нашите ме оставиха в погребалния дом

при грозния чичо Стю и леля Били. Шофьорът на камиона казал, че всичко станало за секунди. Грозният чичо Стю отговори на телефонното обаждане. Той остави слушалката, рече: „Всички са мъртви“, отпусна се на креслото и се разрида. Тогава за пръв и последен път го видях да плаче.

Вече споменах, че на погребението им дойдоха много хора. Присъства и самият кмет. Аз изглеждах много шик в черното си костюмче. Бях на дванайсет години. Хората ме докосваха леко, сякаш бях светец. Имаше страшно много цветя и ако Бинг Кросби се бе появил, щях да му ги напъхам до едно в устата. Вечерта, докато гледах през прозореца на стаята ми, си мислех, че съм преживял най-лошия ден в живота си и отсега нататък ме очаква само манна небесна.

Господин Уедърби не ни създаде никакви проблеми по време на погребението си. Мъжете, които носеха ковчега, бяха еднакви на ръст, защото ако има твърде ниски и твърде високи, това води до затруднение при разпределението на тежестта. Нито един от опечалените не изпадна в зрелищни изблици на скръб. Вдовицата хлипаше учтиво, а приятелите ѝ нежно се грижеха за нея. Времето беше хубаво. Температурата — двайсет и четири градуса. Зимата свършваше и бяха нацъфтели първите пролетни цветя. Уханието им осигуряваше подходящ за случая меланхоличен контрапункт на прозаичната задача да положим покойния господин Уедърби в черната земя.

За погребението отговаряше леля Били, но я застигна неприятна простуда и аз поех задълженията ѝ. Стоях мълчаливо встрани и гледах гайдаря, който се готвеше да надуе кравешкия мехур. Въпреки карираната пола, перата и всичко останало, гайдарят ни съвсем не е шотландец, а италианец, електротехник на име Тони Марино. Историята му е тъжна. Млада шотландка откраднала и после разбила юношеското му сърце и оттогава Тони свири на гайда, като издевателства над самотната си душа. На следващата година той дори отишъл в Шотландия да търси изчезналата си любима. Не я намерил, но опознал всичко шотландско. И до ден-дневен Тони започва деня си с пушена риба и чашка „Макаланс“. Но трябва да призная, че Марино

е страхотен гайдар и включва в репертоара си дори Верди и Пучини. Освен това, така свири „Аве Мария“, че сърцето ти се къса.

Вдовицата бе избрала „Божия милост“. Дискретно дадох знак на Тони, който засвири погребалната песен. Щом свърши, той спусна гайдата и избърса автентична сълза от окото си. Кълна се, че понякога любовта е трън в окото. Свещеникът каза последните думи на молитвата си и приключихме с погребението. Вдовицата сложи ръка на ковчега и измънка нещо, което не разбрах, после се смеси с тълпата опечалени, отпавили се към колите си.

Тръгнах след тях. Бях си свършил работата. Обикновено не присъствам на почерпката след погребението. Задачата ми е да изпратя покойника до последната спирка в живота му. После оставям нещата в ръцете на гробарите. Така беше и този път. От дърветата се появиха четирима типа, до които никога не бихте се приближили, спуснаха ковчега в гроба и започнаха да го зариват.

— Хей, хлапе, няма ли да помогнеш? — извика отговорникът на екипа, човек, който приличаше на булдог със слонски уши. Той обичаше да ме нарича „хлапе“. Аз пък му виках „татенце“. Каква обич!

— Не и днес, татенце. Кожичката около единия ми нокът се е забелила.

Това му се стори най-смешното нещо, което бе чувал през живота си. Той сръга гробаря до него.

— Чу ли какво каза хлапето? Кожичката около единия му нокът се забелила.

Оставих ги. Тони стоеше до колата си и прибираще гайдата в багажника. Отказах на предложението му да ме закара. Искях да се разходя. Трябваше да помисля за някои неща.

Прибрах се вкъщи и изведох кучето ми Алкатраз да се изпишка. Живее през три къщи от погребалния дом, затова после отидохме при леля Били, която даде супа на Алкатраз. Кучето много обича супа.

— Кое беше онова момиче? — попита тя. — Знаеш коя имам предвид. Онази, която се вмъкна на погребението.

Отговорих, че не знам и добавих:

— Искаше да уреди погребението си.

— Не е ли твърде млада за това?

— И аз мисля така.

Били ми донесе питие, взе чашата си и се приближи до любимото си кресло, после събу обувките си и седна. Алкатраз мигновено изприпка до нея и се просна пред креслото. Тя внимателно сложи крака на гърба му.

— Остави ли депозит? — попита Били.

— Не се стигна дотам. Промени решението си.

Леля ми се усмихна и доближи чашата до устата си.

— Аха, решила е да живее. Хубаво.

---

[1] Франсис Скот Кий написва текста на американския национален химн по време на бомбардировката на Форт Макхенри, Балтимор, на 13–14 септември, 1814 г. Знамето, което той вижда по време на бомбардировката, е с петнайсет червени и бели ивици и петнайсет звезди и е ушито от Мери Пикърсгил. Къщата със знамето е домът ѝ, превърнат сега в музей. — Б.пр. ↑

3.

Вече споменах, че в деня в който Каролин Джеймс се появи и изчезна от живота ми, бях в лошо настроение. Обикновено става така, когато вместо „не“, казвам „да“. И точно това направих, съгласявайки се да си сложа сиви мустаци и мека шапка и да играя ролята на помощник-режисьора в новата продукция на „Джипси Плейърс“ на пиесата „Нашият град“ от Торнтън Уайлдър. Джил Ванс, режисьорът мечтател, направил този вдъхновяващ избор, наблегна на приятната ми външност в желанието си отново да ме изкара на аматьорската сцена. Той се позова и на местната популярност на покойните ми родители. Джил никога не се стеснява да използва известността на майка ми и баща ми, когато ласкае себелюбието ми. И, разбира се, самолюбието е онова, което трябва да ласкаеш, когато се опитваш да убедиш някого да излезе на театралната сцена.

— Хич, нямаш представа колко бездарници ме преследват да им дам ролята. Ролята на помощник-режисьора изисква човек от твоя калибър, някой, който може да осъществи свещения контакт между актьори и публика. Не мога да взема кого да е. Нуждая се от теб, Хич. Ти си роден за тази роля. Тя е в кръвта ти.

„Не“ е най-лесната дума, която можеш да произнесеш. Трябва съвсем леко да раздвижиш устни. Но поради причини, известни само на вечно присмиващите се богове, аз раздвижих твърде много лицеви мускули в разговора си с Джил и отказът ми се изроди в съгласие да участвам в проклетата пиеса. Всичките ми съмнения относно последния провал — едрия, тъп швед в „Ана Кристи“ — се изпариха.

Мили боже. *Помощник-режисьорът.* Ръководителят на цирковото представление. Всички онези реплики и старомодна сантименталност.

Отдалечил съм се с няколко поколения от дните, когато колежаните се бяха пристрастили към безумието да видят колко от тях

ще се натъпчат в телефонна кабина, но благодарение на миниатюрните размери на сцената на театъра на трупата „Джипси Плейърс“ и гениалното решение да се постави пиеса, изискваща участието на десетки топли тела, аз изпитах чувство за клаустрофобия на първата репетиция. Джил Ванс съпроводи актьорския състав на малката сцена, после седна на петия ред и ни даде указания да се разхождаме в кръг.

И ние започнахме да се въртим в кръг, като се блъскахме, сръгнахме с лакти и настъпвахме. Имах чувството, че не сме жители на град, а риби в аквариум. Докато се препъвахме на сцената, неочаквано се озовах лице в лице с Джулия Фини, прелестната нимфоманка, псевдобудистка и неизменно чаровна бивша моя съпруга.

— Виж ти, това не е ли Хичкок Сюъл?

— Здравей, Джулия. Какво те води в нашия град?

— Много смешно. Виждам, че Джил е включил и теб в този цирк. Какво направи? Заложил на суетността ти ли?

— Горещо-долу.

— И с мен постъпи така. И нали съм мекушава... Не може ли да прекарваме по по-приятен начин времето си?

— Да, но сме тук.

Джулия поклати глава.

— Разбирам те. По цял ден си с мъртъвци. А моето извинение какво е?

Замислих се.

— Обожаваш усложненията? Колкото по-голяма е бъркотията, толкова си по-щастлива.

Тя присви очи и се вторачи в мен.

— Чакай малко. Не бях ли омъжена за теб? Но после ще говорим. Сега трябва да се разхождаме в кръг.

Джулия тръгна грациозно към отсрещния ъгъл на сцената, после се обърна, повдигна вежди и закачливо изплези език.

Джил най-сетне плесна с ръце.

— Много добре. Моля, седнете. Искам да изложа концепцията си за постановката.

Всички се събраха на сцената пред него. Бих казал, че половината го слушаха. Другите петдесет процента бяхме чували тези неща и използвахме времето да помечтаем. „Концепцията“ на Джил вероятно имаше интересни аспекти, но това нямаше значение, защото

никога нямаше да се осъществи на сцената. Трупата „Джипси Плейърс“ има дългогодишна традиция да изпада в паника. Костюмите се късат, страстите се разгорещават, декорите падат, светлинното табло изгаря, репетициите зациклят в незначителни детайли или преди премиерата актьорите се разболяват от грип. И никога няма време за „концепцията“. Научи репликите си, кажи ги правилно и се моли да имаш самочувствие. Това беше концепцията. Всичките велики замисли на Джил Ванс пропадат, щом представлението започне. Това сигурно го отчайва, но шоубизнесът е пълен с такива неща.

Ето защо аз изключих, докато Джил обясняваше какво в края на краищата няма да стане. Той непрекъснато споменава „нашия помощник-режисьор“ и ме сочеше и десетки послушни глави всеки път се обръщаха към мен. Като ръководител на този цирк, аз трябваше да играя водещата роля и да осъществя концепцията му. Предполагам, че трябваше да слушам обясненията, но не можех. Мислех за други неща. Представях си само погребението в края на пиесата. Но в моята версия жената, изпълняваща ролята на мъртвата, не беше Емили Гибс, а Каролин Джеймс.

И Джулия не слушаше. Тя стоеше на ръба на сцената и си играеше с дългата си, черна плитка. Щом погледите ни се срещнаха, Джулия вдигна плитката, за да ми я покаже, и ми намигна.

Аха. Ясно. Знаех си.

Ателието на Джулия се намира на втория етаж на старата пожарна, която по ирония на съдбата бе опустошена от пожар, докато пожарникарите се борели с пламъците на няколко пресечки оттам. Другаде бе построена нова пожарна, а старата остана празна години наред, докато Джулия извади късмет и започна да печели купища пари за картините си. И оттогава тя се настани да работи и да живее там и отвори галерия на партера. Старият пожарникарски пилон е запазен и служи като декоративен щрих, както и за бърз начин да се спуснеш долу и да огледаш посетителите.

В задната част на ателието беше кухнята, а зад три старинни паравана — спалнята, където нямаше нищо друго, освен легло и халат. Един неин приятел скулптор бе направил леглото. Таблата представляваше плетеница от черна стомана във формата на паяжина.

Пръстите ми още бяха преплетени в нея, когато Джулия излезе от банята, носейки поднос. Беше си облякла халата и се хилеше дяволито. Не ми беше трудно да разгадая усмивката ѝ. „Падна ли ми.“

Тя седна на леглото и сложи подноса на стомаха ми.

— Ще ми напомниш ли пак защо се разведохме? — попита Джулия.

— Не се спогаждахме? Карахме се?

— Кавгите ми липсват.

— А на мен не.

Тя въздъхна.

— Да. Несходство в характерите.

На подноса имаше две чашки и месингов кафеник. Джулия напълни напръстниците с някаква кална течност, взе единия и отпи.

— Но се чукахме хубаво. А това е важно.

Съгласих се с нея. Махнах ръката си от таблата и се надигнах. Джулия взе подноса от корема ми и го сложи на леглото.

— Ти се чукаш хубаво с всички — напомних ѝ аз. — Това беше една от причините, поради които се карахме.

— Голям си моралист, Хич. Безразборните сексуални контакти са последното ефективно оръжие срещу нарастващия стерилитет на нацията — заяви тя.

— Искаш да кажеш, че се чукаш за доброто на Америка?

— Разбира се. Сега не се ли чувстваш по-добре?

Трябваше да призная, че наистина се чувствах по-добре. Леглото на Джулия вдъхновяваше посетителите си да се държат така, сякаш придобиваха още няколко крайника. Току-що изминалият час беше изпълнен с толкова много ръце и крака, които се размахваха в толкова много посоки, че сякаш във вакханалията участваше целият актьорски състав на „Нашият град“.

Още не проумявах защо Джулия и аз решихме да се оженим. Защо развалихме хубавото си приятелство? Разводът след година и половина беше толкова по-логичен и за двама ни, че го изконсумирахме веднага на същото това бойно поле. Черната стоманена паяжина още ме привлича от време на време. Сексът с Джулия е навик, от който не можеш да се откажеш лесно. Особено след като аз бях единственият, който се опитваше да се откаже.

Джулия седна срещу мен, кръстосвайки крака. Искаше ми се да извади проклетата плитка от вдлъбнатината между гърдите си. Бившата ми съпруга започна да ми разказа за мъжа, с когото се среща.

— Не искам да ти казвам името му. Ще се развикаш.

— Познавам ли го?

Тя сви рамене.

— Не лично. Но съм сигурна, че знаеш кой е и няма да го одобриш.

— Хубаво е, че се съобразяваш с мен.

— Разбира се, Хич. Ти умееш да преценяваш хората и знам, че ще го осъдиш строго. Той ми е пълна противоположност. Но е страхотен в леглото.

— Тогава не ти е пълна противоположност.

— Колко мило. Благодаря. — Джулия най-после махна плитката от вдлъбнатината между гърдите си и започна да я гали като котка. — Е, кажи ми как е *твоят* любовен живот? Чукаш ли красиви вдовици?

— Не се сближавам с клиентите.

— Но те са толкова уязвими.

— Ти си извратена, Джулия.

— Аз съм художник. Живея, за да изследвам.

За да докаже твърдението си, тя смъкна халата от раменете си, блъсна подноса на пода и се впусна в експедиция, която започна от бедрата ми и бързо се разпространи във всички посоки. Накрая свършихме един върху друг в другия край на леглото. Джулия мъркаше като пантера.

— Беше много хубаво — каза тя и погледна часовника си. — Трябва да тръгвам.

Джулия се изкъпа и докато се обличахме, ѝ разказах за Каролин Джеймс. Тя прояви интерес.

— Каза ли защо иска да я погребеш?

— Не обясни нищо.

— Разбирам.

— Беше пила — добавих аз.

— Хм, това означава, че или е празнувала, или е тъгувала.

— Склонен съм да вярвам във второто. Изглеждаше малко объркана.

— В ръцете ти е било тъжно, пияно момиче. — Джулия пристегна колана си и си сложи червило. Беше облякла тесен панталон и бяла риза. — И казваш, че била привлекателна?

— Хареса ми.

— Не си ли любопитен, Хич?

— Любопитен съм. Но не мога да направя нищо по въпроса.

— Нали знаеш името ѝ. Защо не се опиташ да я намериш?

— Как? Пък и дори да я намеря, после какво? Да ѝ кажа какво ѝ мисля?

— Понякога си много тъп. Онази жена явно е била истинска загадка. На твоето място щях да рия като прасе, докато я намеря.

— Понякога си много изискана.

Тя се засмя.

— Зарежи това. Да тръгваме. Ще се видим на репетицията.

Изпъсках и тръгнах към вратата. Джулия ме последва. Ателието е пълно с картини. Предимно абстрактни. Неща, които се учат в детската градина. Джулия печели добре. Преди няколко години я откри една важна клечка, член на съвета на галерия „Уолтърс“. Дватама имаха краткотрайна връзка. Онзи тип запозна Джулия с приятелите си и продажбите и комисионите хвъркнаха нагоре. Сега рисунките ѝ са изложени из целия град. Освен това, не знам защо, много я харесват и в Скандинавските страни.

— Между другото, каква роля играеш в пиесата? — попитах аз.
— Госпожа Гибс?

— Емили. Кралицата на красотата. — Тя ме погледна предизвикателно. — Хайде. Кажи го.

— Не се обиждай, но не си ли твърде стара, изхабена и повехнала за ролята на Емили?

Джулия се засмя.

— Разбира се. А ти си твърде малък, неопитен и невеж, за да бъдеш мъдрият стар помощник-режисьор, нали? Всичко това е част от концепцията на Джил. Или не слушаше обясненията му?

— Не. Флиртувах с бившата ми съпруга.

Тя се ухили.

— Помощник-режисьорът и малката Емили се чукат. Ето, на *това* му казвам концепция.

— Постановката е обречена на провал.

— Разбира се. Винаги става така. Затова е забавно. А сега, изчезвай.

Тя ме прегърна и ме целуна по бузата. Прегърнах пожарникарския пилон и се спуснах в галерията. Нямаше посетители. Само Сю Китайката седеше зад касата и лениво прелистваше списание. Всъщност Сю не е китайка. Тя е от Дъндолк, който не е работнически град като Балтимор. Но Сю носи кадифени якета, подстригва косите си на бретон и се вторачва в теб, сякаш не може да проумее какво си казал, и не ѝ пука за нищо. Не знам защо я наричат Китайката. Тя отговаря за галерията на Джулия. Когато влязох, Сю дори не вдигна глава.

Оказа се, че не е необходимо да рия като прасе, за да намеря Каролин Джеймс. Тя ме чакаше, когато се върнах на работа. Леля Били ми даде документите, веднага щом влязох.

— Самоубийство — каза тя. — Задушаване. Сърцето ми се къса.

Забързах към мазето, където подготвихме клиентите. На количката лежеше млада, червенокоса жена. Обсипаното ѝ с лунички лице бе застинало в агония. Беше висока метър и шейсет и много слаба. Кожата около лявото ѝ око беше насинена.

Виждах я за пръв път през живота си.

4.

Подробностите за мъртвата бяха малко. Живеела в апартамент в Чарлс Вилидж, близо до университета „Джон Хопкинс“. Била намерена в гараж в уличката зад дома ѝ, на предната седалка на хонда „Сивик“. Двигателят работел, изпълвайки гаража със смъртоносни изпарения. Нямахше съмнение, че смъртта е умишлена. Под вратата били напъхани хавлии, а от ауспуха до откренатото стъкло на колата била прокарана тръбичка. Що се отнасяше до полицията, разследването беше приключило, преди да е започнало.

Двайсет и седем годишната Каролин Джеймс работела като помощник на шефа на фирма, доставяща храна по домовете. Той казал, че била старателна и отговорна служителка, която изпълнявала каквото ѝ наредели. Постъпила преди около година. Това било първото ѝ назначение, откакто дошла в Балтимор. Нямала семейство и не била омъжена, макар че в живота ѝ очевидно имало мъж. Естеството на връзката било неясно. Шефът описа мъжа като „нахакано копеле, гаден, скапан шибаняк“. Ако този човек готви така, както ругае, бих искал да опитам ястията му.

— Инак е хубавец. Истински расов жребец. И точно затова не можех да си ги представя заедно. Каролин беше симпатична, но не беше София Лорен.

Стори ми се, че той вдига летвата твърде високо, но запазих мълчание.

— Не бих я описал като безлична, но наистина ѝ липсваше индивидуалност. Беше стеснителна. А онзи тип е много нагъл и напорист. Мисля, че не си подхождаха.

Разговорът ми с шефа на фирмата се състоя в зала две, където бяхме изложили за поклонение злочестата му помощничка. В зала едно имаше поклонение на любимата учителка. Там се бяха стекли много хора. Но Каролин Джеймс бе привлякла малцина опечалени. Освен шефа на фирмата и неколцина колеги, присъстваше и човекът, който я бе открил в пълния с отровни изпарения гараж, месарят от

супермаркета, където тя бе пазарувала, и съседът ѝ, възрастен мъж на име Касълбаум. Подозрение будеше отсъствието на двама души — нахаканото копеле, гадният, скапан шибаняк и жената, която се бе представила за Каролин Джеймс, за да ми каже, че непопулярната помощничка във фирмата за доставяне на храна по домовете скоро ще бъде злочест гост на зала две.

Макар да не бяхме в Дания, а в Балтимор, пак имаше нещо гнило.

В едното помещение беше шумно и оживено като в бинго зала, а в другото лежеше мъртва млада жена без приятели, която бе решила да сложи край на живота си твърде рано. Цялата тази история ме натъжи и ядоса. Леля Били видя изражението ми, когато по-късно ме намери в кабинета ми.

— Неприятно ли беше? — попита тя.

— Много.

— Жалко. Толкова младо момиче. Може би утре на погребението ще дойдат повече хора. Знаеш, че понякога става така.

— Как мина поклонението на учителката?

— Чудесно. Смяха се и плакаха.

Обожавам леля ми.

Фалшивата Каролин Джеймс не дойде на погребението. Не я и очаквах. Странната причина, поради която се бе представила за помощничката на шефа на фирмата за доставяне на храна по домовете и бе поискала да уреди погребението си, остана загадка.

Няколко пъти си припомнях десетте минути, прекарани с нея, но не измислих нищо. Тя беше мистериозната жена. Лице без име.

Лейди Хикс.

Но имах удоволствието да се запозная с нахаканото копеле, гадния, скапан шибаняк. Името му вече ми беше познато от документите, които Били ми даде, когато се върнах от срещата с бившата ми съпруга. Той се казваше Гай Фелоус^[1]. Не се шегувам. Някои родители не уважават децата си. Господин Фелоус явно бе уредил погребението за рекордно време. По телефона. Той бе купил на Каролин Джеймс възможно най-евтиния ковчег и бе оставил на Били

избора на гробището и парцела. Вниманието му беше трогателно, меко казано.

Гай Фелоус дойде, облечен в сивкавокафяв панталон, морскосиньо спортно сако и кафеникава вратовръзка. Наистина беше хубавец — имаше слънчев загар и беше строен, а сресаните с ръка пясъчноруси коси бяха оформени в лимба на челото, която му придаваше дяволита, секси, момчешка закачливост на сърфист. Освен всичко, Гай беше арогантен. Той пристигна на гробището, пъхнал ръце в джобовете си, сякаш беше манекен, позиращ за снимка. Наблюдавах го отблизо, докато гледаше ковчега. Проницателните му сини очи не изразяваха тъга, а раздражение. Ако самоубийството на Каролин Джеймс изобщо го бе развълнувало, това беше предимно защото погребението бе усложнило и без това натоварения му ден. Дори единствената му проява на нежност беше неадекватна. След като десет секунди гледа мъртвата, Фелоус сложи ръка на ковчега и започна да барабани с пръсти, събаряйки цветята.

— По дяволите — измърмори той и се отдалечи.

Приятен тип.

Опелото беше кратко. Като живота на Каролин Джеймс. Когато траурната церемония свърши, Гай Фелоус се обърна и тръгна. Свещеникът остана озадачен, защото нямаше кого да утешава. Стиснах ръката му, а той поклати глава.

— Това беше най-тъжното погребение за тази година, Хич. Покойната сякаш беше чумава.

Преди да кажа нещо, разговорът ни бе прекъснат от някаква врява край колите. Гай Фелоус и съседът на Каролин Джеймс се караха. Забързах към тях.

— Негодник! — изкрещя господин Касълбаум.

— Я млъквай! — отговори Фелоус.

— Няма да млъкна! Негодник! Ти уби онова момиче!

— Не знаеш какво говориш, старче.

— Чух те как се отнасяше с нея. Мислиш, че това не са уши ли?

— Защо не си гледаш работата, по дяволите?

— Не ругай на гробището, нацист!

— Я си го начукай!

Възрастният мъж замахна. Пръстите му оставиха две кървави дири на лицето на Гай Фелоус. Младият мъж реагира светкавично.

— Копеле! — изръмжа той и заби юмрук в челюстта на господин Касълбаум.

Старият рицар се строполи на земята.

— Хей! — намесих се аз и потърсих с поглед Сам, шофьорът на катафалката.

Той беше едър като бик, приятен човек. Освен това работеше като телохранител в няколко клуба в града. Но не го видях.

Фелоус беше бърз. Щом ме забеляза, той рязко се обърна и ме фрасна по носа. Коленете ми се огънаха. Усетих вкус на кръв. После Гай пак ме удари, но този път юмрукът му се стовари върху гръкляна ми. Изкара ми въздуха. Фелоус приклепна, но не реализира трето попадение. Господин Касълбаум бе седнал по задник и размахваше ръце. Очите на Гай се стрелнаха към него и аз се опитах да предупредя стареца, но в гърлото ми сякаш бе заседнала буца. Само изсъсках. После прецених ръстовото си предимство пред скапания шибаняк и го блъснах с всичка сила. Той се удари в катафалката. Когато опита да се изправи, аз отново го блъснах — този път по-силно. Откровено казано, това започна да ми харесва. Бях пресметнал разстоянието и той не можеше да стигне до лицето ми.

— Разкарай се, приятелю! — озъби ми се Фелоус. — Защо не си гледаш работата?

Пак го блъснах и изграчих:

— Това ми е работата. Да отговарям за погребението.

Гай се изсмя подигравателно. Но не помръдна.

— Хубава работа имаш, приятелю.

Избърсах с ръкав лицето си. Носът ми пулсираше. Господин Касълбаум бавно се изправяше. Обърнах се към него.

— Добре ли сте?

— Нищо му няма — рече Фелоус. — Докоснах го съвсем леко.

— Побоят над възрастни хора едно от любимите ти занимания ли е? — попитах аз.

— Не е твоя работа с какво се занимавам, приятелю.

Започна да ми писва да ме нарича „приятелю“.

— Защо не се извиниш?

— Той посегна пръв — изръмжа Фелоус.

— Добре. Виж какво, по време на погребение напрежението се засилва. Убеден съм, че господин Касълбаум не е искал да...

— Говорех сериозно — прекъсна ме възрастният мъж. — Този човек наистина е негодник.

Фелоус потупа катафалката.

— Искаш ли да се повозиш, старче?

Касълбаум се нахвърли върху Гай. Застанах между двамата и сграбчих Фелоус за реверите. Дойде ми до гуша от него. Доближихме лица и се вторачихме един в друг.

— Може ли да прекратим този спор?

— Пусни ме — изсъска той.

— Първо покажи малко уважение.

— Кой си ти?

Разтърсих го, но той се изплъзна от ръцете ми и отново се блъсна в катафалката, като този път удари главата си и побесня.

— Да те вземат дяволите!

Фелоус се нахвърли върху мен, започна да рита и да драска и остави няколко кървави бразди по лицето ми. Най-после Сам се появи. Закопчаваше ципа си. Сам е добро момче, макар че многократно съм го предупреждавал да не пикае на гробищата, когато е на работа. Пикочният му мехур е колкото напръстник. Сам ме отърва от Гай Фелоус, който се освободи от хватката му, направи няколко крачки назад и вдигна ръце, сякаш да покаже, че не е въоръжен.

— Дадено, стига толкова.

— Добре ли сте, господин Сюъл? — попита Сам.

— Да. Благодаря ти — отговорих аз и му направих знак да изпрати господин Касълбаум до колата му.

Възрастният човек тръгна, без да се съпротивлява. Гай Фелоус се успокои. Той оправи яката и вратовръзката си и прокара пръсти през косите си. После бръкна в джоба на сакото си и ми подаде носна кърпа. Притиснах я до носа си и кърпата се обагри в червено.

— Разби ми носа, тъпако — рекох аз.

Фелоус се засмя.

— Май ти си тъпакът. — Той допря пръсти до лицето си, за да провери дали има кръв. — Смахнат дъртак.

— Изглежда не те обича.

Фелоус сви рамене.

— Много е любопитен. Мисли, че е баща на всички. Разстроен е заради... нали знаеш.

— А ти?

— Разбира се, че съм разстроен. Кой би предположил, че онази глупачка ще се самоубие?

Въпросът беше реторичен. Но по една случайност аз имах отговор. Или поне отчасти. Отворих уста да попитам дали Фелоус знае нещо за чернокосата жена с дългите крака, но нещо ме спря. Вместо това го попитах дали познава добре покойната. Въпросът беше излишен.

— Бяхме приятели.

— И нямаш представа защо се е самоубила?

Той сви рамене.

— Предполагам, че е била нещастна.

— Когато аз съм нещастен, пускам си филм с братя Маркс или излизам и се напивам — рекох аз. — Не се затварям в гаража и не включвам двигателя на колата.

Фелоус присви очи.

— Може да не е харесвала братя Маркс.

Умник. Този тип определено не ми се нравеше. Той беше боклук. Хубав, но боклук. Беше ясно, че изобщо не му пука за починалата му „приятелка“. Запитах се защо си е направил труда да дойде на погребението ѝ и дори да го плати. Пак ми хрумна да го попитам за фалшивата Каролин Джеймс, но отново нещо ме спря. Не знам защо не исках да мисля, че тя може да има нещо общо с този тип. Макар да ме бе споходило силното и обезпокоително чувство, че е така. И през следващите двайсет секунди подозренията ми се засилиха.

— Наистина ли си шеф на това място? — попита той.

— Управител съм на погребалния дом.

Фелоус ме изгледа от главата до петите.

— Не приличаш на погребален агент.

— Казвали са ми го. А ти? Харесва ли ти онова, с което се занимаваш?

— С какво, мислиш, че се занимавам?

Свих рамене.

— Изненадай ме.

— Тенисист съм. Давам уроци в крайградския клуб. Играеш ли тенис?

— Прехвърлял съм няколко пъти топката през оградата.

— Имаш хубаво телосложение за тенисист. Дълги ръце. Ако си и бърз, може да излезе нещо от теб.

Бърз съм. Но в онзи момент не бързах. Тогава само си представих чифт маратонки, къса бяла поличка и два дълги крака, които тичат по корта. Представих си как лейди Хикс се изкъпва след урока, изпива няколко питиета с Гай Фелоус и после пристига в погребалния дом, за да ми размъти главата.

Фелоус казваше нещо.

— Печелиш ли добре от това?

— От кое?

Той протегна ръка и посочи гробището.

— А, това. Да — отговорих аз. — Погребалният бизнес. Стабилен е. А тенисът?

— Изкарвам си прехраната. Не се сърдиш, нали? — Гай Фелоус протегна ръка и ме потупа по рамото. — Ще се видим на гробището.

Той се засмя и тръгна. Кой би предположил колко е прав?

---

[1] Guy, fellow (англ.) — човек, приятел. — Б.пр. ↑

5.

Отидох в бар „Ухилената стрида“. Заведението се намира на пристанището. Сградата е стара и порутена и сякаш всеки момент ще се наклони и ще рухне във водата. Интериорът е морски. Има рибарски мрежи, бурета и стара лодка, окачена над бара. Пияниците често я замерят с чаши и бутилки, като от време на време пукват нечия нищо неподозираща глава. Ако достатъчно дълго пиете в „Ухилената стрида“, ще се научите къде да седате. Е, поне на теория.

Собствениците са Франк и Сали Фини, родителите на Джулия, бившите ми тъст и тъща. Сали е огромна и има едро, овално, червендалесто лице, къси ръце и грамадни длани. Гласът ѝ е силен — нещо много необходимо, когато работиш в такъв бар. Виждам съм я да прекратява сбиване само като изкрещява на участниците да излязат навън.

Франк, от друга страна, е слаб и дълъг като върлина. Адамовата му ябълка съперничи на носа му, а изражението му е мрачно, сякаш е настъпил краят на света. И всеки път тряска чашите на бара. Ако сте в добро настроение и искате да си го развалите, потърсете Франк. Погледнете ли навъсеното му лице, ще изпаднете в дълбока депресия.

„Ухилената стрида“ може да се похвали с една атракция, която си струва да се спомене. Срещу бара има черна врата, за която Франк и Сали плащаха две години на градските строителни инспектори, за да не бъде закована. Но парите си заслужаваха, защото винаги когато някоя приятелска кавга заплашваше да прерасне в неконтролируема, Сали извеждаше нищо неподозиращите боксьори през черната врата и оттам — право на кея. Зрелището е страхотно, а после Сали черпи по едно питие всички в бара и се кикоти като вещица. Ако може да ѝ се вярва, още никой не се е удавил. Имам предвид не в алкохол, а във водата в пристанището.

Рано следобед в „Ухилената стрида“ нямаше много посетители. Франк работеше на бара, затова атмосферата беше потискаща. Всъщност, мъртвешка. Тони Марино седеше на обичайното си високо

столче в края на бара и пиеше шотландско уиски. Еди Велвит, друга редовна клиентка, гледаше телевизия в ъгъла. Тя беше малко по-висока от стола и тежка почти колкото него. Еди предшестваше дори Франк и Сали Фини в „Ухилената стрида“. Баща ѝ, треторазреден жокей на име Бъд Велвит, бе притежавал бара преди тях. И когато Бъд го продаде на семейство Фини, дъщеря му явно беше включена в сделката. Много харесвах старата Еди. Ако пренебрегнете бръчките и размъкнатите ѝ дрехи, ще видите забележително добри и дружелюбни очи. Благородна душа. Влязох в бара и Еди вдигна чашата си за поздрав, после отново се вторачи в телевизора.

Седнах и казах на Франк да ми даде бира.

— Кого погребва днес, Хич? — попита Тони. — Видях те, като тръгваше за гробището. Нямахте много хора.

— Пет-шест души. Млада жена.

— Жена? — Той тъжно поклати глава. — И не искаха гайда, а?

— Тя беше обикновено момиче, Тони. Нямахте приятели. Нито семейство.

Тони Марино направи гримаса.

— Господи, какъв ужас.

Франк сложи бирата пред мен.

— Благодаря — рекох аз. — Джулия каза ли ти, че пак ще играем заедно в „Джипси“? В „Нашият град“?

Франк смъкна кърпата от рамото си и прогони една муха от бара.

— Курва.

О-хо. Той беше в *онова* настроение. Това беше загубена кауза, но въпреки всичко, се опитах да я спася.

— Не трябва да я съдиш толкова строго, Франк. Джулия е свободолюбива. Какви ли ги няма по света.

Както и предполагам, Франк остана невъзмутим. Сигурно на някои бащи им е трудно да гледат как дъщерите им стават за смях.

— С кого се среща сега? — попита Тони.

Франк се обърна към него и отброи на дългите си кокалести пръсти — един, двама, трима, четирима, сетне ме погледна с воднистите си очи. Отговорът го *интересуваше*.

— Рече, че се среща с един свестен тип, но не ми каза името му.

— Не трябваше да я зарязваш, Хич — рече Тони.

— Това е все едно да задържиш торнадо — отговорих аз.

Еди може би се засмя на думите ми, но голямата чаша закриваше лицето ѝ. Отпих от бирата. „Гинес“. Топла. Идеална. Господ да благослови ирландците.

В бара настъпи тишина. Чувахе се само звукът на телевизора. Еди плъзна чашата си по бара, за да я напълнят отново.

След втората бира минах на уиски и пак се замислих за жената, която преди малко бях погребал. Неколцината човека, които си бяха направили труда да ѝ отдадат последна почит, вече я бяха забравили. Обикновено не мисля за покойника, след като ковчегът се спусне в земята, но сега не беше така. Фалшивата Каролин Джеймс бе разпалила любопитството ми. Погледнах в огледалото зад бара и си представих, че я виждам как сяда до мен, обръща се, вдига чашата към устните си и ме пронизва с поглед.

Поисках още едно уиски и се вторачих в огледалото. Вече бях осъзнал, че алкохолът мисли вместо мен. Разбира се, това беше целта.

6.

На другия ден се събудих с ужасно главоболие от размишленията предишния следобед в „Ухилената стрида“, сетне подкарах стария си скапан шевролет към жилището на Каролин Джеймс. Тя живееше в онази част на града, известна като Чарлс Вилидж, кръстена на Чарлс Карол, богат земевладелец от Балтимор, аристократ, един от подписалите Декларацията на независимостта.

Господин Касълбаум отвори вратата.

— Погребален агент, който ходи на посещения по домовете. Трябва ли да се притеснявам?

Хитро.

— Да. Хрумна ми да мина да ви взема мерките.

Той ме покани в апартамента си и ми предложи чай.

— Нека да отгатна. Искате да знаете повече за съседката ми. Разстроен сте, че такава млада жена е отнела живота си и това ви притеснява. Не виждате логика. Прав ли съм?

Отговорих утвърдително и забелязах голяма черна котка с яркозелени очи, която ме гледаше от перваза на прозореца. Стори ми се, че не ѝ пука особено за мен. На дивана се появи втора котка. И още две до радиатора. Стаята започна да мърка зловещо. Господин Касълбаум приготвяше чая в кухнята.

— Не можете да престанете да мислите за нея и ви се струва, че се влюбвате. Това се превръща в обсебване. Пак ли съм прав?

Уважавах въображението му, но реших да го отрежа, преди да е отишъл твърде далеч.

— Всъщност, бих желал да науча нещо повече за взаимоотношенията ѝ с Гай Фелоус, господин Касълбаум.

— О, негодникът — разочаровано измърмори той и подаде глава от кухнята. — Искате ли захар? А лимон? Аз си слагам малко ром и мед в чая, когато настина.

— Захар. И мляко.

Черната котка се размърда и ме погледна подозрително, вероятно защото бях поискал от запасите ѝ.

Господин Касълбаум донесе поднос и го сложи върху купчината списания „Лайф“ на масичката за кафе.

Чаят беше кисел.

— Той е лош човек — каза старецът и седна на дивана. — Често го чувах да крещи. Държеше се лошо с нея. Идваше и си тръгваше по всяко време на денонощието. Тряскаше вратите и не го интересуваше, че в сградата живеят и други хора. И я биеше.

— Сериозно?

— Да. Понякога виждах синини на лицето ѝ. Тя си слагаше тъмни очила в дни, когато нямаше слънце. Вие ми кажете какво означава това. Според мен не означаваше, че е кинозвезда. Видяхте го как се държа на погребението. Удари ме.

— И мен ме удари.

— Той удря всички. Мисли се за Джо Луис, а е само един обикновен скандалджия. Нацист. И я уби.

— Какво искате да кажете, господин Касълбаум? Нали нямате предвид, че наистина го е направил?

— Има ли разлика? Тя беше тъжна млада жена и той я потискаше още повече. Хората се нуждаят от надежда. Каква надежда имаш, когато някой идва в три часа сутринта и те удря?

Задах му още няколко въпроса за Гай Фелоус. Господин Касълбаум прояви инициативност, но не ми каза нищо ново. Тогава обърнах друга страница.

— Господин Касълбаум, спомняте ли си да я е посещавала една жена? Висока? Чернокоса?

— Да. Видях я.

— Сериозно? — Рязкото ми движение стресна черната котка, която скочи от перваза. — С кафяви очи? И малка уста?

— Е, не съм я карал да позира, за да я рисувам. Но три-четири пъти забелязах посетител, който не беше негодникът. Висока жена с черни коси. За устата не знам.

Лейди Хикс.

— А чухте ли името ѝ?

Господин Касълбаум отпи от чая и направи гримаса.

— Чаят е кисел. Съжалявам.

— Името ѝ?

Той се облегна назад, погледна ме и леко се усмихна. Страхотно. Старецът бе прекарал твърде много време с котките си и сега щеше да си играе с мен като с мишка.

— Жената ви интересува, нали?

Кимнах.

— А съседката ми не ви интересува.

— Съседката ви е мъртва — напомних му аз.

— Вие я погребяхте.

— Можете ли да ми кажете нещо за онази жена? — настоях аз.
— Идвала ли е, когато и Гай Фелоус е бил тук? Мислите ли, че той я познава?

— Не съм ги виждал заедно. — Очите му се присвиха подозрително. — Разбира се, не гледам денонощно през шпионката, ако искате да кажете това.

— Съвсем не.

На дивана до господин Касълбаум скочи кривогледа, пъстра котка, която измяука пронизително. Старецът покри с шепа муцуната ѝ и животното млъкна.

— Един път ги видях почти заедно — добави той. — Може би в седмицата, преди да намерят в колата горкото момиче.

— Почти?

Касълбаум прехапа устни.

— Минавах край външната им врата и чух, че негодникът е там. Крещеше. Нещо се строши. Може би лампа. Не знам какво беше. После нещо се блъсна в стената. Негодникът продължи да крещи. Затова погледнах през шпионката. Там имаше някой, но видях само гърба му. Стоеше пред вратата. И после гърбът изчезна и вратата на апартамента се отвори. Негодникът изглеждаше ядосан, но това не беше нищо ново. Все едно да кажеш, че папата е католик. Сетне затръшна вратата. Отворих и излязох в коридора. И в сенките до стълбите стоеше онази жена.

— С черните коси?

— Да. Криеше се. Това беше ясно. Изтича там, за да не я види негодникът.

— Каза ли ви нещо?

— Рече здравейте. Отвърнах на поздрава ѝ и попитах какво става. В днешно време човек трябва да си отваря очите на четири.

— И после?

— Нищо. Тя се приближи до вратата и потропа. Видях за миг младата жена, когато откряна вратата. Плачеше. На лицето ѝ имаше кръв. Преди да видя още нещо, другата влезе и вратата се затвори.

— И сте сигурен, че чернокосата жена се криеше от Гай Фелоус?

— Казвам ви какво видях. Не мога да чета мисли.

Касълбаум беше уморен възрастен човек, който трябваше да проветри апартамента си. Той сложи ръце на кокалестите си колене. Край на историята. Не беше много. Благодарих му за чая и за времето. Касълбаум махна нетърпеливо.

— Забравете за чая. Не беше хубав.

Застанахме на вратата и той се поколеба.

— Мога да ви кажа още нещо. Когато младата жена умря, полицаите дойдоха и ме попитаха кой е собственикът, за да го информират. Ами аз съм собственикът. Тази сграда е моя. Още от времето преди да се родите. Извадих ключа и ги пуснах в апартамента ѝ. Вътре цареше пълна бъркотия. Но горкото мъртво момиче беше много чисто и винаги подреждаше. Тогава обаче сякаш бе минал ураган. Чекмеджетата бяха издърпани. На пода бяха разхвърляни възглавници и дрехи. Книги. Чинии. Счупена лампа. Пълен хаос.

— Сякаш някой е търсил нещо?

— Може би.

— Вещите ѝ още ли са там?

— Не. На другия ден дойде негодникът, натъпка ги в кашони и ми каза да повикам камион на благотворителната организация „Добра воля“. Казах му сам да ги извика. Да не съм му слуга? И сега апартаментът пак е даден под наем. Познавате ли някого тук?

Вторачих се в стълбището, в тъмния ъгъл, където фалшивата Каролин Джеймс се бе крила от Гай Фелоус. Каква беше връзката между двете жени? Според господин Касълбаум, Гай Фелоус е имал пълен достъп до апартамента, влизал е и излизал, когато му скимне и е биел горката Каролин Джеймс. Какво би се случило, ако бе забелязал фалшивата Каролин Джеймс на стълбището?

Господин Касълбаум, изглежда, чакаше отговор на въпроса си. Разсеяно поклатих глава.

— Не... Никого.

7.

Поех по магистрала Джоунс Фолс, продължих на север по Семинари Роуд, после се отправих на североизток, на юг, на запад и пак на север и излязох на криволичет селски път, който ме заведе до грижливо окосените тревни площи на крайградския клуб. Спрях на големия паркинг до сградата, построена в английски архитектурен стил от XVIII век. Старият ми, скапан шевролет бе заобиколен от беемвета и мерцедеси. Беше прекрасен пролетен ден. Навсякъде цъфтяха жълти нарциси, лалета и кандилки. Тук-там на тревата имаше и големи, красиво оформени фигури от мирта — вид пълзящ по земята бръшлян, мек като женски коси.

Съзрях миниатюрен трактор. Зад волана седеше дребен, жилав човек. Бейзболната шапка беше килната назад на главата му. Той издаваше заповеди на двама прегърбени типа, облечени в зелени работни комбинезони. Те стояха и държаха гребла. Приближих се и двамата изчезнаха. Шефът остана зад волана. На бялото кръгче на комбинезона му пишеше, че името му е Руди. Бейзболната шапка предполагаше, че Руди харесва пепси-кола, макар да бе от друго поколение. Ботушите му бяха с цвета на кюфтета.

— Здравсти — рекох аз.

— Здравсти.

— Ти си Руди, нали? — попитах аз и протегнах ръка.

Нямах представа защо се държа така свойски, но чувствах, че приличам на идиот. Допирът до ръката на Руди беше като до стрито стъкло в бейзболна ръкавица.

— Какво мога да направя за теб? — изчурулика той.

Бях сигурен, че ми се подиграва.

— Казвам се Хич Сюъл.

— Страхотно име.

— Семейно е.

— И аз така си помислих.

— Хората ме наричат Хич.

— Предполагам. — Очите му блеснаха. — А мен — Руди.

— Виждам, пише на значката ти.

— Е, какво мога да направя за теб, Хич? — Този път Руди се ухили.

— Търся Гай Фелоус.

— Уроци ли искаш да взимаш?

— Не. Искам да говоря с него.

Руди ме изгледа от главата до петите.

— Женен ли си?

— Моля?

— Женен ли си? Имаш ли сериозна приятелка? Сгоден ли си?

— На среща ли ще ме каниш, Руди?

Той се засмя.

— Не. Струва ми се, че не искаш да взимаш уроци по тенис, нито си дошъл да кажеш на Гай Фелоус да стои настрана от приятелката ти. Ето защо ми се виждаш странен.

— Той тук ли е?

Руди погледна към кортовете, които бяха заградени със зелена мрежа.

— Странно, но не е тук. Първият му урок е в десет, а вече минава един, а Фелоус още не се е появил. — Руди се ухили. — На някои от дамите тук не са им връзвали тенекя, откакто са били дванайсетгодишни. Ако искаш да видиш нещо зрелищно, ела, когато са около него.

В същия миг на паркинга спря червено беемве, от което слезе жена с външността на Грейс Кели. Костюмът ѝ беше ушит безупречно. Осанката ѝ беше съвършена. Видът ѝ сякаш казваше: „Гледай, но не пипай“. Въздухът се раздвижи, за да ѝ стори път, когато високите ѝ токчета затракаха към сградата. Руди и аз прекратихме разговора. Обикновено всички мъжете правят така, когато покрай тях мине поразително красива жена, дори да е на петстотин метра. Тя хладнокръвно отвори тежката дъбова врата и влезе в мъжкия клуб.

— Това беше една от тях — измърмори Руди.

— От кои?

— Бивша ученичка на Фелоус. — Руди намигна. — Известно време двамата непрекъснато играеха двойка, ако се сещаш какво искам да кажа.

— Фелоус е популярен, а?

— Е, не е моят тип.

— Руди, знаеш ли нещо за приятелката му?

— Би ли стеснил малко кръга?

— Знаеш ли да има приятелка? Имам предвид сериозна?

— И да има, достатъчно е умен, за да не я води тук.

— Да, в това има логика.

Руди и аз бързахме още малко. Направих му комплимент за поддръжката на тревата. Той ми каза, че има бригада от четирима плюс него. Разказа ми за новия проект за парк. За некадърния си зет, когото наел да помага и после уволнил, защото карал с бясна скорост количка за голф. Показа ми снимка на внучката си — единственото хубаво нещо, което направил некадърният му зет. Тя била гений по математика. Руди ми разказа и за последния ураган и за проблемите с електрическата инсталация в къщата му. Показа ми снимка и на съпругата си. Руди беше мил човек, но не разбираше езика на жестовете. Цяла вечност стоях под ъгъл четирийсет и пет градуса към паркинга, докато най-после подадох ръка по средата на разказа му и благодарих за отделеното ми време.

Точно когато се готвех да се кача в шевролета си, на паркинга спря полицейска кола. Зад волана седеше униформено ченге. Спътникът му слезе. Цивилен. Беше нисък и як, досуц Наполеон. Физика на борец. Имаше малки уши, розово лице и жълтеникава коса, която беше или подстригана ужасно, или ставаше дума за най-нескопосано направената перука на света. Той ме погледна така, както гледат ниските яки мъже, сякаш искаше да каже: „Само да пожелая, ще те нокаутирам, дългуч“. Устоях на желанието си да го потупам по главата, изчаках го да затвори вратата на колата, качих се в шевролета ми и включих двигателя. Ауспухът избълва отровен, синкав пушек в краката му. В огледалото за обратно виждане забелязах, че цивилният се ухили подигравателно. Униформеното ченге чистеше зъбите си и гледаше напред, но бях сигурен, че се подсмивва.

Потеглих и видях, че жълтокосият се приближава до Руди.

Два часа по-късно Били ме извика на поклонение в зала две. Беше намръщена.

— Един човек иска да те види.

Беше мъжът с жълтеникавата коса. Стоеше на главния вход. С нищо не показва, че е виждал физиономията ми. И аз сторих същото.

— Вие ли сте Хичкок Сюъл?

— Да.

— Аз съм детектив Джон Крук. — Той ми показва значката си. — Бих искал да говоря с вас.

— За какво?

— Бих искал да говоря с вас.

— Вече го казахте. Трябва да ходя на поклонение.

— Важно е.

Опечалените продължиха да пристигат. Някои огледаха полицейската кола, която бе спряла под ъгъл зад катафалката, сякаш бе препречила пътя ѝ за превишена скорост.

— Не може ли да почакате?

— Не.

— Тогава може ли поне да преместите колата? Опечалените се разстройват от полицейски коли.

— Странно. Винаги съм мислил, че полицейските коли карат хората да се чувстват в безопасност.

— Не и на погребения.

Крук нетърпеливо барабанеше с молив по тефтерчето си.

— Искате да кажете поклонения.

Не бях в настроение да се заяждам.

— Ще ми кажете ли за какво става дума?

— Днес следобед бяхте в крайградския клуб, нали?

— Да. Проследихте ли ме дотук?

— Били ли сте и преди това в клуба, господин Сюъл?

— В крайградския клуб ли? Разбира се. Там съм важна клечка.

— Ирония ли долавям в думите ви, господин Сюъл?

Преди да отговоря — иронично, разбира се, до мен се приближи леля Били.

— Проблем ли има?

— Не — отговорих аз.

— Вие двамата трябва да се махнете от входа — заяви Били.

— Опитвам се да го накарам да премести колата.

— Оставете колата. Тя не е важна — каза Крук.

— Тогава я *преместете* — озъбих се аз. — Тук има мъртвец и това е най-важното. Хората са дошли да отдадат последна почит. В полицията не ви ли учат на състрадание?

Леля Били пое рязко въздух. Тя не обича, когато се настроя войнствено.

Крук пъхна палци в гайките на панталона си и се поклати на пети. Класическо преиграване.

— Знаете ли, господин Сюъл, и при нас има мъртвец. Само че никой не идва да му отдаде последна почит. Нашият е с нож в корема.

Леля Били ахна.

— Какъв мъртвец? — попитах аз. — Какви ги говорите?

Крук продължи да барабани с молив по тефтера си. Запитах се дали го прави, за да ме изнерви.

— Ако полицейската кола тук ви разстройва, може би трябва да дойдете с мен в участъка, господин Сюъл. Там никой няма да ѝ обърне внимание.

— Кой е умрял? — повторих аз.

Детективът погледна тефтерчето си.

— Човек на име Фелоус.

— Гай Фелоус? Учителят по тенис?

— Познавате ли го?

— Знаете, че го познавам. Поне знам кой е. Затова ли сте тук?

Крук отново се поклати на пети.

— Точно така. Разбрах, че вие и господин Фелоус сте се скарали. Вчера.

— Научили сте си урока.

— Той ви е ударил.

— Е, и?

— Това понякога ядосва хората. Поне мен би ме ядосало.

— Да, наистина ме ядоса. Но да не би да мислите, че съм го наръгал с нож заради това? Обикновено не убивам хората, които ме ядосват.

Той ме погледна изпитателно.

— *Обикновено?*

— Това беше шега, детективе.

— Мислите, че е смешно? Смятате, че човек, убит с нож в корема, е забавна шега?

— За него не е.

— Нито за мен. — Крук затвори тефтерчето си. — Достатъчно. Ще отидем в участъка. Не искам да притеснявам хората тук. Защо не се качите в голямата лоша кола, господин Сюъл?

Погледнах го така, сякаш беше луд.

— Шегувате се, нали?

— Тръгвайте!

— Иди, Хичкок — обади се леля Били. — Полицаят не приема отказ. Нали така?

— Детектив — изръмжа Крук.

След двайсет минути бях на горещия стол в участъка. Там не е така, както изглежда по телевизията, макар да личи, че полагат усилия. Няма разгопени проститутки, разрошени типове, твърдящи, че са невинни, нито току-що намерени избягали момчета, които слушат нравоученията на някой детектив. Но някъде непрекъснато звъни телефон. И кафето е чиста отрова.

Уверих Крук, че не съм подозрителен. После той ми зададе десетки въпроси за спречкването ми с мъртвия тенисист, и това ме накара да се почувствам заподозрян.

— Кой кого удари пръв? — попита Крук.

— Той. И аз не го ударих, а го блъснах.

— Защо?

— Защото той ме удари.

— А защо ви удари?

— Защото се намесих в спора му с господин Касълбаум.

— Разполагаме с показанията на господин Касълбаум.

— Тогава знаете всичко.

Разпитът се провеждаше в кабинета на Крук. Детективът приличаше на джудже зад огромното сиво бюро. Мръсните прозорци зад Крук прогонваха всяка надежда, че слънцето ще разведри атмосферата в стаята. Кабинетът миришеше на газ.

— Господин Касълбаум каза, че сте ударили господин Фелоус.

— Господин Касълбаум греши.

— Искате да кажете, че лъже?

— Искам да кажа, че не е видял добре. Той беше на земята.

— Защо?

— Защото Гай Фелоус го удари.

— Преди или след като вие го ударихте?

— Не го ударих, а го блъснах.

Изпитах желание да покажа на детектива какво точно съм направил. Крук отново погледна в проклетото си тефтерче. Започнах да подозирам, че там няма написано нищо. Или има само драсканици.

— Господин Касълбаум не споменава за блъскане.

Въздъгнах.

— Блъснах го. Запишете го в тефтерчето си. Заподозреният е блъснал мъртвеца. Когато още е бил жив.

— Не сте заподозрян, господин Сюъл.

— Но вие твърдите друго.

— Тогава не сте убедителен заподозрян.

Вдигнах ръце.

— Съжалявам, детективе. Следващият път ще се опитам да се представя по-добре.

Крук се ухили, после се облегна назад на скърцащия си стол и скръсти късите си ръце на гърдите.

— Защо бяхте днес в крайградския клуб?

— Това престъпление ли е?

— Не съм казал, че е престъпление. Само ме интересува поредицата от събития, довели вчера до сбиването ви с Гай Фелоус и защо днес сте разпитвали за него, а някъде в този промеждутък някой е забил нож в корема му. — Крук разпери ръце. — Разбирате ли защо съм любопитен?

Бих могъл. Но обясненията ми едва ли щяха да го задоволят. Загадъчното отсъствие на мистериозната жена. Това щеше да прозвучи като скапана лъжа, изречена от скапан лъжец.

— Не съм убил Гай Фелоус.

Детектив Крук преплете пръсти и изчатка с кокалчетата си. Очевидно имаше неизчерпаем запас от жестове. Бавно поклатих глава. Какво правех тук, по дяволите?

— Приключихме ли? — попитах аз.

— Имате ли представа кой е убил Гай Фелоус?

— Вече ви казах... сто пъти. Не съм го виждал вчера от погребението.

— Вижте какво, ако имате информация, отнасяща се до случая, по закон сте длъжен да ми я съобщите. Знаете ли нещо, господин Сюъл?

— Не — излъгах аз.

— Тогава засега това е всичко.

— Нима? Няма ли да ми заповядате да не напускам града?

— Смятахте ли да ходите някъде?

— Не. Но си помислих...

Звънът на телефона ме прекъсна.

— Да... Аха... Добре. Ще го изпратя. — Крук затвори. — Изглежда сте популярен, господин Сюъл. Преди да си тръгнете, детектив Забриски иска да ви види.

— Кой е детектив Забриски?

Лицето му остана непроницаемо.

— Детектив Забриски е човекът, който иска да ви види. Като излезете оттук, завийте наляво. В дъното на коридора. Последната врата вдясно. И наистина искам през следващите няколко дни да сте в града — ухили се Крук.

Оставих го да предъвква разговора ни и последвах указанията му. Влязох в кабинета в дъното на коридора и за миг помислих, че там няма никой. Неочаквано вратата зад гърба ми се затвори. Обърнах се и видях познати кафяви очи, малка уста и дълги крака.

— Господин Сюъл, аз съм детектив Кейт Забриски. Приятно ми е да ви видя отново. — Лейди Хикс ми направи знак да седна. — Мисля, че трябва да поговорим.

8.

Детектив Кейт Забриски ме гледаше, докато говореше по телефона, който иззвъня, точно когато седнах. Отговорите ѝ бяха кратки и отсечени. Не ме изпускаше от поглед. Разговорът свърши и тя затвори.

— Как сте, господин Сюъл?

— Добре. А вие?

Кейт Забриски се облегна назад на стола си и скръсти ръце.

— Зависи.

— От какво?

— От вас.

Втрещих се. Наведох се напред и сложих ръце на бюрото, после ѝ направих знак да се приближи до мен, сякаш исках да ѝ кажа някаква тайна, която никой друг не трябваше да чуе. Тя се наведе и аз изсъсках:

— Какво става тук, по дяволите?

Това я стресна. Но тя мигновено се съвзе.

— Справедлив въпрос. Да видим дали ще мога да отговоря. — Кейт Забриски отново се облегна назад и се замисли за миг. — Като начало ще ви кажа, че не съм Каролин Джеймс. Предполагам, че вече сте се досетили.

— Едно мъртво пиленце ми го каза.

— Съжалявам. Беше глупаво от моя страна. Държах се безразсъдно. Бях... малко изнервена.

— Да се представяш за човек, който малко след това се самоубива, може здравата да те изнерви. Или поне така са ми казвали.

— Сърдите ми се.

— Да, може да се каже, че съм малко ядосан, госпожице Забриски. Или и това не е името ви?

— Казвам се Кейт Забриски. Ще ви покажа шофьорската си книжка, ако не вярвате.

— Вярвам ви. За пореден път.

Тя отново се вторачи в мен. Сякаш гледаше полурешена кръстословица. Това беше смущаващо, меко казано.

— Моля ви, не ме гледайте така.

Кейт Забриски примигна.

— Съжалявам. Бях се замислила.

— Неприятно ми е да ви го кажа, но мисля, че ми дължите обяснение.

— Имате право. Така е.

— Каква е цялата тази история? Защо ми казахте, че сте Каролин Джеймс? Защо попитахте за уреждане на погребение? Откъде знаехте, че тя ще се самоубие? Каква е връзката... — Млъкнах. Чувал съм, че интелигентността може да се измери с времето, необходимо за разпалването на асоциативни искри между две привидно хаотични мисли. Изведнъж се почувствах асоциативно предизвикан. — Каролин Джеймс не се е самоубила — казах аз. — Нали?

— Защо смятате така?

— Защото вие сте *знаели*, че тя ще умре. Освен ако не сте ясновидка.

— Намеквате, че съм я убила?

Лицето ѝ беше непроницаемо.

— Не знам какво намеквам. Но може да сте надушили нещо.

Чертите ѝ омекнаха. Гласът също.

— Опитвах се да спася Каролин Джеймс, господин Сюъл.

— Да не се самоубие?

— Да не я убият.

— Някой е искал да я убие?

Тя кимна. И когато заговори, в гласа ѝ прозвуча непогрешима нотка на тъга.

— Не успяха. Каролин Джеймс реши проблема вместо тях.

Детектив Забриски насочи поглед към петното влага на тавана, което беше с очертанията на Южна Америка. Явно се чувстваше виновна.

— Ще ми обясните ли всичко това? — прекъснах аз мислите ѝ.

— Сложно е.

Изсмях се. Не можах да се сдържа. Детектив Забриски ме изгледа студено.

— Казах, че е сложно, а не смешно.

— Знам, че не е смешно. Двама човека, които не познавам, са мъртви, и онзи Наполеон ме довлече тук, за да ме изтезава. Това не е смешно. Странният номер, който ми извъртяхте, също не беше смешен. Но сега казвате, че било сложно. *Това* вече е смешно. Дано наистина да е сложно, детективе. И настоявам да ми го изясните.

— Защо не забравите цялата история?

— Как така?

— Ей така. Заличете я от паметта си. Припишете всичко на онази странна седмица, ако искате. Оставете тази работа на другите и си гледайте живота.

Бавно поклатих глава.

— Не мога да го направя, детективе.

— Трябва.

— Да речем, че съм необикновено любопитен.

— По-скоро безразсъдно любопитен.

— Добре, щом казвате. Но безразсъдно или не, продължавам да съм любопитен. И още ми дължите обяснение.

— Опитвам се да ви предпазя да не се забъркате в нещо неприятно.

— Трябваше да помислите за това, преди да нахлуете на работното ми място под фалшивото име на човек, който после умря, и да поискате да уредя погребението ви.

— Знам, че трябваше, по дяволите. Имах *лош* ден. Това говори ли ви нещо?

— Мисля, че съм чел нещо по въпроса.

Тя удари с длани по бюрото.

— Защо сте толкова ироничен?

— А вие защо сте толкова потайна?

— Аз съм ченге! Това е част от работата ми. — Кейт Забриски скочи, грабна телбода от бюрото си и го запокити към стената. Лицето ѝ почервеня. Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката. — Не. Няма проблем. Благодаря.

Кейт Забриски тресна слушалката и гневно се вторачи в мен. Държах си устата затворена. В края на краищата, някъде в кабинета тя имаше пистолет. Кейт Забриски изчака десет секунди, а може би и повече, и внимателно обмисли думите си.

— Такава ми е работата, господин Сюъл. И не успях да спася живота на Каролин Джеймс. Ясно ли е? Чувствам се ужасно. Ето защо се опитвам да предпазя вас, но вие не ми позволявате.

— Не съм в опасност.

— Вярно. И защо да не продължава да бъде така? Ще ми позволите ли да ви предпазя? Ще се откажете ли от тази история, господин Сюъл?

— Не.

Тя въздъхна отчаяно.

— Тогава трябва да поговорим.

— Точно така.

— Но не тук. Предпочитам да разговаряме извън тази сграда. Да се срещнем утре вечер. Да речем в шест?

— Добре.

— В музея на изкуството. В понеделник там е отворено до късно.

— Това културна среща ли ще бъде?

Тя ме изгледа студено.

— Няма да бъде среща, господин Сюъл. Вие настоявате за обяснение. И ще го получите. Знаете ли къде се намира голямата синя картина на Матис?

Кимнах.

— Чакайте ме там.

— Добре. В шест часа. При голямата синя картина на Матис. — Станах от стола, когато ми хрумна нещо. — Детектив Крук знае ли, че сте идвали в погребалния дом?

Лицето ѝ беше безизразно.

— После ще говорим за това.

Тръгнах към вратата. Кейт Забриски ме спря с въпрос.

— Казахте ли му?

Обърнах се.

— Не знаех, че сте вие. Забравихте ли?

— Но споменахте ли, че някаква жена се е представила за Каролин Джеймс?

Отворих вратата.

— После ще говорим за това.

— Хич!

Дори не бях стигнал до тротоара, когато чух името си и се обърнах. По стъпалата слизаше мъж, облечен в елегантно палто. Ухилен до ушите. Джоуел Хъчинсън.

Потупахме се по раменете, ръкувахме се сърдечно и после всеки направи крачка назад, за да оцени пораженията, нанесени от времето.

— Изглеждаш ужасно!

— Ти изглеждаш още по-зле!

— Какво те води насам? — попита Хъч. — Да не би най-после да си признал за бика в улея за боулинг?

— Не бях аз, а ти. Само ти помогнах да го вкараш в асансьора, ако си спомняш.

— Отричам всичко!

— Господи, Хъч, ти никога не си отричал нищо.

— Е, промених се. Сега отричам всичко. Станах политик.

Пак го потупах по рамото. Ние, мъжете, обичаме това.

— Загазил ли си, Хъч? Мога ли да ти помогна с нещо?

— Много смешно, Сюъл. Е, как я караш, по дяволите? Чух, че погребваш мъртъвци.

— Те са най-добрите.

— И си се оженил, нали? За художничка.

— След година се разведохме. А ти? Съществува ли жена, която може да пречупи могъщия Джоуел Хъчинсън?

— Представи си, да.

— Шегуваш се.

— Не. Казва се Кристи. Тя ме оплете в мрежите си, Хич, и това много ми харесва. Ипотека. Две коли, две деца и едно на път и куче на име Макс. Същински рай.

— Живеем в епохата на чудесата, Хъч.

— Сигурно.

Известно време продължихме да си разменяме подобни реплики. Познавах Джоуел Хъчинсън от колежа „Фростбърг Стейт“, малко, сиво учебно заведение с курсове за напреднали по напиване с бира, сгущено в планините на Западен Мериленд. Всеки колеж има по един идиот, и Хъч беше нашият. Той беше готов на всичко и по всяко време. Освен това беше гениален, затова щуротиите рядко се отразяваха на академичното му представяне. Хъч беше един от онези хора, за които

предполагаш, че или ще бъдат убити, или ще свършат в затвора, или ще управляват бизнеса на огромната си империя от плажа на далечен частен остров.

Той ми каза, че ръководи кампанията на Алан Стюарт — шефът на полицията в Балтимор. Сегашният губернатор на Мериленд вече залязваше политически и бях чул слухове, че шефът на полицията в града смята да се кандидатира за поста му. Хъч потвърди това.

— Утре Алан официално ще обяви кандидатурата си.

Алан Стюарт беше упорит и неотстъпчив тип, който не се шегуваше, и непоклатим блюстител на реда и закона. Това беше всичко, което знаех за него. Той щеше или да спечели изборите със съкрушителна победа, или да претърпи поражение, предизвикано от огромен скандал. Хъч не се задоволяваше със средно положение и можех да се обзаложа, че и кандидатът му не е такъв.

— Трябва да се видим някой път — рече той. — Но откровено казано, не знам кога. Тази кампания ми изсмуква силите.

— Може да дойда да ти помагам, като удрям по един език на пликите с бюлетините.

Хъч се засмя.

— Защо не? Ще те взема. Между другото, какво правиш тук?

— Нищо.

Разказах му набързо, че наскоро съм имал контакт с човек, който тази сутрин е бил намерен убит в дома си. Хъч кимна замислено.

— Гай Фелоус, нали?

— Да. Откъде знаеш? — учудих се аз.

— Предположих. Бях вътре и ги чух да говорят за него. Работата ми е да любопитствам. Каква, казваш, че е връзката ти с него?

— Никаква. Не го познавам, но вчера той дойде на едно погребение и възникна лек скандал. Гай Фелоус беше избухлив. Както и да е, полицаите искаха да чуят моята версия, защото Фелоус очевидно не е проговорил.

Хъч не обърна внимание на шегата ми. Той извади от джоба си електронен бележник и го включи.

— Виж какво, Хич, свободен ли си утре? Много бих искал да се видим. — Той натисна няколко миниатюрни клавиша и сви устни. — В десет и половина?

— Добре.

— Свободен ли си?

— Ако никой не умре, да.

Хъч ме погледна озадачено, после схвана.

— Аха, ясно. Знаеш ли къде се намира „При Сами“? Малко кафене на север от съдебната палата.

— Сигурен съм, че ще го намеря.

— Чакай ме там в десет и трийсет. Ще поговорим още. После ще те заведа на истинско политическо събиране. Мислиш ли, че ще издържиш на вълнението?

— Ще си легна рано.

Хъч ме потупа по рамото.

— Тогава до утре.

— До утре.

И аз го потупах.

Хъч тръгна по тротоара. Докато вървеше, той извади малък черен телефон и го включи. Хъч явно разполагаше с всички съвременни технически средства.

И така, за утре имах две уговорки. Едната със Сами, а другата — с голямата синя картина на Матис.

За миг се зачудих дали да не се върна в участъка и да попитам детектив Крук дали са избрали погребален дом за Гай Фелоус. Но реших, че това може би ще изглежда като проява на лош вкус.

9.

В „Нашият град“ назриваше конфликт, задаващ се под формата на триъгълник — най-древната и банална история на романтичното блаженство и злочестие. Но в случая фигурата се изкривяваше в нещо като ромб.

Не се изненадах, че бившата ми съпруга е в центъра на неприятностите. Младият евреин Майкъл Голдфарб, който играеше ролята на Джордж Гибс, се влюби. Майкъл вече бе участвал в няколко продукции на „Джипси“. Всеки, запознат със сериозния му, но безнадеждно вдървен стил на игра, мигновено би забелязал силата на влюбването му, ако гледаше репетицията на сцената край павилиона за безалкохолни напитки. В тази сцена двамата се влюбват и Майкъл Голдфарб надмина себе си. Джулия седеше, опряла лакти на магарето за рязане на дърва, което представляваше гишето на павилиона за безалкохолни напитки, и всмукваше въздух през сламка, а Майкъл се разтапяше край нея. Тя отбягваше да го гледа в очите и това само наливаше масло в огъня. Колкото по-незаинтересовано Джулия отместваше черните си очи, толкова по-разпалено той се извиваше и гърчеше, за да улови погледа ѝ. Резултатът беше странен танц между две контрастиращи натури — темпераментна и уклончива. И, естествено, провали сцената. Там не става дума за сладострастие. Но, разбира се, режисьорът не направи нищо. Пък и защо да прави? И той беше влюбен. Но не в Джулия, а в нейния Ромео.

— Великолепен е, нали? — задъхано прошепна Джил. — Виждали ли сте някой да излъчва толкова много емоции?

Отговорът беше „да“ и седеше на режисьорското столче.

И за да бъде завършен този злополучен ромб, ставаше все по-очевидно, че Либи Маслин, аптекарката, която играеше майката на Джордж Гибс, също е преминала границата и диша учестено пред младия мъж, изпълняващ ролята на сина ѝ.

— Какво притежава той, което липсва в мен? — обърнах се аз към Джулия по време на почивката.

Отговорът ѝ беше изключително откровен.

— Девственост.

— *Какво?* Откъде знаеш?

Тя ме измери с поглед.

— Повярвай ми. Познавам ги отдалеч.

— Е, но не изгаря от нетърпение да я загуби.

Джулия въздъхна.

— Знам. Така е.

— Изглеждаш тъжна. Мислех, че си падаш по такива неща.

— В момента не мога, Хич. — Тя очевидно беше отчаяна. —
Знам, че звучи адски тъпо, но нямам нито енергия, нито време да седя на пиедестала, докато Майкъл Голдфарб ме боготвори. Представяш ли си колко ще хленчи в краката ми, ако отнема глупавата му девственост? Цветя, телефонни обаждания, нескопосани стихчета и мили жестове на всеки пет минути.

— Аз не съм правил такива неща.

— Не. Ти си много по-практичен романтик.

— Ако в това има логика.

— Няма. Но си такъв. Или поне беше. Мисля, че се променяш.
Не съм сигурна.

Либи Маслин прекоси сцената. Носеше картонени чаши. Намери Джил и Майкъл, които седяха на ръба на сцената и несъмнено обсъждаха репликите на младия актьор и застана там като вярно куче. Майкъл най-последно я забеляза и тя му даде едната чаша. Джил я погледна раздражено.

— Аз съм въвн от всичко това — заяви Джулия. — Твърде стара съм за тази работа. Откровено казано, съжалявам, че не отказах на Джил.

— Ние обичаме да ласкаят себелюбието ни. Признай.

— Знам. Но не мога да разбера защо сексът не върши това.

— Защото е твърде личен. Само между двама. На теб ти трябва тълпа обожатели. И като говорим за вълка...

Майкъл Голдфарб бе оставил Джил Ванс и се приближаваше към нас. Той спря пред Джулия, но не каза нищо. Само стоеше и я гледаше. Като ви казвам, че беше страшно, говоря истината. Джулия се обърна към мен и ме погледна безпомощно. Изглеждаше много секси с дългите си плитки.

— Идва ми да го бутна от някоя скала — измърмори тя, после се обърна към него и лъчезарно се усмихна. — Майкъл? Здравей, сладур. Искаш ли да отидем на някоя скала?

Той не отговори, а протегна ръка и ѝ подаде кутия шоколадови бонбони.

— Благословени са от равин.

Тя отвори кутията и ми предложи бонбон.

— Вземи си, Хич. Благословени са от равин.

Избрах си бонбон и го разгледах. Някъде има равин, който благославя шоколадови бонбони. Това вече беше прекалено. Какъв прекрасен свят. Понякога.

Станах от леглото, разходих Алкатраз и се отправих към центъра на града.

Кафене „При Сами“ на Калвърт стрийт не се интересуваше, че е краят на ХХ век. Не му пукаше за разтворителите и почистващите препарати, които биха премахнали натрупаната с десетилетия мръсотия на пода, застлан с линолеум, и покривките на масите. Стотиците черно-бели снимки на стените, показващи известни личности, политици и гангстери, посещавали „При Сами“ през годините, бяха покрити с прах.

Хъч посочи снимката на шефа на полицията Алан Стюарт.

— Когато той спечели изборите, Сами ще забогатее.

— И ще сложи снимката му до тази на Шер. Ще бъде много шик — отбелязах аз.

Двамата седяхме на малка маса. Бях сложил кибрит под единия от късите ѝ крака, за да не се клати. Сервитьорката дойде да вземе поръчката ни. Късна закуска и за двамата. Тя ни наля кафе. Отпих и попитах Хъч защо е толкова сигурен, че Алан Стюарт ще спечели изборите.

— Няма начин. Знаеш ли кого предлагат демократите? Спенсър Дейвис.

— Той не беше ли музикант?

— Онзи Спенсър Дейвис би бил по-подходящ. Поне щеше да ги кара да танцуват. Не, този Спенсър Дейвис е областен прокурор. Има комплекса на семейство Кенеди.

— Искаш да кажеш, че членовете на фамилията му загиват по трагичен начин между секс скандалите?

Хъч се засмя.

— Не съвсем. Но е богат като тях. Изразходва цялата си енергия, за да помага на бедните. Мисли се за следващия Боби Кенеди. Знам, че звучи страхотно. Но ние не избираме социален работник, а губернатор. Дейвис разсъждава еднопосочно. Прехвърли властта от богатите на бедните, и ще възстановиш баланса. Ето каква е платформата му. Но това не е справедливост, а политика на отплатата. Смисълът е, че две злини правят едно добро. Само че не е така. Учи се още в детската градина. Спенсър Дейвис е хубав и богат млад мъж, приятел на всички. Според него най-благородната форма на политическо поведение е грижата за бедните. Съжалявам, но не вярвам в раздаването на подаяния. Дейвис се прави на нещо, което не е. Тълкувай го, както искаш, но аз го наричам непочтеност.

Хубава реч, но не обясняваше защо най-подходящият кандидат е Алан Стюарт.

— А твоят човек? — попитах аз. — Да не е изобретил как се реже хлябът?

— Моят човек изобрети начина, по който всеки да си пази хляба. И в края на краищата, това е най-важното. Алан Стюарт е неотстъпчив и сприхав кучи син. Няма да ме чуеш да твърдя обратното. Може да бъде очарователен, когато поиска, но не изпитва често такава потребност. Алан обича да вразумява хората. Да налага своето. Да чупи глави. За разлика от Спенсър Дейвис, с Алан никога не можеш да си сигурен коя глава ще счупи утре. И това го прави толкова убедителен. Той е многоизмерен. Иска да решава проблеми. Не желае да ти бъде приятел, а само да реши проблема ти. Видя какво направи като шеф на полицията. Хваща престъпниците. И насажда етика в подчинените си. Хората внимават с Алан. Знаят, че е по-добре да играят честно, защото той винаги носи голямата си тояга. Спенсър Дейвис е гост на вечери. Алан Стюарт убива дивеча за вечерята. В това се състои разликата.

Сервитьорката донесе храната. Двете ми яйчица и наденички изглеждаха нищожни в сравнение с легендарния дивеч на шефа на полицията. Но аз не се бях кандидатира за губернатор. Хъч сложи кетчуп на пържените си картофи и без да вдига глава, смени темата.

— Е, каква е онази история за теб и Гай Фелоус?

Отхапах от наденичката и си опарих езика.

— Никаква. Нали ти казах. Той стана малко неуправляем на погребението на приятелката му и аз се изпречих пред юмрука му.

— Удари ли те?

— Овладях положението.

— И на другия ден отиде и го пречука, а?

— Горе-долу това е всичко.

— Но, сериозно, нали полицаите не мислят, че имаш нещо общо с убийството му?

— Просто си вършеха работата. Зададох ми стотина въпроса. По-точно едни и същи десетина въпроса сто пъти.

— На кого беше погребението?

— На една приятелка на Фелоус. Имал е много приятелки.

— Сериозно?

— Така разбрах.

— От кого?

Хъч не бе докоснал храната си. Вилицата висеше като махало между пръстите му.

— От един градинар в крайградския клуб. Защо питаш? Толкова ли те интересува случаят, Хъч?

Той сви рамене, после набоде няколко картофа.

— Не знам. Само любопитствам как си се сбил с човек, когото уж не познаваш.

— Уж? Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти. Съжалявам. Изразих се неправилно. Нервен съм. Днес е важен ден. Да забравим тази история.

Сервитьорката донесе сметката. Хъч хвана ръката ми, за да не се бъркам за пари.

— За сметка на кампанията.

— Не знам дали е редно, Хъч. Това няма ли да предполага мълчаливото ми одобрение за кандидата ти?

— Ако мога да купувам гласове за по две яйца и едно кафе, кампанията ще излезе без пари.

— Изядох и две наденички — напомних му аз.

Хъч се ухили.

— Свинско. Любимото месо на политиците.

Хъч и аз излязохме от кафенето и се отправихме към хотел „Плаза“. На ъгъла стоеше просяк. Дадох му един долар.

— Защо го направи? — попита Хъч. — Не вярваш ли в еволюцията?

— Разбира се. Произлезли сме от калта, но какво общо има това?

— Имам предвид оцеляването на най-годните. Да се изправяш срещу предизвикателствата. А не да чакаш другите да ти помагат.

— Дадох му само един долар, Хъч. Нищо не ми стана. Може и да съм му помогнал. Ако Дарвин бе изпаднал в такова положение, и на него щях да дам някой кинт.

— Мислиш, че просякът ще похарчи долара ти за сандвич?

— Сега доларът е негов. Няма да му казвам как да го похарчи. Да не съм държавен секретар?

— Писнало ми е от просяци.

Стигнахме до другата страна на улицата. Пред нас беше хотел „Плаза“. И не бяхме сами. Имаше множество новинарски микробуси, паркирани неправилно под различни ъгли. Беше се събрала огромна тълпа. Времето беше идеално. По небето се носеха пет-шест облачета. Температурата беше като за къси ръкави. Появяваше освежаващ ветрец.

Хъч ме поведе към стъпалата на хотела. Там щеше да бъде произнесена речта. Операторите и репортерите вече бяха заели местата си. Заставах до загражденията, а Хъч започна да бърбори с журналистите и да им раздава екземпляри на речта. Видях го да разговаря с дребна, привлекателна жена. Мими Уиг, една от новите репортери в местните телевизионни новини. Госпожица Уиг дойде преди около година от Кливланд и разбрах, че там още са й ядосани за това. Чух, че я гласят да води новините заедно с Джеф Симънс и да заеме мястото му, след като той се пенсионира. Симънс е нашият най-популярен и многоуважаван телевизионен говорител. Той чете новините от двайсет години. Симънс е само на петдесет и няколко, но явно от няколко месеца има проблеми със здравето. Освен това наскоро му бяха правили пластична операция на лицето и той бе заприличал на мумия. Публичното недоволство се изрази в понижаване на рейтинга му. Мими Уиг, от друга страна, беше трийсет години по-млада от него и кожата ѝ още беше еластична. Но тя беше миниатюрна. Раменете ѝ

бяха широки две педи, а косите — най-тежката част от тялото — имаха неповторимия цвят на нещо средно между червена боровинка и къпина. Не искам да проявявам неуважение, но главата ѝ беше забележително голяма за пилешкия врат, на който се крепеше. Може би това я правеше идеална за телевизионните новини. Широката ѝ престорена усмивка беше още едно ценно качество.

Хъч най-после изпълни задължението си, върна се при мен и ми връчи екземпляр от речта.

— Изглежда се спогаждаш с представителите на медиите — рекох аз.

— Да. Разменяме си информация. Или си я изтръгваме един от друг, ако искаш да съм по-циничен. Но нещата са несигурни. Днес някой може да ти е приятел, а утре — да те предаде. Надушат ли, че нещо смърди, мигновено се хващат за носовете и го разгласяват.

Отбелязах, че някои наричат това репортаж. Хъч сви рамене.

— Представата за обективност е измама.

— Този възглед е много твърд.

— Не храня илюзии, Хич. Само светците и мъчениците са обективни. Погледни репортерите. Да виждаш светци или мъченици?

Не, нямаше такива. Видях само едри мъже, нарамили камери, сякаш бяха базуки, и врели и кипели репортери, заети с приготовления за появата си на екрана. Мими Уиг се бе надигнала на пръсти и се оглеждаше в страничното огледало на новинарския микробус, като забиваше нокти в косите си, сякаш бяха балон, който се опитваше да спуска.

— Всички сме на хорото — добави Хъч. — Въпросът е кой го води.

Мими Уиг се обърна към оператора, отметна глава назад и приглади полата си.

— Онази там определено мисли, че го води — отбеляза Хъч, сетне погледна речта в ръцете си. — Виж какво, трябва да обсъдя някои неща с Алан. Нали ще останеш?

— Разбира се.

— Чудесно. После ще те намеря.

Той изчезна. След няколко минути пред подиума се наредиха униформени полицаи. Застанаха неподвижно и се вторачиха в хоризонта. Двайсет-трийсет ченгета, на които се плащаше двойно за

извънредния труд. Прибавете тези пари към яйцата и наденичките, и кампанията на Стюарт ще започне да издиша финансово. А той още не бе обявил официално кандидатурата си.

И после Алан Стюарт се появи на подиума и я обяви. Бях го виждал по телевизията, до болничните легла на ранени ченгета или осветен от прожектори на поредното местопрестъпление. За разлика от много хора, които виждате по телевизията, той изглеждаше по-едър на живо. И умееше да произнася речи. Говореше като опитен политик, който е леко ядосан на гражданите. Но изказването му не беше популистко. Спенсър Дейвис вече бе тръгнал по този път. Алан Стюарт се представи като солиден и авторитетен човек, на когото е омръзнало да чака другите да направят нещо.

Всяка хубава политическа реч съдържа завладяващ и запомнящ се кратък припев, който кандидатът непрекъснато повтаря. Рефренът на Алан Стюарт беше красноречив и недвусмислен. „Стига!“ Неколцина от любимците му тръгнаха из тълпата, раздавайки стикери в червено, бяло и синьо, на които пишеше: „Стига! Стюарт — губернатор“. Кандидатът стоеше на стъпалата на хотел „Плаза“, ограден от внушителен брой бюстители на реда и закона и предлагаше да свърши проклетата работа.

— Стига! — изрева той.

След като повтори това няколко пъти, Стюарт започна да получава одобрителни викове от някои от присъстващите. Идеален девиз. Хъч би трябвало да се гордее.

В политическо отношение аз съм или безпристрастен, или апатичен, ако между двете вече има някаква разлика. И по средата на речта ми писна. Алан Стюарт беше солиден и хубав и дори достатъчно смел, за да си сложи очила, докато чете речта си. Той беше на път да стане „спасителят в ръжта“. Но нещо в него ме дразнеше. Може би беше свързано с Хъч и с безмилостното му отношение към обикновените хора. Да. Реших, че е точно така. Хъч и кандидатът му произнасяха посланието си кристално ясно — булдозерът на морала вече бръмчеше и те скоро щяха да седнат зад волана. „Предупредихме ви!“

Направих самолетче от листа с речта на Алан Стюарт и го хвърлих сред надаващата радостни възгласи тълпа.

По дяволите, самолетчето полетя грациозно. Това означаваше късмет. Мисля, че пред мен стоеше следващият губернатор.

10.

Закъснях за срещата с Кейт Забриски. На работното ми място възникна спешен случай. Искам да кажа, мъртвец. При това, смущаваща смърт. Една от онези ситуации с въжета, найлонови торбички и самозадоволяване, при които уж изпитваш неописуемо удоволствие. Може и да е така, но това предизвиква недостиг на кислород, затова, кое му е хубавото? Както и да е, трябваше да уредя погребението с родителите на момчето (представяте си колко удобно се чувствах) и къснях за срещата.

Кейт седеше на голям диван в средата на галерията и четеше пътеводителя на музея. Тя вдигна глава, когато се приближих до нея. Изглеждаше разочарована.

— Надявах се, че няма да дойдете.

— Това е нещо ново. Момиче, което иска да ѝ вържат тенекия. Може да ви изключат от сдружението на жените, ако се разчуе.

— Надявах се, че ще промените решението си, това е всичко.

— Да променя решението си за какво?

— В момента не съм в настроение да слушам остроумията ви. — Тя стана и ми показа страницата, на която бе отворила книжката. — Чували ли сте нещо за сестрите Коун? Страхотни са.

— Да, знам всичко за тях. Бившата ми съпруга е художник. Принуди ме да коленича пред олтара на сестрите Коун. Истински вълшебници.

— А какво ще кажете за това? — попита Кейт и посочи огромната синя картина на Матис.

Деветдесет процента от платното с размери четири-пет квадратни метра бяха боядисани в синьо. В средата се виеха две отвесни черни линии, изобразяващи непогрешимите очертания на жена, която шеметно танцува. Нещо, наподобяващо пържено яйце, изглежда, представляваше цвете. Казах на Кейт, че съм очарован.

— Често идвах тук, когато бях малка — замислено каза тя. — Израснах в Хамптън. Не е далеч оттук. Знаете ли го?

Малки, квадратни къщи. Пластмасови джуджета в градините. „Будвайзер“ в хладилника. Старици, които пушат цигари в задния двор. Разбира се, че знаех Хамптън.

— Приятно градче. Освен ако не сте сноб. А вие не сте, нали?

— Наричай ме Кейт. Не, не съм сноб. Няма начин да бъда. Аз съм първо поколение полска еврейка. Произхождам от работническо семейство от Краков. Хората или пишат неправилно името ми, или се подиграват. Баща ми беше пияница от световна класа, а майка ми — жертва от световна класа. Професията ми ме принуждава да прекарвам половината си време с престъпници, отрепки и адвокати, ако смяташ, че има разлика между тях. Ако измислиш как бих могла да се абстрахирам от всичко това и да намеря нерви да бъда сноб, ще ти дам пет долара и ще ти духам безплатно. Не го приемай сериозно. Това е полицейски жаргон.

Убеден съм, че се ухилих до ушите.

— Е, сега ще трябва да ми викаш Хич.

Кейт ме прикова с влажните си кафяви очи.

— Виж какво, не съм дошла да говорим за мен.

Приблжих се до нея и магнах от рамото ѝ въображаема прашинка.

— Мадам, ще ми позволите ли да не се съглася.

Оставихме Матис и бавно тръгнахме покрай другите модернистични придобивки на сестрите Коун, основателки на музея. Посетителите бяха малко. В помещенията имаше климатична инсталация. Осветлението беше ярко. Пазачите се поклащаха на петите си и гледаха право пред себе си.

Кейт и аз влизахме и излизахме от салоните, като от време на време спирахме пред някоя картина. Кейт допираше пръсти до брадичката си, докато я съзерцаваше. На мен ми беше по-интересно да отстъпя крачка назад и да шпионирам бившата фалшива Каролин Джеймс от Краков, а после от Хамптън. Тази вечер красивата детективка беше в цивилни дрехи — тревистозелен костюм, кремава блуза с копчета във формата на телевизионен екран и обувки с високи токчета. Неподходящо облекло за преследване на престъпници. Беше си сложила дори руж и сенки на очите.

— Ще ходиш ли някъде после? — попитах аз.

Тя се обърна. Не можах да разгадая погледа ѝ. Тайнственият патент на жените.

— Защо питаш?

— Изглеждаш твърде добре, за да си губиш времето в музей или с мен.

— Е, благодаря. — Тъй като имаше руж, не можах да разбера дали страните ѝ поруменяха от комплимента ми. — Всъщност, наистина ще ходя някъде. По задължение.

— Господи, надявам се да не е на среща. Не, и след като употреби такава дума.

— Не е среща. Коктейл за набиране на средства. Шефът ми се кандидатира за губернатор.

— Алан Стюарт, нали? Днес присъствах на официалното му изявление.

— Така ли? В хотел „Плаза“?

— Да — отговорих аз и размахвах пръст срещу лицето ѝ. — „Стига!“

Продължихме да обикаляме галерията и минахме за втори и трети път покрай едни и същи картини и скулптури.

Озовахме се пред платно на Сезан, изобразяващо италианско селце, кацнало на върха на планински склон. Тънки, зелени борове. Мъгливо, жълтеникавокафяво небе. Много красиво. Място, където бих искал да бъда. Представих си, че съм там и стоя с... Ами, защо не, с Кейт Забриски. Облечени в бозави, селски дрехи. Край нас прелитат комари. Невидими щурци свирят в огнището.

— Възложиха ми убийството на Гай Фелоус.

Трепнах и се върнах в Балтимор. Кейт продължаваше да гледа картината, макар че явно не беше запленена от пейзажа на Сезан.

— Не съм запознат с професията ти. Това добра новина ли е, или лоша?

— Откровено казано, още не съм сигурна. Отначало възложиха случая на Крук, после го отстраниха. И той никак не е доволен.

— Защо беше отстранен?

Кейт сви рамене.

— Всяка служба има своя политика. Дадох му друго престъпление. Не можем да се оплачем от недостиг на убийства. Но

винаги е неприятно, когато ти отнемат случай.

— Тогава сега си важна клечка, а? Сигурно ти имат доверие.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... Явно смятат, че можеш да разкриеш престъплението.

— Разбира се, че мислят така. Инак нямаше да работя в полицията. Виж какво, отстраняването на Крук не означава, че не му вярват. Но такава е политиката. Джон Крук е много добър детектив. Понякога не се държи с хората както трябва, но това не е на лична основа.

— Тогава още съм заподозрян.

— Откровено казано, ти си неубедителен заподозрян.

— Непрекъснато ми го казват. Не че имам нещо против. Между другото, какво представлява убедителният заподозрян?

— Предпочитам да не го обсъждаме.

— Съгласен съм.

— Искам да те попитам нещо. Днес си ходил в хотел „Плаза“, когато Алан официално е обявил кандидатурата си. Случайно ли беше там?

Обясних ѝ, че съм срещнал стария си приятел от колежа.

— Познаваш Джоуел Хъчинсън?

— Мога да ти разкажа куп истории за него.

— Сигурна съм. Хайде, да вървим.

Тръгнахме към изхода и аз повторих въпроса, който дотогава отбягвахме.

— Като говорим за истории, останах с убеждението, че тази вечер ще ми разкажеш някоя. Например защо се представи за Каролин Джеймс.

— Ами, не знам откъде да започна.

— Да се осмеля ли да предложи „отначало“?

Кейт неочаквано спря и се вторачи изпитателно в мен.

— И аз започвам да мисля така.

После, също толкова неочаквано, тя се обърна и излезе от галерията. Изчаках, за да огледам краката ѝ, и я последвах.

Настигнах я на стълбите.

Кейт ме хвана под ръка и рече:

— Да вървим.

11.

Библиотеката в консерватория „Пийбоди“ е зашеметяваща — уютно, правоъгълно помещение, издигащо се все по-нависоко със зрелищни стълби от ковано желязо от двете страни. Тесни пътечки водят до рафтовете с книги. Таванът е от цветен витраж — осмоъгълник в млечнобяло с парченца от ослепително яркозелено, синьо и кървавочервено, оградени с черна паяжина от калай. Ако гаврътнеш няколко чашки и присвиеш очи, ще видиш цял квартал в Ню Орлиънс — жени с кърпи на главите и широки памучни рокли, които са се облегли на перилата на балконите си и разговарят или сочат нещо в двора долу — прасе, гонещо куче, или ченге, преследващо котка, или само лъчите на топлото слънце, прогонващо сенките от ъглите. Не разбирам нищо от музика, затова нямам представа какви книги има на безкрайните редици. Но помещението е страхотно и придава класа на всички функции, за които го дават под наем собствениците на консерватория „Пийбоди“. Определено не е безлична хотелска зала.

Джоуел Хъчинсън го бе избрал за първия коктейл на предизборната кампания на Алан Стюарт.

Хъч и аз стояхме на входа. Библиотеката беше пълна с най-верните хора на Алан Стюарт — мъже и жени в елегантни облекла. Всички се усмихваха, бърбеха и държаха чаши. Сред светилата разпознах Харлан Стилман, сенатор от Източното крайбрежие. Стилман говореше бавно, разсъждаваше бързо и беше хитър като дявол политик, който беше в Сената от сто и петдесет години, плюс-минус няколко. Привърженик на старата школа. Проницателен и авторитетен играч. Влиянието му беше огромно. Политик, който може да накара и мъртъвците да гласуват.

Представителният възрастен мъж напълни лулата си и я запали. В днешно време пушенето е забранено почти навсякъде, но кой би се осмелил да направи забележка на Харлан Стилман? Русокосото маце с тяло във формата на цигулка, увиснало на ръката му, беше или

любовницата, или внучката му. Не бих се обзаложил кое от двете. Направих комплимент на Хъч за квартета, който свиреше класическа музика.

Хъч не се изненада, че ме вижда, както очаквах.

— Радвам се да те видя отново, Хич. Търсиш още безплатни наденички, а?

Засмях се. Но той вече се съсредоточаваше върху красивата жена до мен.

— Здравей, Кейт.

— Как си, Джоуел?

— Не ми плащат, за да се оплаквам. А ти?

— Освен че ме принудиха да дойда тук, добре съм.

— Би трябвало да гледаш на това като на привилегия.

Кейт се обърна към мен.

— Разбра ли, това е привилегия.

— Не знам какво е привилегия — отбелязах аз. — Може би да получиш намаление за ковчега, когато ти дойде времето?

Хъч се ухили на Кейт.

— Пак се започна. Тази малка привилегия не изглежда ли по-добре?

— Да, Джоуел, купонът ти несъмнено е по-приятен от погребение — монотонно рече Кейт. — Няма да споря с теб.

Разговорът явно доставяше удоволствие на Хъч.

— Хайде, Кейт, спори с мен. Това е едно от нещата, които правиш най-добре.

— Да ти го начукам, Джоуел.

Кейт гневно се отдалечи от нас и се смеси с тълпата. Очите ми я проследиха. Тя се насочи право към бара.

— Вие двамата се познавате, а?

— Кейт Забриски ме мрази и в червата — засмя се Хъч.

— И аз така си помислих.

— Много й се събра. Не знам дали четеш вестници, но преди шест месеца Кейт изживя звездния си миг.

Поклатих глава. Не знаех нищо по въпроса.

— Кейт Забриски стана герой. Но славата не й се отрази добре. По разбираеми причини. Но това е нейна работа. Откакто съм с Алан,

се опитвам да я накарам да се появи в медиите. Тя е истинска придобивка за кампанията му.

— Сериозно?

— И още как. Жените я уважават, а мъжете искат да я чукаат.

— Завиждам на умението ти да подбиращ думите.

— Хей, не се вкисвай, Хич. Знаеш какво искам да кажа.

— Току-що го каза.

— Въпросът е там, че мога да направя много неща с героизма на едно ченге. Това е хубав аспект. Но Кейт не иска и да чуе.

— Може би не подкрепя Стюарт.

— Нищо подобно. Тя го *обожава*. Той я направи детектив. Искан да разлепя навсякъде плакати с лика ѝ, но Алан не ми позволи.

— Звучи разумно.

— Е, да. Не спорих. Но Кейт не ме обича.

— Тя е еврейка.

— Няма значение. Но нещо е сбъркана.

— Колко тъжно.

Хъч тръгна към бара, после спря и се върна при мен. Физиономията му беше озадачена.

— Между другото, какво правиш тук с Кейт Забриски?

— Засвидетелствам ѝ уважение.

— Да — ухили се той. — Точно така.

Забелязах Алан Стюарт, който обработваше тълпата, като се заслушваше внимателно какво му казват, а в следващия миг избухваше в гръмогласен смях. Потърсих с поглед Кейт, но не я видях.

— Стюарт бил ли е някога патрулиращо ченге? Всички ли минават по йерархията? Някак не мога да си го представя в синя униформа и да размахва палка.

— Разбира се — отговори Хъч. — Алан Стюарт беше патрулиращ полицаи. Започна от улицата и се издигна до върха. Той е трудолюбив и упорит. И не мисля, че ще се задоволи само с поста губернатор на Мериленд. Ще стигне до Белия дом. Времената са благоприятни за хора като Алан Стюарт. Длъжността на губернатор ще бъде само трамплин към по-високо място.

— Хъч, не искам да се заяждам, но шефът на полицията в Балтимор не се ли изсилва малко? Той току-що обяви кандидатурата си за губернатор, а ти вече го гласиш за Белия дом.

— Кого избра Никсън за вицепрезидент, Хич? Неизвестният губернатор на Мериленд, нали?

— Говориш за човека, който не си плащаше данъците и позорно беше изгонен от поста си?

— Алан си плаща данъците. Проверих. — Хъч ме потупа по рамото. — Виж какво, трябва да отида да се подмажа тук-там. Барът е отсреща. Забавлявай се. После пак ще се видим. Радвам се, че дойде.

Той ми стисна ръката и се смеси с тълпата. Забелязах Джеф Симънс, заобиколен от почитатели. Той наистина не приличаше на себе си. Очите му бяха воднисти и не искряха със самоувереността и ентузиазма, които близо две десетилетия го правеха най-популярният говорител в Балтимор. Бях се срещал с него няколко пъти. Майка му и леля ми бяха стари приятелки и често играеха на карти. Били и аз също играехме. Така решавахме кой да поеме следващото погребение.

Най-после видях Кейт, която се връщаше към мен. Пресрещнах я. Тя ми даде чаша.

— Обичаш ли бърбън?

— Отлична детективска работа. Как позна?

— Досетих се, защото съм закоравял пияница.

Чашата ѝ беше пълна с кехлибарена течност на мехурчета.

— Шампанско? — попитах аз.

— Джинджифилова бира. Едно от правилата ми е да не пия алкохол на обществени места.

— Тогава си битов алкохолик.

Тя отпи от бирата, без да откъсва очи от мен.

— Точно така.

Смесихме се с тълпата. Кейт явно не познаваше почти никого от гостите, с изключение на неколцина колеги.

— Радвам се, че се върна — казаха един-двама от тях.

— Бях в отпуск — обясни ми тя, без да добави нищо повече.

Забелязах детектив Крук, който стоеше до рафтовете с книги и оглеждаше гостите. В устата му имаше незапалена цигара. Не разбрах дали ни видя.

— Джоуел обясни ли ти защо се държа толкова приятелски с него? — попита Кейт.

— Спомена, че не искаш да помагаш в кампанията на Стюарт.

— Сериозно?

— Да. Защо? Не е ли вярно?

— Вярно е. Но не ти е обяснил защо не искам да играя по свирката му. Джоуел Хъчинсън е ревнив. Алан ме взе под крилото си, така да се каже. Направих шеметна кариера. Но това е дълга история. Важното е, че приятелят ти от колежа е маниак по контрола. Той иска Алан само за себе си. И неизвестно защо аз го заплашвам. — Тя отново отпи от бирата. — Освен това, ме сваляше и аз му казах да върви по дяволите.

— Свалял те е?

— Няколко пъти. Ако си забелязал, мъжете не се отказват, след като веднъж ги отхвърлят.

— Кой каза, че съм бил отхвърлян?

— Никой. Само попитах дали си забелязал.

Кейт ме погледна предизвикателно. Поне така ми каза бърбънът в мен. Но може би погледът ѝ не беше предизвикателен. Вероятно ме предупреждаваше да не я свалям. Жалко. Перспективата да постигна успех с детектив от полицията беше много съблазнителна. Разбира се, не знаех дори дали Кейт е омъжена, или има сериозна връзка с някого. Тя не носеше годежен пръстен, но в днешно време това не означава нищо. Все едно, реших да пасувам.

— Искаш да кажеш, че историята за Хъч, благоверният съпруг, е мит?

— Деветдесет процента от благоверните съпрузи са митове — заяви Кейт. — Мъжете са генетично програмирани да изневеряват, да мамят, да лъжат и да...

— Чакай малко. Обиждаш събратята ми, човекоподобните маймуни. Законът на ордата ме задължава да ги защита.

— На твое място не бих си хабила думите.

— По дяволите, детективе! Да не би да си мъжемразка? Такива момичета развалят купоните.

— Не. Хора като Джоуел Хъчинсън развалят купоните. Според мен първият смъртен грях би трябвало да бъде арогантността. Всички други са простими.

— Не отговори на въпроса ми. Красива мъжемразка ли си?

Кейт подозрително присви очи, но в същото време страните ѝ поруменяха.

— Сваляш ли ме?

— Аз съм вечно надървен, арогантен, човекоподобен мъжкар, програмиран да мами, да лъже и така нататък.

— Не отговори на въпроса ми.

— И ти на моя.

— Тогава сме квит.

Чукнахме чаши. Господи, започваше да става много забавно.

На коктейла ме очакваха две изненади. Първата се появи половин час след остроумния разговор за прегрешенията и недостатъците на мъжете. Бях изпил три чаши бърбън, без да съм хапнал почти нищо, затова вечерта започна да придобива топъл, неясен блясък. Жените станаха по-красиви, а мъжете — не толкова хубави и очарователни като мен.

Но неочаквано съзрях хубав и очарователен мъж като мен. Едва го познах. Той беше мой връстник, може би няколко години по-млад. И с около петнайсет милиона долара по-богат. Мъжът беше красив и смел, досущ Джеймс Бонд, и имаше приятна усмивка. Разбира се, ако някой ми даде петнайсет милиона долара, и моята усмивка ще бъде приятна.

— Внимавай — прошепнах на Кейт. — В папийонката му има скрита камера.

Тя ме изгледа така, сякаш бях откачен, и рече:

— Това е Питър Морган.

Разбира се. Питър Морган. Състезателни коне. Операта. Железницата. Всичко в града беше негово. Дядото беше последният в семейството, който действително е запретвал ръкави и е изкарвал пари с пот на челото. Той бе спечелил богатството си в началото на века, като по цял ден строил железопътни линии. Успехът му осигурил благоденствието на потомците му до ден-днешен. Чувал бях обаче, че Питър Морган, напетият дявол, който току-що влезе в библиотеката, още се занимава с фамилния бизнес. Докато повече от нас си играем с влачета край Коледната елха, Питър Морган кара своя влак из цялата страна. Междущатският транспорт на стоки сигурно му бе донесъл още мангизи. И хубавата му външност също. Питър Морган бе много известна личност в Балтимор. Покорител на женски сърца.

И тази вечер на ръката му бе увиснала една особено красива жена. Роклята ѝ беше без презрамки и обвиваше тялото с формата на цигулка от едрите гърди до коленете. Имаше и цепка, която щедро

разкриваше възхитително бедро. Роклята беше морскосиня, изпъстрена с големи риби и водни кончета. Косите на хубавицата бяха прибрани на кок. Беше си сложила безвкусна, стъклена диадема. На ушите ѝ се поклащаха дълги, лъскави обеци, които вероятно струваха пет долара. И беше боса.

— Изглежда Питър е хванал свободомислеца откачалка — подигравателно подхвърли някой.

— Внимавай — рекох аз и го сръгах в ребрата. — Говориш за свободомислещата ми, откачена бивша съпруга.

И Джулия се бе озовала на коктейла.

Ексцентричната двойка предизвика вълнение. Комбинацията беше трепач. Пари и изкуство. В това има нещо безспорно сладострастно.

Джулия не беше по-малко изненадана от мен, че ме вижда. Тя ме огледа от главата до петите и каза:

— Хубав костюм.

— Значи това е мъжът, за когото ми каза толкова малко — рекох аз, когато Джулия ме представи на Питър Морган. — Пази ви в тайна.

— Знаеш, че не обичам да се хваля — престори се на свенлива тя, после се наведе към мен и театрално прошепна в ухото ми така, че всички да чуят. — Той е фрашкан с пари.

Стиснах ръката на фрашкания с пари мъж. Той ме погледна право в очите. Изглеждаше дружелюбен, но не ми хареса.

— Приятно ми е да се запознаем, Хичкок.

— Хич и аз бяхме женени за малко — каза Джулия. — Това попречи на приятелството ни и побързахме да се разведем.

— Благодаря ти, че споделяш тази прекрасна история — рекох аз и представих Кейт.

— Като в Забриски Пойнт — отбеляза Питър Морган и обясни, че това е местност в Долината на смъртта.

Очите на Джулия блеснаха. Тя явно се забавляваше.

— Значи сте от Долината на смъртта?

— От Краков съм — безучастно отговори Кейт, после се обърна към Морган. — Аристократи и хора от простолюдието. Разнородна тълпа, а?

Той се изчерви. Очевидно това беше болното му място — че е баснословно богат и член на висшето общество. Кой би предположил?

— Къде са ти обувките, Джулия? — попитах аз. — Кой знае кога са чистили пода.

— Искаше да си сложи чехли, за да подхождат на роклята — обясни Питър Морган. — В колата са.

— Трябва да видиш колата му, Хич. Има размерите на малка държава — рече Джулия и докосна диадемата си. — Харесва ли ти?

— Готина е. Издокарала си се като Пепеляшка на бала. Само дето си загубила кристалните си пантофки.

— Роклята ми е страхотна, нали? Видях я в един бутик и се влюбих в нея.

— Хубава е — рече Кейт.

— Благодаря. И вашият тоалет е хубав — усмихна се Джулия.

— Не е хубав, но все пак благодаря.

Не исках да приключвам този разговор, затова казах на Морган:

— Хей, и вие изглеждате страхотно.

Той се подсмихна, погледна ме подигравателно и хвана Джулия за ръката.

— Беше ми приятно да се запознаем. А сега ще се разходим.

Морган дръпна Джулия, която не устоя и ни махна през рамо. Алан Стюарт ги забеляза и се насочи към тях.

— Искаш ли да си тръгнем? — попита Кейт. — Гледам стълбите там горе и започвам да си мисля как ще хвърля някого оттам. Това е знак, че момичето вече не се забавлява на купона, нали?

Отправихме се към вратата и в същия миг се появи втората изненада. Тя влезе в залата, приближи се до Алан Стюарт и предложи бузата си за целувка. Беше русокоса и поразително красива. Идеални зъби. Съвършена осанка. Самоуверена.

— Струва ми се позната — отбелязах аз.

— Това е съпругата на Алан. И тя от фамилията Морган. Аманда Морган Стюарт. Близначка на Питър.

— Колко е малък светът.

Аманда Стюарт се държеше с всичката грациозност и очарование, които се очакваха от нея в ролята ѝ на бъдеща първа дама на щата Мериленд.

— Не прилича на брат си — казах аз. — Освен може би по зъбите.

— Момчетата и момичетата близнаци не са еднакви.

— Но наистина ми се струва позната — повторих аз. Бях сигурен, че съм я виждал, но не можех да си спомня къде.

— Ами, тя прилича на Грейс Кели. Може би затова ти се струва позната.

Аманда Стюарт се засмя на нещо, което каза съпругът ѝ. Смехът ѝ прозвуча като звън на строшен кристал.

Точно така. Грейс Кели. Жената, която мина покрай мен и влезе в крайградския клуб. Парче лед в топъл ден. Половинката на доскорошната двойка по тенис.

Разбира се, не онази половина, която бе наръгана с нож.

12.

Кейт Забриски бе решила да стане ченге в една юлска вечер, когато била на дванайсет години. Летният ден бил задушен и влажен.

Къщите в Хамптън са построени близо една до друга, затова не станало ясно кой от неколцината съседи се оплакал на полицията. Лен Забриски буйствал. Кейт не можеше да си спомни какво точно бе предизвикало гнева му. Баща ѝ бил обикновен, простоват човечец. Бил глупак по рождение и имал примитивен подход към препятствията и дразнителите в живота. С други думи, при най-малкият повод Лен пребивал съпругата и дъщеря си.

Кейт не ме забавлява с подробности. Когато в онази юлска вечер ченгетата дошли, майка ѝ лежала в безсъзнание на пода, а от раната в главата ѝ течала кръв, която образувала локва на килима. Лен седял в кухнята, плачел и отказвал да предаде на полицаите чернокосата си, дванайсетгодишна дъщеря, като я притискал към себе си толкова силно, че тя едва дишала.

— В това се изразяваше нежността му — мрачно каза Кейт.

Лен Забриски нямал намерение да пусне дъщеря си и продължавал да реве и да пелтечи. Кейт помолила полицаите да ѝ помогнат и да я освободят от него. Те го хванали за ръцете. По-възрастният отишъл да се погрижи за майка ѝ, а по-младият придърпал стол, седнал на метър и половина от Лен и спокойно и монотонно започнал да го обижда по всевъзможни начини, сякаш четял от списък. Обиждал го на характер, раса, националност и сексуални наклонности. Изведнъж Лен Забриски блъснал Кейт на пода, нахвърлил се върху младото ченге и го стиснал с едната си ръка за гърлото, а с другата го ударил.

— Бягай! — успял да изхрипти полицаят, но Кейт не била в състояние да помръдне, защото била втрещена и ужасена, че непознатият се е предложил като жива мишена за гнева на обезумелия ѝ, пиян баща.

Лен Забриски успял да набие младия полицай, преди повъзрастният да се втурне и да го вразуми с палката си. Най-после ченгетата проснали Лен на пода и му сложили белезници. Лицето на младия полицай се подуло. Той бръкнал в окървавената си уста, извадил голям зъб и го показал на Кейт.

— Какво, мислиш, че ще ми донесе свраката? — ухилило се ченгето.

Кейт скочила и се хвърлила в прегръдките на героя. Това е един от начините, по които се раждат ченгетата.

Кейт ми разказа историята си в „Ухилената стрида“. Докато слизахме по стълбите на библиотеката, аз заявих:

— Тук нещо не е наред. Или ще ми обясниш какво става, или си тръгвам.

Не избрах най-подходящите думи. Но тогава не го съзнавах. Тя ме последва с колата си до „Ухилената стрида“.

— В състояние ли си да шофираш? — попита Кейт. — Не ми се иска да те спирам, ако започнеш да криволичиш.

— Носиш ли белезници?

— Тръгвай. Ще карам след теб.

Първоначално предложих да отидем в някое кафене, но Кейт отказа.

— Аз съм ченге. Все едно ще бъда в участъка.

Бар „Ухилената стрида“ беше пълен с обичайните посетители. Тони Марино седеше на високото си столче в края на бара. Еди Велвит се бе паркирала зад висящата лодка. Сали и Франк шетаха зад бара. Телевизорът беше включен, грамофонът работеше и флиперът до вратата дрънчеше и тракаше като робот в пристъпи на астма. Книжарят Бил и продавачът на видеокасети Ал бяха на обичайната си маса и както обикновено спореха. Взех бира и лимонада и поведох Кейт към маса в другия ъгъл на бара.

Кейт положи усилия да разкаже историята си, без да се вълнува. Явно не я разказваше често. Гласът ѝ беше тих и монотонен, докато описваше грубостта и насилническата природа на баща си.

Тя загаси поредната цигара, блъсна настрана препълнения пепелник и заяви:

— Един ден ще ги зарежа.

— Преди да са съсипали здравето ти.

Кейт се намръщи.

— Не говоря за цигарите, а че ще напусна полицията.

— Защо?

— Тази професия вече не ме вълнува. Станах ченге, защото ченге ме спаси от баща ми. Тогава това ми се стори много благородно. „Не удрай нея, а мен.“ Такъв беше подходът му. За мен той беше герой. Мислех, че светът се нуждае от повече хора като него. Хора, които да се жертват за другите. Чисто безумие, нали?

— Защо да е безумие? Кое му е безумното?

— Да искаш да поемаш ударите вместо другите. Не мислиш ли, че е малко неадекватно?

— Като Христос — отбелязах аз.

— Аз съм еврейка.

— И той е бил евреин.

Кейт извади още една цигара.

— Искаш ли да чуеш още истории?

— Знаеш ли приказки за лека нощ?

Тя запали цигарата, пусна кибритената клечка на пода и издуха дима в лицето ми.

— Само ако искаш да сънуваш кошмари.

Когато се запознали, Чарли Ръсел вече бил детектив, а Кейт — още униформен полицаи.

— Бях патрулно ченге. Раздавах глоби за неправилно паркиране и превишена скорост и казвах на студентите от „Джон Хопкинс“ да намалят звука на стереоуредбите си. Наред с всички тези вълнуващи задачи се оправях и с лошите типове. Предимно побойници и крадци на дребно. От време на време убийство. Заповядвах на мъже, два пъти по-едри от мен, да сложат ръце на капака на колата и да се разкратат, за да ги претърся. — Тя ме погледна. — Няма ли да подхвърлиш нещо остроумно?

Свих рамене. Не ми беше трудно да го направя. Кейт продължи и ми разказа как е извършвала арести, как е давала показания в съда и е помогнала на един-двама прокурори да пъхнат отрепките в затвора.

Тя осъществила мечтата си. Нахлувала в къщите и апартаментите в Балтимор и се явявала герой за жени и деца, чиито съпрузи и бащи ги биели.

— Отначало се чувствах страхотно. Благородна, справедлива и силна.

Но докато обажданията за семейно насилие продължавали, Кейт осъзнала, че зад всяка нейна намеса стои грубиянин, който пребива близките си. Тя знаела, че върши добри дела, но песимизмът ѝ нараствал.

— Вече не исках да съм леката кавалерия. Да спасявам хората беше хубаво, но обикновено отивах твърде късно. Виждах израженията на онези жени и деца и те неизменно бяха едни и същи. Благодарни. Но на лицата им винаги бе изписан въпросът: „Къде бяхте досега, по дяволите?“. Или: „Благодаря, но злото вече е сторено“. И аз разбирах това. Слагах белезници на кучите синове, но ми се искаше да го бях направила по-рано, преди да са възникнали неприятностите. — Кейт изпи лимонадата си и ядосано плъзна чашата по масата. — Нямаме право да арестуваме мъже, които тормозят или унижават съпругите или приятелките си. Това е проблемът. И аз исках да го реша, преди да има пострадали. Искаше ми се да забелязвам насилниците на улицата, преди да са се запознали с бъдещите си съпруги или приятелки. Да мога да опра пистолета в лицето им и да им кажа дори да не си помислят да ги бият. Знаем, че е абсурдно. Но ми писна да пристигам, след като злото е сторено. Това не беше достатъчно за мен. После срещнах Чарли. Той беше детектив. Бе започнал като патрулиращ полицаи и се бе издигнал. Слушах с какво се занимава и ми звучеше много по-хубаво от онова, което правех аз. Детективите разпознават проблема и го проследяват до източника. Не арестуват хлапета, които пушат марихуана, а залавят пратки на пристанището и слагат белезници на босовете. Вършат неща, за които се дават награди. Ето защо реших да стана детектив. Тази работа ми се струваше много по-удовлетворяваща, защото детективът се опитва да изтръгне корена на злото, а не да налага с палката злосторниците един по един. Работех извънредно. Навирах си носа в разследванията на детективите. Ходех на засади и предлагаш да бъда включена в подкрепленията. Или казано на полицейски жаргон, целувах задници. Така се прави кариера.

Кейт знаела, че трябва да прави това години наред, но нямала нищо против. Двамата с Чарли се сближили.

— Оженихме се през лятото. Не отидохме на сватбено пътешествие, защото току-що бяха възложили случай на Чарли. Сметище за индустриални отпадъци. Той го наричаше блато за пари и смяташе, че разследването ще продължи няколко месеца. Но въпреки това планирахме медения си месец. Решихме да отидем в Мексико. Там е евтино и искахме да бъдем на плажа. Взехме си брошури и ги разгледахме няколко пъти в седмицата. Месец след сватбата Чарли трябваше да започне да действа под прикритие. Не ми каза подробности за случая и каква точно е задачата му. Това е разумен професионален избор, когато в къщата има две ченгета. Отделът насърчава такава политика между женените. Знаех само, че Чарли ще се представя за работник. Отначало работата го съсипваше. Връщаше се вкъщи капнал от умора. Уверяваше ме, че не се занимава с нищо опасно. Но аз не му вярвах. Той обаче твърдеше, че контролира положението.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които дойдоха неочаквано. Кейт, изглежда, също се изненада, прехапа устни и отмести поглед встрани. Отворих уста да кажа нещо, но тя вдигна ръка, за да ми направи знак да мълча.

— Една нощ ме извикаха за подкрепление в Спароус Пойнт. Ченгетата бяха устроили засада, но нещата не вървяха добре. Двама детективи бяха простреляни. Партньорът ми и аз отидохме там. Знаеш го. Крук.

— Златокосото момче? Били сте партньори?

— За кратко. Все едно, засадата се прецака. Единият детектив, Конъли, беше прострелян в крака. Когато Крук и аз отидохме там, Конъли току-що бе излязъл от склада. Състоянието му беше добро. Крук сложи турникет на крака му. Извадих пистолета и влязох. Намерих Лу, другият детектив. Той ми направи знак да се наведа. На стълбите на десетина метра над главата ми имаше човек, който криеше нещо зад гърба си. Лу не можеше да се прицели добре в него. Неочаквано на около шест метра от мен някой излезе от мрака.

— Имало е двама мъже?

— Да. И другият се прицелваше в мен. Ръката му се вдигна и аз разбрах, че ще ме улучи. После изведнъж го познах. Но преди да кажа

нещо, се чу изстрел. И той падна. Обърнах се да видя откъде бе дошъл изстрелът. В същия миг Лу успя да се прицели и застреля онзи тип на стълбите.

— Чакай малко. Обърках се. Онзи, който е щял да те застреля...

Кой го уби?

— Явно онзи на стълбите.

— Но в това няма логика. Нали са били заедно?

— Да, точно така. Но тогава не можех да разсъждавам ясно.

Защото пицях.

— Пицяла си?

— Виках на мъжа на земята да помръдне. Това беше Чарли. Под прикритие. Съпругът ми. Искях да помръдне, за да ми покаже, че не е мъртъв.

Очите на Кейт станаха безжизнени.

13.

Един от главните ни доставчици на ковчези в Небраска предлагаше няколко нови модели и се опитваше да се свърже с мен по телефона. Трябва да призная, че е трудно да ми продадеш нещо. Реалностите на смъртта не са се променили много в хода на историята и няма друга причина за постоянното усъвършенстване на ковчезите освен печалбата.

Ето защо през целия ден отбягвах обажданията на доставчика.

Същата вечер предявих амбиции за катедра. Идеята ми хрумна, докато пресичах площада на път за „Джипси Плейхаус“.

— Публиката е воайор, нали, Джил? Зрителите седят там, скрити в мрака, и гледат какво става на сцената. Представлението е като аквариум със златни рибки.

Джил Ванс отвори широко очи. Той наистина си представи сцената като аквариум.

— И така, Джил, помощник-режисьорът обикаля насам-натам, невидим за героите на сцената. Но публиката го вижда. Ето защо помощник-режисьорът всъщност се мотае някъде в периферията на действието и... обърква нещата. Не е ли така?

Джил прие сериозно думите ми, като усърдно кимаше. А това означаваше, че няма представа за какво говоря.

— Как така обърква нещата? — озадачено попита той.

— Помощник-режисьорът пречи — заявих аз. — Възпрепятства действието. Какво е той — част от актьорите или част от публиката?

— И от двете.

— Резултатът е пълна бъркотия.

— Хич, защо не ми обясниш какво искаш да кажеш?

— Дай ми катедра, Джил. В погребалния дом имаме много хубава катедра. Ще я взема, ако искаш. Сложи ме встрани. Нека да казвам репликите си така, все едно чета лекция. Или проповед. Или... съм антрополог. Точно така. Това искам да кажа. Помощник-режисьорът е антрополог. И прожектира диапозитиви. Чете от

записките си и изнася лекция за храненето и навиците за размножаване на белите протестанти от англосаксонски произход в Нова Англия. Логиката е желязна. — Поех дълбоко въздух и добавих: — Дай ми и тропически шлем.

— Искаш катедра и тропически шлем?

— Да! И показалка. Защо не? И ме издокарай в смокинг и папийонка като бащата на Индиана Джоунс.

Джил поклати глава.

— Смокинг и тропически шлем. Няма да си отиват.

— Тогава зарежи тропическия шлем. Помощник-режисьор — професор. Това е идеята. Ще ме сложиш в левия ъгъл на сцената и...

— Мислех да бъдеш в десния.

— Чудесно! Имаш усет, Джил. Голям режисьор си. Може да ми дадеш и очила. Ще си ги слагам, когато чета...

— Да четеш?

— От записките си.

— Да, вярно.

Джил замислено се вторачи в мрака. И аз мълчаливо зачаках, докато той открие Америка.

— Може да оставим тропическия шлем, Хич. И всеки път, когато махаш очилата, да си го слагаш. Връщаш се на бойното поле, така да се каже.

Щях да приличам на идиот, докато на всеки двамайсет секунди си слагам ту очила, ту тропически шлем. Но какво ми пукаше? Вече бях постигнал своето. Оставих Джил да се наслаждава на новата си концепция и намерих Джулия, седнала на последния ред в театъра. Главата я болеше от пиене толкова много, колкото аз бях въодушевен и жизнерадостен.

— Отървах се — уведомих я аз, седнах на мястото до нея и вдигнах крака на облегалката на стола пред мен.

— Каж ми, че не си се отказал от пиесата. Ако го направиш, ще те убия.

— Не. Още съм в играта. Но не трябва да уча репликите си. Ще ги чета. От катедра.

— Ще *четеш* проклетите си реплики?

— Да. Такава е концепцията.

— Кучи син. И аз искам концепцията да важи за мен.

— А, не знам, Джулия. Онази, върху която си стъпила, ми харесва.

Тя ме погледна недоверчиво.

— Коя по-точно имаш предвид?

— Развратната, пияна, малка Емили.

Джулия се хвана за главата и изпъшка.

— Нещастieto се нуждае от съчувствие. А ти си твърде жизнерадостен и енергичен за мен тази сутрин, Хич. Разкарай се.

— Съжалявам, скъпа, ще престана да ликувам. Знам, че никак не е приятно. Е, снощи си пила твърде много. Хубав купон, а?

— Мога да се справя с алкохола, ако имам възможност да се наспя. — Тя нежно обърна глава към мен и ми се усмихна. — Но не мигнах цяла нощ. А ти, любовнико? Не друга, а самата Лейди Хикс, а? И при това ченге. Беше ли донесла белезници?

— Боя се, че не.

— Жалко. Каза ли ти защо се е престорила, че ще мре? За удоволствие ли го прави?

— Не стигнахме дотам.

— Не се обиждай, Ромео, но ми се струва, че не си стигнал доникъде.

— Но ти, от друга страна, изглеждаше доста гъста с твоя милионер.

Джулия прокара пръсти през косите си.

— Той иска да се омъжа за него. Побъркал се е по мен.

— А може би просто си е побъркан.

— Не смяташ ли, че ще бъде добра съпруга?

— Трябва да помислиш върху конфликта между свободолюбието и моногамията. И дали обичаш Питър Морган или не.

— Притежавам неизчерпаеми способности да обичам.

— И оттам произлиза конфликтът.

Джил започна да пляска с ръце, призовавайки актьорите на сцената. Джулия стана и тръгна. Майкъл Голдфарб я последва. Валкирия и послушното кученце.

Джил се обърна към трупата.

— Днес ще въведем нова концепция. Искам всички, с изключение на Хичкок, да си представите, че сте участници в

прожекция на диапозитиви на живо и сцената е екран в... пансион за възрастни хора.

Господи, Джил действа бързо.

— Какво става, по дяволите? — прошепна Джулия.

Убеден съм, че приличах на догат, опитващ се да не експлодира. Не се осмелявах да се изсмея на глас.

Джил сияеше.

— Ще стане много хубаво — обеща той и изсъска на помощника си. — Намери ми очила с телени рамки като на Теди Рузвелт.

14.

Хъч се оказа прав. Спенсър Дейвис, другият кандидат за губернатор, наистина приличаше на Кенеди. Имаше неговите зъби, които блясваха, когато се усмихнеше. Усмивката му беше обаятелна и подкупваща, а лицето му пулсираше от искреност и добри намерения. Жалко, че този човек беше политик. Не ни е дадено да разберем истината.

Гледах областния прокурор Спенсър Дейвис по телевизора в бар „Ухилената стрида“. Звукът беше изключен, затова не чувах изтърканите фрази. По новините показваха появата на кандидата днес следобед в приют за жени от малцинствата със заразени от СПИН деца. Дейвис явно смяташе, че някои неща на този свят трябва да бъдат оправени. И вероятно имаше право. Утопията още има привърженици.

Последва репортаж от коктейла предишната вечер в библиотеката на консерваторията „Пийбоди“. Там нямаше болни бебета. Посочих екрана.

— Хей, Сали, ето, за това ти говорих. Политическото нещо.

Умението ми да се изразявам понякога ме смайва.

— О, мислиш ли, че ще покажат дъщеричката ми?

Франк се преструваше, че не обръща внимание на телевизора.

— Колко мило, нали — прошепна Сали. — На дъртия пръч наистина му пука.

Но не показаха Джулия, а Аманда Стюарт. Камерата се задържа на изваяното ѝ от лед лице десетина секунди, което в телевизията е цяла вечност. Аманда Стюарт сияеше. Усмивката ѝ сякаш казваше: „Гласувайте за съпруга ми“.

— Това ли е жена му? — попита Сали.

— Да.

— Прилича ми на някого.

— На Грейс Кели.

— Точно така. Красива жена. Ако погледите можеха да убиват...

Сали тръгна покрай бара, за да събуди един от клиентите си.

В същия миг камерата показва в едър план Аманда Стюарт, която явно едва тогава забеляза, че я снимат. Очите ѝ блеснаха от раздразнение. После на екрана се появи Джеф Симънс.

Пиех бира, но преминах на бърбън. Първата чаша беше хубава. Втората — още по-хубава. А третата завиждаше на първите две.

Нещата можеха да се усложнят.

Ако погледите можеха да убиват...

Хората можеха да убиват.

Хората с красива външност можеха да убиват.

Господи, дори Шерлок Холмс би се затруднил да проследи нишката на подобна дедуктивна гениалност. Докато телевизионните новини пробягваха на екрана, тази мисъл придоби ясни очертания в съзнанието ми.

Аманда Стюарт бе убила Гай Фелоус.

Дали?

Господи, какво ставаше със света? Излях още едно питие в гърлото си. Добре. Направи най-лошото, на което си способен — серум на истината. Покажи на Хичкок светлина в тунела.

Вече не си спомням защо избрах колежа „Фростбърг“, за да усъвършенствам знанията си. Вероятно защото това беше първият колеж, в който ме приеха, и по този начин исках да изразя признателността си. Нещо такова.

Както вече споменах, във „Фростбърг“ се запознах с Джоуел Хъчинсън. Той беше отличник и си падаше по белите. Хъч беше и агресивно лоялен, ако мога да се изразя така. Лепнеше ли се за някого, не го оставяше на мира. Той беше в стихията си, когато насърчаваше другите да преминат границата. Подстрекател.

По-точно, очарователен скандалджия.

Приятелството ми с Хъч достигна кулминационната си точка в нощта, когато пуснахме онзи бик да изхвърли купчина димящи изпражнения върху лакирания дървен под на улея в залата за боулинг. Както можете да си представите, чувствахме се непобедими. Положихме огромни усилия да изкараме бика от пасището, да го натоварим на микробуса, който Хъч бе присвоил от службата по

почистването в колежа, да го напъхаме в служебния асансьор и да го пуснем в залата за боулинг в три часа сутринта. Въпросът защо си направихме този труд е неуместен. Но авантюрата ни направи кръвни братя за известно време. Батман и Робин Худ. Буч и Сънданс Кид. Хъмпти и Дъмпти. Хич и Хъч.

А после Хъч отвлече професор Смолит от мое име и това влоши взаимоотношенията ни.

Петдесет и няколко годишният професор Смолит се смяташе за нещо като гуру във факултета по социология във „Фростбърг“. Причината беше, че преди шест-седем години той бе написал книга, която за кратко време разпали общественото въображение. Озаглавена „Тя пее, той се люлее“, творбата доказваше самостоятелния еволюционен път на развитие на мъжа и жената. Основното беше, че жената се е отдалечила повече от предшествениците си, човекоподобните маймуни, отколкото бяха сторили бруталните мъжкарите. Книгата започваше с абсолютно абсурдна глава за окосмяването на тялото. Като теза за размисъл, претендираща за научност, книгата бе адски странна. Но оглави класациите. Професор Смолит обиколи страната, за да я рекламира, и откри статута на рок звездите, на който понякога се радват и писателите. Нямахме нищо лошо във факта, че книгата е възхвала на жената. С други думи, Смолит изчука стотици мадами. Той се върна от турнето, разведе се с еволюционно по-висшата си съпруга и си накъдри косата. След няколко месеца книгата изпадна от класациите и професор Алфред Смолит започна да преподава на първокурсниците, които, разбира се, трябваше да прочетат „Тя пее, той се люлее“, за да получат необходимия брой кредитни точки по социология.

Професор Смолит не ми беше симпатичен. Тъй като бях понизша човекоподобна маймуна, аз смятах за крещяща несправедливост да се пъча, да подскачам и да излъчвам чар и прелъстителност, за да убедя някоя колежка да легне с мен, докато Алфред Смолит седеше в прашния си малък кабинет и трупаше бройки със значително по-малко усилия и с далеч повече успех. Не искам да кажа, че всички студентки от „Фростбърг“ лекомислено се хвърляха в скапаното му легло. Но първокурсничките са лесна плячка за мръсници като Смолит. За него това беше игра. Фасулска работа.

Особено много се ядосах, когато той прицели гнусния си старчески пищов в Анджела По, защото я харесвах. Тя беше най-милото и свенливо същество, в което някога можете да направите глупостта да се влюбите. Фантазиите ми за Анджела По бяха невинни като току-що паднал сняг. Тя дори не подозираше колко е красива, нито как тихият глас, големите черни очи и нервната ѝ усмивка ме караха да издигна барикада около чина ѝ, за да предупредя всички останали да стоят настрана от нея. Но както вече споменах, това бяха само фантазии. Анджела По беше девствена и тъй като бях надменен и самонадеян идиот, аз исках тя да остане такава. Разликата между мен и Алфред Смолит беше, че той не мислеше така.

И Анджела По загуби девствеността си.

В деня, в който я видях да седи в час с отнесено, шокирано и засрамено изражение на красивото лице, разбрах, че се е случило нещо ужасно, което коренно ще промени живота ѝ. Досетих се каква е причината. И когато видях погледа, който Анджела По и великият професор си размениха, всичко ми стана ясно.

И реших да действам.

Но лоялният Хъч ме изпревари. Той хвана Алфред Смолит, завърза очите му и го качи в същия микробус, с който бяхме докарали бика. Няколко часа Хъч разхожда из града разгонения професор и го тормози с мегафон, с който огласяваше улиците: „Щом си ги чукал, и аз ще ти го начукам“, преправяйки гласа си и добавяйки немски акцент. Алфред Смолит седеше безпомощно в задната част на микробуса. Хъч не спомена нито веднъж името на Анджела По, но Смолит сигурно разбра за какво става дума. Освен това Хъч правеше резки завои и пленникът му се лашкаше ту на една, ту на друга страна, без да е в състояние да направи нищо.

Преди да го пусне, Хъч накара Смолит да напише сто пъти „Съжалявам“. Отначало професорът се държеше арогантно и спореше. Но Хъч беше добър с мегафона и здравата го уплаши. Когато професорът стигна до седемдесетото „Съжалявам“, по лицето му се стичаха сълзи, а на деветдесетото — ревеше с глас. Когато Смолит свърши да пише, на мен ми идваше да повърна. Хъч спря пред дамския университетски клуб и изхвърли на тротоара похотливия дърт пръч.

— Е, доволен ли си? — сияейки попита Хъч. — Той наистина те ядоса, а? Сега се чувстваш по-добре, нали?

Съвсем не се чувствах добре. Гадеше ми се. Можех да мина и без такава лоялност.

Сали размахваше нещо пред лицето ми. Ръката си.

— Слез на земята, Хичкок.

След няколко секунди се върнах в шумния свят на „Ухилената стрида“. Еди Велвит небрежно хвърли празната си бирена бутилка в лодката. Друго шише рикошира в коритото, падна на пода и се разби на стотици зелени парчета.

— Къде се беше унесъл? — попита Сали.

— Бях се замислил.

Тя изсумтя, бръкна под бара, извади шепа стрелички и ги тресна на плота.

— Иди да поиграеш, синко. Разтовари се. Или иди да мислиш другаде.

Разумен съвет. Взех стреличките и тръгнах към мишената. Бях обезпокоен, че в мен се бе събудил споменът за Хъч и мечешката му „услуга“. Спомням си колко засрамен бях на другия ден и не смеех дори да погледна Анджела По. И, разбира се, вечно присмиващите се богове не устояха на изкушението да се забавляват. Същия ден Анджела По се приближи до мен и ме попита нещо за предстоящия изпит — повод да започнем разговор. Тя ме харесваше. Измънках някакъв отговор и отминах.

Хвърлях стреличките, но не уцелвах десетката.

— Не те бива, човече — подвикна едър тип с мустаци.

— Старая се да не улуча малката точка в средата — отвърнах аз. — Не е лесно.

— Е, тогава те бива.

Не се вслушах в съвета на Сали и продължих да разсъждавам, без да ми пука какво ми коства това. Колкото по-дълго обмислях хипотезата Аманда Стюарт да е убила Гай Фелоус, толкова по-вероятно ми се струваше, че Джоуел Хъчинсън също е замесен. Хъч сигурно имаше пръст в тази работа. В края на краищата ставаше дума за съпругата на кандидата. А Хъч беше кукловодът на кандидата.

Но имаше нещо още по-обезпокоително от мисълта, че ръцете на Аманда Стюарт са окървавени или може би Хъч ѝ бе помогнал да ги

измие. Още си представях ухилената физиономия на Хъч, след като остави професора на тротоара и настъпи газта. „Доволен ли си? По-добре ли се чувстваш сега?“

Господин Специалист по всичко. Но изобщо не ми пукаше за това.

Хвърлих поредната стреличка, без дори да гледам мишената. Но вечно присмиващите се богове не спяха. Стреличката попадна точно в десетката.

Едрият тип се засмя толкова силно, че се закашля. Но не и преди да изреве:

— О, човече, *наистина* си гола вода!

15.

Животът продължава. Смъртта също не спи.

Погребахме онзи тип, който се бе задушил, докато се забавлявал със себе си. Вместо обичайните рефрени „Той беше много добър човек“, зала две се изпълни с приятелите на покойника, които подигравателно шушукаха: „Какъв тъпак“.

Представете си какво са изпитвали родителите му.

След погребението спрях пред гроба на Каролин Джеймс. Гай Фелоус бе поръчал най-евтината надгробна плоча — обикновен правоъгълник, забит в земята. Тревата на гроба бе пожълтяла. След две-три седмици щеше да повехне и татенцето и компания щяха да я окосят с косачките си. И тогава гробът на Каролин Джеймс щеше да стане един от хилядите.

Върнах се при гроба на обсебения от секса. Татенцето и момчетата му спускаха ковчега в Майката Земя. Взех един от букетите и го занесох на гроба на Каролин Джеймс. Двайсет и седем годишна. Какво принуждава един толкова млад човек да сложи край на живота си? Как е възможно голямата тъмна пустота да прилича на алтернатива на живота? Е, не съм философ и знам докъде ще стигна, опитвайки се да намеря отговори на тези въпроси. Понякога не си заслужава да обобщаваш нещата. Каролин Джеймс е имала своите причини. Възможностите за избор пред нея са били изчерпани. Или поне е изчерпала способността си да прави избор. Затова се бе качила в колата си и се бе отправила към небитието. Крайната спирка.

Подкарах стария си скапан шевролет към резервоара Лох Рейвън, спрях до гората, извървях четиристотин метра до скалите, съблякох се по гащета и се гмурнах във водата. За мен скокът беше съвършен. Но за по-предубедените вероятно приличах на жаба, която бутат от скалата. Цамбурнах във водата и не срещнах алигатори, с които да се боря, затова доплувах до средата на резервоара и се върнах. Цялото занимание ми отне около четирийсет минути. Когато се покачих на скалата, бях изтощен, но доволен. Изтегнах се и се вторачих в

облаците. Над главата ми кръжеше ястреб. Край мен изприпка катеричка. Вятърът ме разхлади, а слънцето ме стопли. Преживявах мигове на върховно удоволствие, когато до заливчето се приближи полицейска моторница. Ченгето учтиво ми обясни, че къпането в резервоара е забранено. Млад човек с пъпчиво лице. Качих се в колата си и се върнах в града.

16.

Кейт и аз се срещнахме в ресторант „Хауснър“ на булевард „Истърн“. Заведението е огромно. Стените са отрупани с картини. „Хауснър“ е нещо като галерия, пълна с портрети на забравени кралски особи, благородници, селяни с обезумели погледи, пасторални пейзажи, кораби в морето и всевъзможни натюрморти, вариращи от купи с плодове до мъртви зайци, окачени за окървавените си бутове. Менюто е обемисто като колекцията от картини.

Кейт изглеждаше по-спокойна, отколкото на предишните ни срещи. Тя посочи картина на момченце с бяла като тебешир кожа, което влачеше малка лодка. На фона се виждаше нещо като медицинска топка и плюшен лъв.

— На кого би му хрумнало да нарисува подобно нещо? Побиват ме тръпки. И като говорим за страшни неща, защо си станал погребален агент?

Не бях в настроение да говоря за случилото се с родителите ми и за камиона с бира. Кейт и аз разговаряхме само за покойници. Не исках да замесвам в тази история майка ми и баща ми.

— Семейен бизнес — отговорих аз.

— Не те ли притеснява?

— Защо? Професията на погребален агент е една от най-древните, наред с адвокатите и проститутките. Пък и не ни се налага да си изкарваме хляба по нечестен начин.

Кейт се засмя. Не съм сигурен, но мисля, че за пръв път я виждах да се смее.

— Имаш хубава усмивка — отбелязах аз.

— Благодаря. И ти.

Виж ти. Никой не ми беше казвал такова нещо.

— Разкажи ми за брака си — продължи Кейт. — Съжالياвам. Това беше прибързано. Имах предвид...

Тя неочаквано се изчерви.

— Кое? Разводът ли?

— Забрави, че те попитах. Не е моя работа.

— Виж какво, може да ми задаваш всякакви въпроси...

— Освен? — прекъсна ме Кейт.

— Но първо трябва да изясним някои неща. Искам да знам защо се престори на Каролин Джеймс. Защо тя се самоуби. И защо ти се опита да уредиш погребението ѝ, преди тя да е умряла.

Кейт ме погледна натъжено.

— Още нещо?

— Ще си помисля.

Тя започна да си играе с вилицата.

— Добре. Каролин Джеймс се страхуваше за живота си. Беше уплашена до смърт.

— От кого? От Фелоус?

— Тя не се страхуваше, че Гай може да я убие. Но той наистина я биеше. Държеше се много лошо с нея. А Каролин не можеше да се отърве от него.

— Тогава кой е искал да я убие?

— Същите хора, които убиха Фелоус.

— Хора?

— Човек. Все едно. Каролин бе изпаднала в паника. Тя беше съвсем сама. Нямаше семейство, нито истински приятели. Единственият човек, на когото разчиташе, беше Гай. А той я биеше. Има и още нещо.

— Какво?

— Гай я забърка в ситуация, която я уплаши до смърт. Аз исках да спася Каролин Джеймс. Разбираш ли?

— Да.

Сервитьорката беше донесла салатите ни, но ние не ги бяхме докоснали.

— Защо просто не я накара да се премести в друг град? — попитах аз.

Кейт поклати глава.

— Нямаше да стане. Каролин не само страдаше от параноя, че животът ѝ е в опасност. Наистина беше така. Можеше да я проследят и да я намерят. Стигнаше ли се дотам, тя нямаше къде да се скрие. В това беше проблемът.

И тогава ми стана ясно. Е, поне отчасти.

— Искала си фалшиво погребение, нали? Все едно Каролин Джеймс е мъртва, така че повече да не я търсят.

Кейт насочи вилницата към мен.

— Хрумна ми точно тази глупава идея.

— Не знам, Кейт. На мен ми звучи добре.

— Дали щеше да излезе нещо?

— Сериозно се съмнявам.

— Тогава идеята е глупава. Това беше импулсивна мисъл, Хич. Когато дойдох в погребалния дом, се нуждаех от време, за да помисля. Имах тежък ден. Случайно видях, че хората влизат там и ми хрумна онази налудничава идея. Какво би станало, ако всички помислят, че Каролин Джеймс се е самоубила? И докато се усетя, вече стоях до ковчега на мъртвеца.

— Кой искаше да я убие? От кого трябваше да бяга? Ти си ченге: Защо не се е обърнала към теб за помощ?

— Каролин не знаеше, че съм ченге.

— А за каква те мислеше?

Кейт наведе глава.

— За любовница на Гай Фелоус. Или поне за една от тях.

— Беше ли му любовница?

Сервитьорката донесе яденето. Пушената ми треска ухаеше на чесън и беше гарнирана с картофено пюре, броколи и моркови. Костурът на Кейт изглеждаше много вкусен. Дадоха ни и по една чинийка с резенчета лимон. И чай с лед. Към рибата на Кейт имаше ориз. Кейт ме погледна и каза:

— Да.

Задъвках пушената треска, но не усетих вкуса ѝ.

Кейт отказа да говори за Гай Фелоус и Каролин Джеймс.

— Нуждая се от почивка, Хич. Не може ли срещата ни да бъде съвсем обикновена?

— Имаш предвид да платя вечерята и после да те целуна за лека нощ?

— Точно така. И да разговаряме за незначителни неща. Знам, че ще трябва да се преструваме, но реалността ми е дошла до гуша. Нужна ми е почивка.

— Тогава може би не съм най-добрият ти избор — предупредих я аз, — защото ти провокира у мен множество въпроси.

— Знам. Разбирам. Но... положението ми е много деликатно. Стават лоши неща. Не искам да те замесвам.

— Защо е деликатно положението ти?

— Моля те, нека срещата ни да бъде обикновена. Двамина скучни човеци с прозаичните си проблеми. Само тази вечер. После обещавам бързо да съсия живота ти. Но не сега.

— Какво предложение.

— Знаеш какво имам предвид. Никакви ченгета и побойници. Предполагам, че не съм създадена за тази работа, както мислех. Или поне вече не е така. Искам съвсем обикновена вечер. Ще бъдеш ли скучният ми събеседник?

Предложението беше примамливо.

— Добре, съгласен съм. Но само тази вечер. И си изяж рибата, защото ще изстине.

Започнахме да се храним и поговорихме за картините в ресторанта. Разказах ѝ за работата на Джулия и как е станала известна в местните художествени среди и в Скандинавските страни.

— Странно — отбеляза Кейт.

— Кое?

— Тя е много красива. Обзалагам се, че снощи е имало нещо повече от вратове, извити към нея.

— Джулия е сваяна. Но не е кон, който можеш да оседлаеш, това е всичко.

— Мислиш, че няма да се омъжи за Питър Морган, така ли? Ако, разбира се, той ѝ предложи.

— О, Морган вече ѝ е предложил. Знам ли. Джулия е ненаситна за преживявания. Сигурно е изкушение да се омъжиш за милионер.

Кейт направи гримаса.

— Искаш да кажеш, че има жени, които се омъжват само за пари?

— Знам, че си шокирана.

Бъбрихме още малко по този начин. Кейт каза, че иска скучна вечер, а има ли нещо по-досадно от разговор за бивша съпруга?

После споделихме безобидни истории за младостта си. Разказах на Кейт за родителите ми и за дните им като телевизионни звезди. Тя

ми разказа за летните си ваканции в Западен Мериленд.

Десертът беше хубав. Платих сметката. Скучната ни среща протичаше чудесно.

Сетне отидохме на пристанището и взехме под наем лодка, която не е предназначена за човек, висок метър осемдесет и седем. Докато гребях, коленете ми опираха в ушите. Имах чувството, че съм гигантски скакалец. След час Кейт и аз слязохме на брега и се разходихме по кея. Качихме се на Федерал Хил и седнахме на оръдията, насочени към пристанището. Разказах ѝ как съм бил заченат в Къщата със знамето и добавих, че някой път може да я заведе там.

Кейт слезе от оръдието, приближи се към мен и тихо каза:

— Благодаря за срещата, Хич.

— Моля.

Целунахме се. Само пет секунди. Кейт погали лицето ми.

— Ще постъпиш разумно, ако веднага забравиш всичко за мен — прошепна тя. — Говоря сериозно.

— Знам. Но се боя, че съм неразумен.

— Тогава ме целуни пак, глупчо. Досуц като във филмите.

Втората целувка продължи петнайсет секунди. Но третата беше два пъти по-дълга и аз слязох от оръдието, за да прегърна Кейт.

— За пръв път целувам ченге — признах аз.

— А аз — погребален агент.

— Нощ на първи преживявания.

Кейт гризна ухото ми.

— Ако побързаме, ще има време и за още преживявания.

17.

Мъжките ризи са направени за жени. Гол мъж, който е облечен в женска рокля и носи две чаши кафе, съвсем не изглежда като гола жена в мъжка риза. Наречете го клише на мъжката фантазия, ако щете, но не ми пука. Аз съм човек. При това мъж. И докато отмятах завивките, за да сторя място на Кейт Забриски, аз не можех да реша за кое по-напред да ѝ направя комплимент — за уханието на кафето или колко добре ѝ стои ризата ми. Опитах се да спомена и двете.

— Изглеждаш толкова добре, колкото приятно ухае кафето.

— Обзалагам се, че го казваш на всички жени, които ти носят кафе в леглото.

— Може би. Но с другите вероятно се опитвам само да спечеля червени точки. А на теб го казвам съвсем сериозно.

Тя се усмихна.

— Имаш сантиментално изражение, Сюъл.

— След полов акт ставам сантиментален. Изкушавам се да заключа вратите и да запазя завинаги този миг.

— Много мило. Мога да те въртя на малкия си пръст, така ли?

Протегнах ръка и докоснах бедрата ѝ.

— Предпочитам да ме въртиш между тях.

— Не си съставяй погрешно мнение за мен, само защото те целунах на първата ни среща.

— Не е заради целувката.

— Между другото, ти си виновен за всичко.

— Защо?

— Позата ти на оръдието беше много предизвикателна.

— Да, вярно.

Кейт се наведе и остави на пода чашата си.

— Онова сантиментално изражение след половия акт изчезна.

— Да. И сега усещам грохот преди половия акт.

— Грохот?

— Да.

— Сигурен ли си, че не е стомахът ти? Не си ли гладен? Мога да те нахраня.

И аз оставих чашата си на пода.

— Убеден съм.

— Да ти кажа ли какво включва менюто?

— Вече надникнах.

— Добре тогава. Казвай си поръчката.

Събудих се късно сутринта. Косите на Кейт гъделичкаха носа ми. Ръката ми беше под гърба ѝ. Ходеше ми се до тоалетната. Внимателно протегнах левия си крак, но после мигновено трябваше да застана неподвижно, защото прасецът ми заплашваше да се схване. Лакътят ми беше изтръпнал. Кейт спеше. На лявото ѝ рамо имаше малък белег. Забелязах, че ризата ми е на пода. Отпред имаше голямо петно от кафе.

Съвършените преживявания никога не се повтарят. Снощният секс и сутрешните ни закачки вече потъваха в забрава и скоро щяха да останат само спомен. Но в момента трябваше да се изпишкам.

Кихнах и кракът ми се схвана.

Кейт се стресна и се събуди.

— Какво правиш, по дяволите?

— Нищо.

— Господи!

Изгарям от любопитство да знам колко може да продължи един меден месец.

— Трябва да отида до тоалетната — едновременно казахме Кейт и аз.

— Първо дамите — добавих аз.

— Благодаря — каза тя и ритна кафеника, докато отиваше в банята, после гневно се вторачи в мен.

— Какво има?

— Нищо — отговори Кейт и влезе в тоалетната.

А хората се чудят защо живея сам.

Небето беше покрито с тъмни, лилаво-сини облаци. Хладен ветрец развяваше завесите в хола на Кейт. Разнесе се гръмотевица и

започна да вали проливен дъжд.

Кейт и аз се бяхме облекли и бяхме възвърнали самоконтрола си. Предложих да си тръгна, но тя настоя да остана.

— Трябва да поговорим.

Обадих се на леля Били, за да проверя дали има мъртъвци, които трябва да погребат. Нямаше. Звъннах и на Джил Ванс, но ми отговори телефонният секретар. Оставих съобщение, че съм катастрофирал със самолет в Андите, но мулетата са тръгнали и ще пристигна навреме за утрешната репетиция, обаче ще пропусна днешната.

— Това пък какво беше? — попита Кейт.

— Участвам в пиесата „Нашият град“. Играя ролята на помощник-режисьора. Успях да се измъкна и да не уча репликите си, затова днес няма да съм необходим.

— Актьор ли си? Актьор и погребален агент?

— Свирия и на хармоника. Аз съм ренесансова личност.

— Виж ти.

Продължаваше да вали. Кейт бе запалила единствената лампа и в стаята беше много уютно.

Тя пусна класическа музика по радиото и намали звука. Дъждът барабанеше по стъклото на прозореца. Изтегнах се на дивана и започнах да прелиствам списание с материал за тропическите острови. Кейт беше нервна. Накрая оставих списанието и я попитах дали иска да поговорим за изминалата нощ. Тя ми се усмихна мило.

— Не е необходимо.

— Добре. Ако искаш да говорим за нещо, ще бъда в Таити. Обади ми се — рекох аз и отново взех списанието.

— Трябва да поговорим, Хич.

Кейт стана, приближи се до прозореца и се вторачи в дъжда, после пак седна на стола. Надигнах се и хвърлих списанието на масичката за кафе.

— Трябва да ти кажа какво става. Искаш да знаеш, нали?

— Да.

Кейт не добави нищо повече. Сетне неочаквано се разплака. Не ридаеше. Сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Съжалявам. Чакай малко — каза тя и преглътна сълзите. — Би трябвало да се почувствам по-добре.

— Чувстваш ли се по-добре?

— Не.

Кейт се приближи до шкафа и извади видеокасета.

— Готов ли си да се забъркаш в нещо много неприятно и опасно?

Погледнах надписа на кутията.

— Мисля, че преувеличаваш въздействието на „Пинокио“.

— Не е „Пинокио“. Само държа видеокасетата в тази кутия.

Тя сложи касетата във видеото, взе дистанционното управление и седна до мен.

Екранът проблесна няколко пъти. Кейт изключи звука.

Записът започна. Явно беше любителски. Датата и часът просветваха в долния ляв ъгъл на екрана, на който се появи легло. Камерата рязко се насочи наляво. В стаята влязоха мъж и жена. Тя бе навела глава и се подпираше на мъжа, който събу обувките си. Той погледна право в обектива. Явно знаеше, че го снимат.

— Гай Фелоус — казах аз. — Коя е жената?

— Гледай.

Камерата се върна в първоначалното си положение и се фокусира върху леглото. Не виждах лицето на жената, защото гърбът на Гай пречеше. Двамата се целунаха. Жената му помогна да съблече ризата си, без да отлепя устни от него. После заби нокти в рамото му.

— Господи — отвратена измърмори Кейт.

Гърбът на Фелоус изпълни екрана.

— Операторът никак не го бива — отбелязах аз.

— Не е оператор, а Каролин Джеймс.

Гай Фелоус започна да целува жената по шията. Тя отвори очи и погледна към обектива.

— Тя не знае, че я снимат, нали? — попитах аз.

— Не — потвърди Кейт и стана. — Ей сега ще се върна. Не искам отново да гледам всичко това. Можеш да го спреш, ако решиш, че си видял достатъчно. Ще проявя разбиране, ако изгледаш всичко. Има страхотен секс.

Кейт ме докосна леко по рамото и отиде в спалнята, а аз се настаних удобно да гледам. Всъщност, не видях нищо изненадващо. Само неутолим апетит за секс от страна на двамата участници. Камерата не можеше да следи всички подробности и често показваше само нечие бедро или задник. Но понякога даваше в близък план

лицето на жената, което изразяваше сладострастие. Изкуших се да включа звука, но знаех какви звуци ще чуя.

След десетина минути натиснах паузата. Жената беше върху Гай. Екранът бе запълнен с тялото ѝ с формата на цигулка.

— Спрях го! — извиках аз.

Кейт се появи на прага.

— Колко продължава записът?

— Още около пет минути.

— Има ли други?

— Да. Само на тази касета са пет-шест.

— Искаш да кажеш, че има и друга видеокасета?

— Да.

— Със същото?

— Да.

— Не знам, но ми се струва прекалено.

— И на мен. Ще гледаш ли още?

— Не. Схванах основната тема.

— Позна ли жената?

— Да.

Отново пузнах записа. Тялото на жената се тресеше, а главата ѝ се мятеше ту наляво, ту надясно. Косите ѝ се развяваха. Профилът ѝ се видя ясно. Малък нос. Високи скули. Лукави, лисичи очи. Спомних си, че за последен път видях това лице по телевизията. Тогава съпругата на шефа на полицията бе погледнала раздразнено камерата. Сега обаче в изражението на Аманда Стюарт нямаше раздразнение. Тя очевидно страхотно се забавляваше. Тенисистът явно чукаше хубаво и госпожа Стюарт се наслаждаваше на всяка секунда.

— Хубава е, нали? — попита Кейт. — Прилича на Грейс Кели.

— Всички казват така. Мисля, че е малко по-едра от нея в бедрата.

— Говорех за лицето ѝ.

— Предполагам, че записът е направен не само за да разкрие на света прелестните бедра на Аманда Стюарт.

— Мисля, че е по-важно какво прави с тях. И с кой.

— С кого.

— О, Хич. Има ли значение, по дяволите?

Гай Фелоус се опитал да изнудва Алан Стюарт. Преди няколко месеца в кабинета на Алан Стюарт се появили десетина снимки, направени от видеозаписа. Образите били мъгляви, но достатъчно ясни, за да взривят кампанията му за губернатор. Фелоус искал сто хиляди долара, срещу които Алан Стюарт щял да получи всички записи на лудориите на дейната си съпруга. Оригиналът бил във Фелоус, а копието — в Каролин Джеймс. Копието беше видеокасетата, която притежаваше Кейт.

Но Алан Стюарт не се хванал на въдицата. Големите хора смачкват дребните насекоми. Никога не става обратното. Гай Фелоус беше хубав и сексапилен. Но конфликтът с хора като Алан Стюарт показваше, че е и глупав. И Алан Стюарт не се беше отказал от плановете си да стане губернатор, докато Гай Фелоус гниеше в пръстта. Това не може да е било част от плановете на тенисиста. Освен ако наистина не е бил адски тъп.

Отначало Кейт не била в течение на нещата, защото била един от лоялните воители на Алан Стюарт, но се досетила какво става.

Шефът на полицията нямал намерение да дава пари на Гай Фелоус. Това било първото и най-лесното решение. Не съществувала гаранция, че Гай Фелоус няма да запази копия на видеозаписите и да изнудва Алан Стюарт до Деня на Страшния съд, който, ако сте забелязали, непрекъснато се отлага. Пък и нямало начин човек като Алан Стюарт да позволи да го командва някакъв тъпанар като Гай Фелоус.

Според Кейт, историята със снимките била пазена в тайна. Знаели само Алан Стюарт и Джоуел Хъчинсън. Старият ми приятел Хъч. Той е роден точно за такива неща. Представих си го как разхлабва възела на вратовръзката си, навива ръкавите на ризата си и разсъждава на глас какво да направят, докато кандидатът крачи из кабинета и измисля стратегии, а в следващия миг проклина съпругата си и Гай Фелоус.

Но дали Хъч би предложил да убият тенисиста? Отново си спомних безумната му усмивка. „Доволен ли си? Сега по-добре ли се чувстваш?“

Дали беше толкова откачен?

Гай Фелоус не си бе направил труда да скрие самоличността си на снимките. Дори да го бе сторил, няколко шамара щяха да убедят Аманда Стюарт да каже името му. Според Кейт, Хъч стигнал до извода, че Гай Фелоус има партньор. Снимките явно били заснети от видеокасата. Нещо повече, различните ъгли и образите в близък план доказвали, че камерата не е била статична, а някой я е контролирал, като правел всичко възможно лицето на Аманда да се вижда ясно. Както и всичко останало от нея. А това вече било проблем.

Нещата около Гай Фелоус били ясни. Но за партньора му?

— Джоуел започна да нарича партньора „Застраховката“ — каза Кейт. — „Не можем да разобличим Гай Фелоус, докато не пипнем и Застраховката.“ Така говореше.

Гай Фелоус не бил изпратил мръсните снимки по пощата. Можело дори да е влязъл в кабинета на Алан Стюарт и да ги е оставил на бюрото му.

Глупав, но дързък мъж. Понякога това е опасна комбинация.

Следобед дъждът най-после спря. Небето беше сиво, а въздухът — неподвижен. Мисля, че Кейт и аз започнахме да страдаме от първата фаза на клаустрофобия, защото от двацет часа не бяхме излизали от апартамента ѝ. След бурята въздухът стана топъл и лепкав. Кейт явно нямаше климатична инсталация. Не видях и вентилатор. Седяхме един срещу друг и тя ми разказваше историята си.

— Преди няколко месеца Алан ми се обади и ме помоли да отида при него. Срегнахме се в края на работното време. Той ми предложи питие. И веднага разбрах, че нещо не е наред.

— Защото ченгетата не пият, когато са на работа ли?

Тя поклати глава.

— Защото през последните два месеца взаимоотношенията ми с алкохола се бяха влошили и Алан знаеше това. Ето защо, когато ми предложи питие, инстинктът ми ме предупреди да внимавам. Алан е умен. Мисли каквото искаш за политиката му, но не може да се отрече, че му сече пипето. Той знаеше, че ще надуша опасността и автоматично ще започна да се пазя.

— Чакай малко. Нищо не разбирам. Алан Стюарт от лошите ли е, или от добрите?

— От лошите. Категорично.

— Тогава защо ти е предложил питие, след като е знаел, че ще изостри бдителността ти?

— Това е начинът му да се преструва, че изравнява силите. Досуц като шахмат. Алан обича да слага всички фигури на дъската. Да разкрива тактиката си. Сякаш иска да каже: „Ще намеря начин да те принудя да загубиш“.

— Струва ми се адски гадно копеле.

— Не познавам по-гаден. — Кейт стана и се приближи до прозореца. — Желанието му беше да привлече цялото ми внимание. Искаше да знам, че ме е повикал да обсъдим нещо сериозно. И да бъда уязвима. Последното всъщност беше най-важното.

— Ти отказа питието, нали?

— Казах му: „Знаеш, че не искам да пия“. А той ми се усмихна мило и рече: „Да, знам“. Игра на котка и мишка. Алан определяше правилата и ми казваше какви роли играем. Поиска да си взема отпуск. Не ми беше първият. Бях в отпуск, след като съпругът ми почина. Когато Алан ме извика да разговаряме, всъщност бях работила по-малко от месец.

— И защо Алан поиска пак да си вземеш отпуск?

— Показа ми снимките. Не прояви никакво вълнение. Съпругата му приличаше на порнозвезда, а той седеше и ме наблюдаваше, докато ги разглеждам. Каза ми името на мъжа на снимките. Гай Фелоус. После рече: „Мисля, че познаваш красивата ми съпруга“. Каза ми, че жена му взимала уроци по тенис при Гай Фелоус и двамата очевидно имали интимна връзка. Гай Фелоус се опитвал да го изнудва и имал видеокасета. Алан се нуждаел от помощта ми. Гай имал партньор. Докато не установели самоличността му, не можели да предприемат нищо срещу Фелоус.

— „Да предприемат нещо“? Мислиш ли, че това е означавало да го убият?

— Не. Или поне тогава не мислех така. Шефът на полицията не би ме извикал в кабинета си, за да обсъждаме нечие убийство. Не спомена какво има предвид. Вероятно още не знаеше. Само каза, че преди да пристъпи към действие, трябва да намерят партньора.

— И задачата ти беше да намериш партньора?

— Да.

— Но защо е трябвало да излезеш в отпуск?

— Трябваше да се действа тайно. Алан не можеше да пише официални доклади за тази операция. Това би означавало да се заведе досие. И основните факти за съпругата на шефа на полицията, която се чука с учителя си по тенис, щяха да влязат в документацията. Дори при нормални обстоятелства тези неща щяха да са доста неудобни за господин Стюарт. А в светлината на кампанията му за губернатор — това беше изключено. Не трябваше да има досиета. Медиите не биваше да научат нищо. Нито другите кандидати. Всичко трябваше да бъде неофициално. И единственият начин да го направя, беше като си взема отпуск. Така и направих. Изпълних разпорежданията на шефа ми. Отидох и се записах в хубав крайградски клуб. Алан бе уредил всичко. Нямам представа какво им бе казал. Не провериха произхода ми. Нищо. Кейт Забриски от Трийсет и осма улица в Хамптън, член на крайградския клуб в Балтимор. Ако беше жив, баща ми щеше да се пръсне от смях. Останалото беше лесно и, откровено казано, не е твоя работа. Изпълних задачата си. Внедрих се. Установяването на контакта не беше трудно. Гай флиртуваше с всяка жена, която видеше.

— Тогава Аманда Стюарт не е била единствената му... частна ученичка?

— Не, разбира се. Гай чукаше много жени от крайградския клуб. Някои не бяха омъжени, затова можем да ги отпишем.

— Какво искаш да кажеш?

— Като заподозрени. Не забравяй, че говорим за човек, който беше убит.

Мили боже, а аз се мислех за умен. И през ум не ми беше минавало, че някой, който не е свързан с Алан и Аманда Стюарт, може да е искал да очисти Гай Фелоус. Други любовници. Или разгневени съпрузи.

— Той спеше с много други жени. Може би изнудваше и тях. Кой знае? Трябваше да разследвам това. Да не мислиш, че задачата ми беше само да спя с него и да изтръгна името на партньора му? Чувствам се обидена, Хич. Все пак съм детектив.

Измънках някакво извинение, макар че не бях сигурен за какво се извинявам.

— Чакай да изясним нещата. Шефът ти, Алан Стюарт, по всяка вероятност следващият губернатор на този щат, те повиква в кабинета

си и ти казва, че някакъв изнудвач, треньор по тенис, чука жена му и заплашва да направи публично достойние порнографски видеокасети. И като част от задачата ти, Стюарт иска да спиш с онзи тип. Това влиза ли в служебната ти характеристика? Да сервираш кафе и да прелъстяваш заподозрени?

— Не сервирам кафе.

— Съжалявам, но ми се струва, че нещо в цялата тази история показва Алан Стюарт, меко казано, в неблагоприятна светлина.

— Да си ме чул да казвам, че ми беше приятно?

— Аз само...

— Ако обичаш, не подмятай плоски шеги по мой адрес.

— Съжалявам, Кейт, не исках думите ми да прозвучат така. Но не разбирам каква власт може да има Алан Стюарт, че да ти заповядва да спиш с изнудвач.

Тя пое дълбоко въздух и се вторачи навън. Там нямаше нищо интересно. Улица. Коли. Паваж.

После Кейт се обърна към мен. Гневът ѝ бе преминал. Беше бледа и несигурна.

— За това има строги правила, Хич.

— Тогава как... — Млъкнах. Кейт щеше да ми каже. Не беше нужно да я тормозя.

— Разследването беше неофициално. Не се водеше по никакви правила. Имах свободата да правя каквото сметна за необходимо, за да се сближа с Гай Фелоус. Алан ме повика в кабинета си и ми се довери. Помоли ме да науча каквото мога за Гай Фелоус. Поиска го като лична услуга.

— Кейт... това не е ли ужасно голяма лична услуга?

Тя въздъхна.

— Да, така е.

— Не можеше ли да откажеш?

Кейт наведе глава. Едва чух отговора ѝ.

— Бях му длъжница.

Станах от дивана и се приближих до нея. Докоснах ръката ѝ и тя ме погледна в очите. Изглеждаше много уморена.

— Какво му дължеше, Кейт? Колко голяма услуга може да дължиш някому?

Тя се вторачи в лицето ми, но явно не видя онова, което търсеше. После отиде в кухнята и донесе бутилка „Уайлд Търки“ и две чаши.

— Какво смяташ да правиш? — попитах аз.

— Моля те да ми налееш питие. Вкъщи съм си, за бога.

— Сигурна ли си, че искаш да пиеш?

— Вече не съм сигурна за нищо, Хич. И това е проблемът. Но може би ако разкажа всичко, ще успея да подредя мислите си. Съжалявам, ако алкохолът ми помага, но в момента е така. Е, ще ме поучаваш ли, или ще ми бъдеш приятел?

Не мислех, че двата избора, които ми предлага Кейт, са единствените. Тя не дочака отговора ми.

— Добре. Аз ще налея. — Кейт седна на дивана и напълни чашите, сетне ме погледна. — Не ме карай да пия сама, за бога. Моля те.

Взех едната чаша. Полагайки усилия, Кейт започна да разказва.

— Причината... Услугата, която дължах на Алан... Излъгах те, Хич. За съпруга ми.

— За престрелката ли?

— Това наистина се случи. Провалилата се засада. Но не стана точно така, както ти казах. Човекът на стълбите не застреля Чарли. Той стреля по мен. Улучи ме в рамото. От това е белегът, за който снощи беше достатъчно учтив да не попиташ.

Беше сутринта, но не спорих.

— Добре. Онзи тип те е прострелял. А другото ченге?

— Лу Бауман.

— Бауман е застрелял онзи тип на стълбите. Това вярно ли е?

— Да.

— Тогава какво пропускам, Кейт?

— Чарли. Пропускаш съпруга ми, който лежеше и умираше от загуба на кръв.

— Но нали току-що каза, че мъжът на стълбите не е стрелял по него.

Кейт взе чашата си и протегна ръка.

— Виждаш ли колко е стабилна? Забелязваш ли, че чашата не трепери? Подготвени сме отлично. Прекарваме часове наред на стрелбището и когато настъпи мигът да извадим пистолетите, ръцете ни не помръдват.

Кейт беше абсолютно права. Ръката ѝ не потрепваше. Тя изпи питието си и остави чашата на масата.

— Мъжът на стълбите не уби съпруга ми. Аз застрелях Чарли — прошепна Кейт.

18.

Господи, каква тъжна бъркотия. Нямам предвид апартамента ми, а заплетената история на Кейт. Но в апартамента ми наистина цари хаос и аз обвинявам за това Алкатраз.

Необходимо ми е или по-голямо жилище, или по-малко куче. Но съм доволен от онова, което имам, затова се оправям някак.

След потресаващото си признание Кейт ме помоли да си тръгна. Попитах я дали е добре и тя отговори:

— Не. Но ще се чувствам още по-зле, ако останеш и се държиш мило с мен. Историята е много обърквана, Хич. Не знаеш дори половината.

Тя се приближи до бюрото, извади дебел плик и ми го даде.

— Това ли е половината? — попитах аз.

— Днес не съм в състояние да ти кажа нищо повече. Изтощена съм. Прочети това. По-голямата част са измислици, но ще добиеш представа за... Прочети го.

Пликът беше пълен с изрезки от вестници. Разстлах ги на леглото ми, седнах с кръстосани крака и започнах да чета. Всички бяха от есента. Подредих ги по дати.

„ДВАМА УБИТИ В ПРЕСТРЕЛКА В СКЛАД

ПОЛИЦЕЙСКИ КАПАН СЕ ОКАЗА СМЪРТОНОСЕН“

„ЧЕНГЕ ПОД ПРИКРИТИЕ, УБИТО В КРЪСТОСАН ОГЪН

ПОЛИЦИЯТА РАЗСЛЕДВА ВЕРОЯТНА ЗАСАДА“

„СЪПРУГА НА ПОЛИЦАЙ ЗАСТРЕЛВА УБИЕЦА НА МЪЖА СИ

ДЕТЕКТИВ ОЧИСТВА УБИЕЦА НА СЪПРУГА СИ СЕКУНДИ СЛЕД ФАТАЛНИЯ ИЗСТРЕЛ“

„ГОРЧИВА СПРАВЕДЛИВОСТ ЗА ВДОВИЦА

ШЕФЪТ НА ПОЛИЦИЯТА СТЮАРТ НАРИЧА ПОЛИЦАЙ ЗАБРИСКИ ГЕРОЙ;
ПОГРЕБЕНИЕТО Е НАСРОЧЕНО ЗА УТРЕ“

„ВДОВИЦА ГЕРОЙ СЕ ПРОЩАВА СЪС СЪПРУГА СИ, СЪЩО ГЕРОЙ

ОГРОМНА ТЪЛПА НА ПОГРЕБЕНИЕТО НА ДЕТЕКТИВ ЧАРЛИ РЪСЕЛ; КАТРИН
ЗАБРИСКИ ОНЕВИНЕНА ЗА УБИЙСТВОТО НА СЪПРУГА Й“

Когато прочетох изрезките, хоризонтът просветляваше. Чистачите вече бяха прибрали боклука. Чайките се бяха събудили и крякаха. Бръснарските ножчета и тостерите в цял Балтимор си вършеха работата.

Кейт ми бе казала, че е застреляла съпруга си. Разбира се, по погрешка. Преплетени жици или повреда в комуникациите, или един бог знае какво бе изпратило Чарли Ръсел от другата страна на полицейската засада и младата му съпруга бе изстреляла един-единствен куршум секунда преди да го познае. „Видях човек с насочен пистолет и го застрелях. Той падна като отсечено дърво. След секунда мъжът на стълбите ме простреля в рамото. Лу, детективът с мен, го уби. И дотук свършва истината“ — бе казала тя.

Изрезките съдържаха стандартната информация за биографията на Кейт Забриски и забележително безлична снимка — обикновено усмихнато лице под голяма полицейска фуражка. Имаше снимка и на съпруга ѝ — хубав млад мъж с тънки мустаци. Двама влюбени млади хора. Сърцераздирателна история.

Най-сетне ми мина през ума, че трябва да поспя. Угасих лампата, но навън вече се бе съмнало. Сложих възглавницата на главата си и заспах.

19.

За сутринта имах запланувано погребение. На Уебстър. Но в документите на бюро в кабинета ми пишеше „Уебър“. Господи, дано името да е написано правилно на надгробната плоча. В това нямаше нищо лошо, освен че плочата трябваше да бъде оставена настрана, да чака появата на някой Уебър. Хрумна ми да се обадя на един познат на име Уебър и да го питам дали не проявява интерес. Навремето бяхме приятели, но преди няколко години се скарахме за нещо дребно. Реших обаче, че обаждането ми с предложение за погрешно надписана надгробна плоча едва ли ще разтопи леда между нас.

Но когато отидох на гробището, видях, че на плочата пише „Уебстър“. Погребението мина без засечки. Или само с една, ако става дума за мен. Стиснах ръцете на близките на Уебстър и дадох носната си кърпа на вдовицата. Докато излизахме от гробищата, забелязах, че един от опечалените — нисък и як плешив мъж с брада — извади лула от джоба си, напълни я и запали. Дръпна няколко пъти, после изтръска тютюна върху ковчега и прибра лулата в джоба си. Ще се изненадате, ако разберете колко много хора имат свои ритуали. Мъжът се върна при съпругата си, която игриво го боцна с пръст по корема. Двамата се прегърнаха и тръгнаха към колата си.

След погребението отидох в края на кея, който минава покрай „Ухилената стрида“ и се вторачих в пристанището. Правя го от малък. Гледката не е красива, но неизвестно защо, винаги ходя там, когато искам да размишлявам. Оживеният търговски свят беше далеч. Зад стоманодобивния завод се виждаше фабриката за захар, а по-нататък се извисяваха огромните кранове на Спароу Пойнт. Някъде там Кейт Забриски бе застреляла съпруга си.

Отидох на кея с надеждата да разнищя плетеницата от трупове около Кейт Забриски. Изрезките от вестници бяха разкрили много неща, но още толкова оставаха неясни. Алан Стюарт беше главният кукловод. Той бе приписал вината за смъртта на Чарли Ръсел от един човек на друг. Нямам представа какво се изисква, за да потулиш

трагедията, че едно ченге е застреляло друго, но мисля, че Алан Стюарт ловко и бързо е дърпал конците. Освен доклада на съдебния лекар, в който сигурно е бил уточнен вида на куршума, убил Чарли Ръсел, шефът на полицията е трябвало да се погрижи и за останалите ченгета на сцената на инцидента. Те сигурно са знаели какво е станало. Историите на всички е трябвало да бъдат приведени в съответствие с „истината“. Как ли бе успял Алан Стюарт да се справи с всички тези марионетки?

Не. По-уместният въпрос беше не „как“, а „защо“. Защо Алан Стюарт бе измислил толкова заплетена комбинация? Хрумна ми думата „кавалерство“, но мигновено я прогоних от съзнанието си. Не. Кейт Забриски беше обикновено ченге. Шефът на полицията едва ли би рискувал кариерата си, за да подкрепи едно обикновено ченге, колкото и хубави да бяха краката ѝ.

Качих се в колата си и отидох в участъка.

Кейт не беше там. Но детектив Джон Крук беше. Той ме видя, че се мотая край рецепцията и ми направи знак да вляза в кабинета му.

— Седнете, господин Сюъл. Бихте ли ми казали къде бяхте в събота вечерта?

— Господи, пак ли?

— Отговаряте с въпрос на въпроса ми. Това не ми харесва.

— Нима? Хайде най-после веднъж завинаги да изясним нещата.

Не съм заподозрян по случая, но искате да чуете алибито ми, така ли?

— Да.

— И ако нямам алиби?

— Пак задавате въпроси.

— Съжалявам, детективе. Но искам отговори, по дяволите!

Ако някой от рода Крук някога се е усмихнал, сигурно незабавно е бил пребит до смърт и виновният ген е бил изтръгнат и унищожен.

Детективът се наведе към мен.

— Ще бъда откровен с вас, господин Сюъл. Убийството на един скандален учител по тенис не е престъпление, което би ме държало буден нощем. Не го познавах и от онова, което съм чувал за него, едва ли щях да го харесвам. Моята работа малко прилича на вашата. И на вас не ви пука за хората, които погребвате, нали? Просто го правите. За това сте подготвени и за това ви плащат.

Хубава, кратка реч. Но за какво намекуваше Крук, по дяволите?

— Вероятно знаете, че вече не работя по случая — продължи той. — Възложиха го на детектив Забриски.

— Тя ми каза.

Крук се облегна назад.

— Видях ви на коктейла за набиране на средства. Не беше много професионално от нейна страна да я виждат с вас на публично място. Независимо дали сте заподозрян или не. Не, и докато случаят не е приключен. Детектив Забриски много добре знае това.

— Тогава не трябва ли да разговаряте с нея?

— Ще го направя. Но днес тя не дойде на работа. Случайно да знаете защо?

Представих си как Кейт плаче в дома си.

— Не.

— Е, видях ви, че се въртите тук и ми хрумна да ви извикам да поговорим.

— Много мило от ваша страна — широко се усмигнах аз, макар че никак не ми беше до смях. — Вижте какво, детективе, ще прозвучи ли неуместно, ако ви попитам дали социалните ми контакти и тези на детектив Забриски са ваша работа? Или пропускам нещо.

— Нищо не пропускайте, господин Сюъл. Имате право. Това не е моя работа. Нито отговарям за случая, нито съм детегледач на детектив Забриски.

— Или мой.

— Да. Точно така. Защо не го приемете като доброто ми дело за деня? — Крук млъкна и ме прониза с малките си очи, сетне добави: — Напоследък тук нещата се объркаха, господин Сюъл. Само се опитвам да държа извън сцената второстепенните участници. За тяхно и за мое добро. А сега, защо не ми покажете, че разбирате от намеци?

Имах чувството, че за каквато и бъркотия да говореше, той щеше да я сподели с мен. В същия миг пред кабинета му се чу врява. Крук погледна да види какво става.

— Може ли да си тръгвам? — попитах аз.

— Вървете.

Станах от стола и се приближих до вратата. Олелията идваше от фойето. Ченгетата бяха наобиколили як мъж в цивилно облекло, приятелски го потупваха по гърба и надаваха радостни възгласи. Мъжът, изглежда, се смущаваше от всичко това. Усмивката му беше

напрегната. Беше едър и мускулест. С четвъртита глава. Малки, черни очи. Черна, къдрава коса, оплешивяваща на широкото чело.

Ченгетата го наричаха Лу.

Крук застана до мен и със зле прикрито отвращение проследи сцената.

— Кой е онзи популярен господин? — попитах аз.

— Лу Бауман. Късметлията. Проклетият Лу Лотарията.

— Да не би да раздава печеливши билети?

Всички го целуваха и ми се стори, че това е причината.

Крук изсумтя.

— Едва ли. Бауман работеше тук. Беше детектив. Всеки месец си купуваше лотариен билет. Не пропускаше.

— И какво стана? Удари голямата печалба?

Крук скръсти ръце на гърдите си и присви очи, докато гледаше групата във фойето.

— Нещо по-хубаво. Бауман така и не спечели от лотарията, но един ден почина богатата му леля. Остави му цяла ферма. И изведнъж заплатата на ченге му се видя нищожна.

— Напусна ли?

— Дори не ни даде време да целунем за сбогом проклетия му късметлийски задник. Премести се в Мейн.

— Какво има там?

— Онова, което го няма тук.

Крук се обърна и влезе в кабинета си. Явно не обичаше да потупва хората по гърба. Лу Лотарията, изглежда, също не обичаше това. Той приличаше на булдог, когото са принудили да застане там, за да му се радват група почитатели на пудели.

Докато се обръцах да си тръгна, забелязах още един човек, който наблюдаваше радостната среща. Той стоеше скрит до стълбището. Убеден съм, че другите не го виждаха, защото инак щяха да реагират. Шефът на полицията Алан Стюарт. Но Лу Бауман го съзря. Видях, че му хвърли доста недружелюбен поглед. Когато отново обърнах глава, Стюарт бе изчезнал. Зърнах само сянката на широките му рамене.

Преди да изляза от участъка, написах кратка бележка на Кейт. Сгънах я, изпросих плик от ченгето на рецепцията и написах „Кейт Забриски. Лично“.

— Ще се погрижите ли детектив Забриски да го получи?

Ченгето погледна плика.

— Лично?

— Така пише.

— Ще ѝ го дам.

— Благодаря.

— Няма защо.

Тръгнах си. В бележката всъщност нямаше нищо лично, защото пишеше: „Обади ми се. Х.“.

На предното стъкло на колата ми също имаше бележка. Господи, днес всички си разменяха бележки. Моята беше от градските власти на Балтимор. Не им беше харесало мястото, където бях паркирал колата си. Но срещу осемдесет и пет долара с удоволствие щели да забравят за това.

Качих се в стария си скапан шевролет, минах два пъти на червено и направих забранен обратен завой, така че глобата да ми се изплати.

20.

Джил Ванс настоя да присъствам на репетицията и аз отидох. Тропическият шлем, очилата с телени рамки и дървената катедра ме чакаха. Бети, гримьорката, ми даде голяма плъстена гъсеница.

— Какво е това? — попитах аз.

— Мустаците ти.

— Трябва да си сложа това нещо?

Бети не обърна внимание на възраженията ми. На гримьорките често им се налага да го правят. Те прекарват три четвърти от времето, пренебрегвайки грубите възражения на снобски настроени актьори.

— Няма да ги сложа. Ще изглеждам смешен.

Бети ме стрелна с поглед, сякаш искаше да каже „Опомни се“ и аз доближих мустаците до устата си. Миришеха на прах и ме гъделичкаха.

— Изглеждаш страхотно — каза Бети, като дори не си направи труда да прикрие лицемерния си тон, после се отдалечи от мен, за да отиде да разочарова някой друг.

Сложих малко лепило на мустаците и ги лепнах между краката на гипсовата статуя на Венера, която стоеше на лавицата до мен. Убеден съм, че на нея ѝ стояха по-добре.

Джил бе получил съобщение от Сю Китайката, че Джулия няма да дойде на репетицията, затова тази вечер нямаше с кого да се шегувам.

Точно преди репетицията да започне, Бети отново се приближи до мен. В ръката си държеше нещо, което приличаше на черна връзка за обувки. Други мустаци. Този път ми харесаха.

Джил не беше толкова сигурен.

— Ще приличаш на отрицателен герой.

— Мисля, че простонародният, добър, стар помощник-режисьор стана банален. Тази пиеса е потискаща. Не може ли да измислим нещо като от... Да речем, „Кабаре“? „Добър вечер, госпожи и господа. Willkommen^[1], в нашия град. И да си опичате акъла.“

Джил присви очи, опитвайки се да си представи образа.

— Willkommen — предпазливо каза той, сетне го повтори по-разпалено. — Willkommen. Да, виждам го. Добре! Ще опитаме. А тропическият шлем? Пак ли ще бъдеш антрополог?

Нямах намерение да се разделям с катедрата.

— Да. Това е само единият аспект на помощник-режисьора.

— Тогава ще запазим тропическия шлем и очилата с телени рамки и ще добавим сатанински мустаци.

— Ще бъде страхотно, Джил.

— Какво ще кажеш, Майкъл?

— Ами... тъкмо щях да те питам за ермолката^[2] ми.

Джил примигна.

— Какво?

— Искам да я нося по време на представлението.

Джил не беше глупав и не можеше да позволи на мен да си сложа сатанински мустаци, а да откаже ермолка на Майкъл.

— Разбира се.

Либи Маслин току-що се бе качила на сцената и се обърна към Джил с необичайна разпаленост:

— Щом той ще носи ермолка, и аз искам!

— Но... Либи, ти дори не си еврейка — безпомощно възрази Джил.

— Няма значение. Той е мой син.

Либи щеше да изглежда невероятно смешна. Жените не носят ермолки. Дори аз знам това. Майкъл Голдфарб също го знаеше, но си държеше устата затворена. Джил имаше такъв вид, сякаш щеше да повърне.

— Бети! — извика той. — Моля те, намери две ермолки.

— Аз имам — сухо каза Майкъл. — Ще намеря още една и за госпожица Маслин.

Изречението на Либи Маслин показваше, че изпитва желание да се притисне до гърдите му.

— Наричай ме Либи.

Проклетата репетиция още не бе започнала, а контролът вече се изплъзваше от треперещите ръце на Джил. Изгарях от нетърпение да разкажа всичко на Джулия. Къде ли беше тя?

Записът на телефонния ми секретар гласеше: „Тук съм“. После следваше сигналът. Накрая се чу познат женски смях...

Кейт седеше на бара и разговаряше със Сали.

— Надявам се, че говорите за мен — рекох аз и седнах на едно от високите столчета.

— Ти пък кой си? — каза Сали.

Кейт пиеше сок от червени боровинки. Посочих чашата ѝ и казах:

— И аз искам от това.

— Какво пие обикновено? — обърна се Кейт към Сали.

— „Уайлд Търки“.

— Налей му от него.

Сали ми даде питието. Дватама с Кейт седнахме на маса в ъгъла.

— Моля те, не ми прави забележки за алкохола, Хич — каза Кейт. — Оценявам загрижеността ти, но ще сбъркаш, ако се държиш снизходително.

— Разбирам.

Сетне ме попита дали съм прочел изрезките, които ми бе дала. Отговорих утвърдително.

— Е, и какво ще кажеш за всичко това?

— Мисля, че се е случило нещо много странно, но нямам представа какво. И защо Алан Стюарт е постъпил по този начин. Той е измислил цялата история, нали?

Кейт кимна.

— Да. Алан вече беше в болницата, когато докараха Чарли. Но Чарли умря, преди да стигне дотам.

— Много съжалявам, Кейт.

— Благодаря, но не искам да ме съжаляват. Алан си бе уредил кабинет в болницата. Заведе ме там. Бях в шок. Струваше ми се, че всичко е нереално. Знаех, че Чарли е мъртъв и аз съм го убила. Но не чувствах нищо. И тогава Алан направи нещо много подло. Както впоследствие се оказа, една от многобройните му подлости. Той ме изтръгна от шока. Но едва по-късно разбрах какво прави. „Чарли е мъртъв. Не можем да го върнем. Това е част от работата ни. Винаги си го знаела. Той е мъртъв. Съжалявам. Но сега трябва да ме изслушаш.

Разбираш ли? Слушай внимателно.“ Така ми говореше. Алан ми скрои адски мръсен номер, Хич.

— Мил човек.

— Очарователен.

— И каква беше играта му?

— Елементарна. Искаше да проникне в съзнанието ми и да пренареди нещата. Кълна се, Хич, действа като хипнотизатор. И аз се поддадох. Не изпитвах нищо. Искях да умра. Току-що бях застреляла съпруга си. Алан ми заповяда да не казвам нито дума на никого за случилото се. После започна да говори за мъжа на стълбите. Онзи, когото Лу уби.

— Лу? Чакай малко. Това да не е Лу Лотарията?

Кейт се изненада.

— Откъде знаеш?

Разказах ѝ, че съм ходил в участъка и съм видял как посрещат Лу Лотарията.

— Да, същият. Лу Бауман. Детективът, който участваше в засадата. Той застреля мъжа на стълбите.

— За което приписаха заслугата на теб.

Кейт направи гримаса.

— Заслуга. Точно така. — Тя въздъхна. — Все едно. Алан ми внушаваше, че мразя човека, когото Лу уби. „Мразиш го и в червата, Кейт. Той е виновен.“ А сетне, по едно време го чух да казва: „Ти го уби, Кейт. Ти уби онзи тип“. Възразих, но Алан поклати глава и настоя: „Ти уби онзи човек, Кейт. Застреля го. Мъжът, който уби Чарли. Така е по-добре. Онзи тип беше отрепка. Ти се опита да спасиш Чарли“. Алан непрекъснато повтаряше това и ми го внуши. Такава беше целта му. Алан е властен човек. По-рано много го уважавах. Но той ме побърка.

Кейт извади цигара от чантата си и я хвърли на масата.

— О, Хич, Алан ми наговори невероятни неща. Каза, че вече разговарял с Лу. Само трябвало да го слушам. „За твое добро е, Кейт.“ И така нататък. Алан ме измъкна от болницата, без никой да ме види. Заведе ме в дома си. Всичко беше като в сюрреалистичен филм. Събудих се в една от спалните за гости. Съпругът ми беше убит при изпълнение на служебния си дълг. А аз бях герой. Бях убила човека, който бе застрелял Чарли. Не Лу, а аз. Историята вече бе разпространена. Сделката беше сключена. Алан ме обработи

безупречно. Все едно ме бе наблюдавал, докато пораствам и знаеше кое е най-чувствителното ми място. Скрий истината. Живей с лъжата. Преглътни срама. Нека всичко да остане „в семейството“. И това бяха най-подходящите думи. Той засегна най-болезнените неща за мен. Не мога да ти кажа нищо за следващите няколко дни, Хич. Алан настоя да остана при него и съпругата му до погребението. Не си спомням почти нищо. Гледам снимката си на погребението, докато получавам наградата за смелост от Алан, и не си спомням, че това е станало. Но помня, че изгорих всички съболезнователни картички. Що се отнасяше до мен, това не бяха съболезнования, а обвинения. Наказанието, което не ми позволиха да изтърпя. Бях убила съпруга си, а дори нямаше да пострадам за това. Ето какво ми направи Алан Стюарт. И тогава загубих контрол и започнах да пия. — Кейт хвана ръката ми, доближи я до устните си и я задържа там, без да откъсва поглед от мен. — Трябва да изляза оттук.

Тя стана. Настигнах я на половината разстояние до вратата. С периферното си зрение забелязах, че Сали видя разочарованието й. Изглеждаше така, сякаш сме се скарали.

Излязохме навън и аз попитах Кейт дали иска да се прибере вкъщи.

— Имам предвид сама. Или не.

— Трябва да довърша разказа си — отговори тя.

Знаех подходящо място.

Безлюдните фабрики от другата страна на пристанището се извисяваха на хоризонта като мълчаливи сини планини. На югозапад се намираше Федерал Хил, където преди няколко вечери Кейт и аз бяхме подпечатали с целувки странната ни среща. Сега седяхме на кея, без да се докосваме. Бях сигурен, че мастиленочерният мрак улеснява Кейт да довърши историята си. Тя разказваше, навела глава към водата. А може би говореше на черното ми отражение. И в двата случая аз слушах.

Седмица след погребението на Чарли Ръсел, Алан Стюарт извикал Кейт в кабинета си и отново й напомнил каква героична постъпка е извършила. Полицията не се нуждаела от грозната истина как едно ченге убива друго, макар че било ужасна случайност и така

нататък. Нито Стюарт се нуждаел от този инцидент в политическата си кариера. Пак повторил как трагичната случка се превърнала в нещо положително. Вестниците изведнъж станали най-добрите приятели на полицията. Всичко това било много хубаво.

Имало обаче нещо, което трябвало да обсъдят. Деликатен въпрос. И, разбира се, трябвало да остане между четирите стени на стаята. Тогава Стюарт изненадал Кейт, като признал на каква длъжност я е назначил. Разбирал, че сигурно Кейт няма да иска толкова голямо внимание и похвала, защото е отмъстила за съпруга си, когато всъщност го е застреляла. Стюарт се съгласил с тази ирония на съдбата и се извинил за допълнителното напрежение.

С други думи, той я подготвил за още признания.

Чувствал, че трябва да ѝ каже нещо. Кейт едва ли щяла да иска да го чуе. Намекнал, че това малко ще намали болката от случилото се преди седмица в склада. Думите му били дръзки. Но както Кейт все повече се убеждавала, и Алан Стюарт бил много дръзко копеле.

После ѝ казал, че Чарли е бил корумпиран. Това било най-големият риск за ченгетата, действащи под прикритие, особено когато през ръцете им минавали големи суми пари. Кейт слушала мълчаливо, докато Алан Стюарт описвал подробностите. Тя не можела да проумее какво ѝ говори. Само гледала как устните му се движат и чувала откъслечни фрази. „Незаконно изхвърляне на отпадъци... Тайно сметище... Токсични боклуци...“ Стюарт ѝ показал някакви документи. Но Кейт сякаш не виждала и не чувала нищо.

Чарли бил корумпирано ченге. В отдела отдавна го подозирали и дори се готвели да започнат вътрешно разследване. Смятали да изтеглят Чарли от задачата му веднага щом било възможно. По ирония на съдбата, щели да го сторят след засадата в склада. И ако бил оцелял, Чарли щял да има огромни неприятности.

После Алан Стюарт придърпал стол и хванал ръцете на Кейт. Накарал я да го гледа в очите и нанесъл удара. Отделът имал причина да смята, че Чарли е разкрит и хората, които разследвал и му давали пари, са разбрали какъв е. Чарли вероятно знаел, че ще бъде разследван от отдела. Бил разкрит и от двете страни и нямало към кого да се обърне.

И тогава Стюарт стиснал ръцете ѝ. Силно. А сетне плъзнал пръсти нагоре към китките ѝ. Кейт го отблъснала, но той не отстъпил.

Имала чувството, че ѝ слага белезници.

— Алан каза, че Чарли сам се е разобличил — продължи тя. — Заложиха му капан и примката около врата му се затегнала. Тъкмо щели да го хванат, когато съм го застреляла.

Кейт най-после вдигна глава, отметна косите от лицето си и ме прикова с поглед.

— И кучият син ме целуна.

През въпросната седмица тя се отчуждила от света, който мислела, че познава. За седем дни Кейт убила съпруга си, изтърпяла погрешно насоченото съчувствие на заблудените хора в Балтимор, научила, че Чарли не е такъв, за какъвто го смятала, и започнала интимна връзка с шефа си. Тя се върна на целувката.

— Бях загубила чувство за реалност. Не разбирах смисъла на разговора, който водим. А когато всичко изглежда нереално, тогава нищо няма значение. И изведнъж ми стана все едно, че съпругът ми си е отишъл от този свят, а аз спя с друг. В главата ми се въртяха само две мисли за Чарли. Едната беше, че ако бе оцелял, той щеше да остарее, да съзрее и да стане властен и грижовен като Алан Стюарт. Може би щеше да ме направи безумно щастлива и обезпечена. А другата ми мисъл беше, че го мразех. Той ме бе подвел. Трябвало е да ме лъже. Да лъже всички нас. А после, вместо Чарли да се изправи смело пред истината като мъж, аз го убих. Но всъщност повече мразех себе си. Ненавиждах се всеки път, когато допуснех Алан Стюарт в леглото ми през следващите няколко месеца. Изтърпявах наказанието, което бях заслужила. Цената, която заплащаш за убийството на съпруга си и за безнаказаното си измъкване, е да се превърнеш в сексуална играчка на проклетия си шеф. И колкото по-добре Алан ме караше да се чувствам в леглото, толкова повече се мразех. Знам, че звучи патетично, но така става. Винаги мразиш онзи, когото не трябва. И този човек обикновено си ти.

Интимната връзка продължила няколко месеца. Кейт се върнала на работа, но била като робот. А това не било хубаво.

— Не ме биваше като ченге. В нощите, когато Алан не ме използваше, започнах да злоупотребявам с алкохола. Пиенето е хубаво нещо, нали? Зависимостта ми от шефа и зависимостта ми от алкохола. Но едното поне можеш да скриеш на висока лавица, която е по-трудно да достигнеш. Докато другото просто идва и те обладава.

Кейт се подпря на паважа, вдигна глава и се вторачи в небето. Нощта беше безоблачна и имаше само десетина звезди. Нямах какво толкова да се гледа.

— После Алан предложи да си взема платен отпуск. Той бе видял брошурите, които Чарли и аз бяхме събрали за медения ни месец. Посъветва ме да отида в Мексико. И аз отидох. Защо не? Седях на плажа. Гледах вълните. Видях исторически останки от времето на майте. Всяка нощ проклинах луната. Бях там три седмици. Два пъти се чуках с един сервитър, за бога. Мило мексиканско момче. Беше ужасно. Нямах представа коя съм и какво правя. И това беше чудесно, защото единственото ми желание беше да забравя всичко. И сетне, след втората седмица, Алан дойде. Чука ме няколко пъти и преди да замина, каза, че трябва да скъсаме. Беше категоричен и делови. Заповяда ми да изтрезнея и да се върна на работа. Винаги щял да ме подкрепя, но трябвало да прекъснем интимната връзка. Беше много арогантен. Подхвърлих нещо остроумно от сорта колко мило е било от негова страна да дойде и да ме чука три дни, а после да ми каже, че всичко е свършило. И тогава Алан ме удари и замина.

Кейт продължаваше да гледа някъде над водата. Погледът ѝ бе насочен към неоновия знак на захарната фабрика, но подозирам, че не го виждаше.

— Шамарът му ми подежда отрезвяващо. Макар че не искам Алан да узнае това. Никога. Отказвам да му призная тази заслуга. До края на седмицата плувах, пекох се на слънцето и се разхождах на плажа. Прекарах сама проклетия си меден месец. После се върнах в Балтимор и започнах новия си живот. Повишиха ме в детектив. Лу Бауман току-що бе наследил богатството си и бе напуснал полицията, затова имаше свободно място за детектив и Алан назначи мен. Това беше най-безсрамното повишение в историята на отдела, но аз приех. Не ми пукаше. Всички мислеха, че Алан го е направил от състрадание към мен. Повръщаше ми се от състрадание. Знаех, че той не го стори поради тази причина. Отидох в кабинета му и без да го увъртам, попитах: „Направи ме детектив, защото ме чука три месеца, нали? Това някаква отплата ли е, че се възползва от мен?“. И чуй какво ми отговори. Запомнила съм го дума по дума. „Знаеш ли къде щеше да бъдеш в момента, ако не бях аз? В затвора. А сега си проклет детектив. Ще приема благодарността ти под формата на сериозна работа,

детективе. А сега, разкарай се от кабинета ми, по дяволите, и се залавяй за работа“. Както виждаш, Алан е прекрасен човек.

— Той е убил Гай Фелоус, нали?

Кейт затаи дъх.

— Да, мисля, че той го е направил, Хич.

---

[1] Добре дошли (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Шапчица, която мъжете евреи носят в знак на уважение, че над тях има могъща сила. — Б.пр. ↑

21.

Същата нощ Кейт остана при мен. Но не се любихме. Беше изтощена.

Кейт с удоволствие се запозна с Алкатраз. И на кучето му беше много приятно.

— Алкатраз е много дружелюбен.

— Алкатраз е проститутка.

— Толкова е красив.

— Да. И верен. И глупав. Гледай. — Плеснах с ръце и заповядах.

— Алкатраз! Седни! Легни! Претърколи се! Излай! Дай лапа!

Обърнах се към Кейт и попитах:

— Виждаш ли? Петте основни заповеди, а той не изпълнява нищо.

— Мисля, че е голям сладур.

— Е, да. Само че не удовлетворява потребностите ми на робовладелец. По-скоро служи за украса. Може би един фикус ще стои по-добре.

Алкатраз вдигна голямата си, четвъртата глава и изджафка.

— Какво мислиш, че каза? — попитах аз.

— „Да ти го начукам за фикуса.“

Потърсих големия, влажен нос на Алкатраз.

— Така ли каза, момчето ми? Права ли е дамата?

Кучето отново изджафка.

— Това беше „да“ — ухили се Кейт.

Легнахме си и тя се притисна към мен.

— Какво изпитваш, когато погребваш хора, за да си изкарваш прехраната? — попита Кейт.

— Господи, Кейт, мисли какво говориш, преди да заспиш.

— Сериозно. Възможно ли е да не е потискащо? Всички онези тъжни хора. Кой гримира труповете?

— Леля ми и аз се редуваме.

Кейт потрепери.

— Мислиш ли, че щеше да станеш погребален агент, ако родителите ти не бяха загинали? И ако не беше отишъл да живееш при леля си и чичо си?

— Не. Когато бях малък, исках да стана международен шпионин. Макар майка ми да казваше, че съм твърде красив за шпионин. Другите шпиони щели да ми завиждат.

— Да, майките казват такива неща.

Тя сложи главата си на гърдите ми и след няколко минути въздъхна.

— Господи... колко проблеми имам.

Целунах я по челото.

— Винаги съм мислил, че ако човек няма проблеми, тогава не е постигнал нищо. Престани да се измъчваш.

Умълчахме се за няколко минути. Помислих, че Кейт е заспала в прегръдките ми, но тя промълви:

— Алан Стюарт едва не ме съсипа.

— Да, но ти не се предаде.

— Кораво момиче съм.

Плъзнах ръце по тялото ѝ и намерих място, което не беше толкова кораво.

— Не. — Гласът ѝ беше изненадващо слаб и немощен. — Недей, моля те.

Събудих се посред нощ. Някакво движение привлече погледа ми. Силуетът на Кейт беше очертан на прозореца и осветен от бледата лунна светлина. Надигнах се.

— Добре ли си?

Тя не отговори веднага.

— Не съм казвала на никого... какво се случи. Мислех, че ще ми олекне, като се изповядам, но...

По гласа ѝ разбрах, че е плакала. Тя сложи ръка на стъклото и след няколко секунди леко забарабани с пръсти.

— Срамувам се от себе си, Хич.

— Ш-шт. Човешко е да се греши. Ела в леглото.

— Не говоря за онова, което правих с Алан. Срамувам се, че толкова бързо забравих съпруга си.

— Не следя мисълта ти.

Кейт се обърна към мен, макар че сигурно не ме виждаше в тъмнината.

— Не си направих труда да разбера какво става с разследването на Чарли. И защо в онази нощ той беше в склада. Бяхме се споразумели да не разговаряме за работата му. Но след като Алан ми каза, че Чарли е корумпиран, аз зарязах всичко. Щеше да ми дойде твърде много. Сигурно така ми е било по-лесно. Мисълта, че Чарли е бил корумпиран, го прави някак абстрактен. Сякаш не съм застреляла Чарли, а негов двойник. А добрият Чарли още живее някъде.

— Мислиш, че Стюарт лъже?

— Не. Всъщност... не знам. Въпросът е там, че не проверих. Алан ми внуши онази история и аз я приех, защото така *наистина* беше по-лесно. Но когато тази нощ ти разказах всичко и го чух от собствената си уста, изведнъж ми се стори, че нещо не е наред. Но може и да е истина. Не знам. Загубила съм чувството си за преценка. Но трябваше да проверя. Що за съпруга съм?

Не отговорих. Силуетът на Кейт изчезна. След няколко секунди тя се пхна под завивките.

— Ще прочета досието с разследването на Чарли. Ще разбера с какво се е занимавал съпругът ми, преди да го застрелям. Това е най-малкото, което мога да направя за него — въздъхна Кейт.

22.

Сутринта прегорих няколко вафли и ги дадох на Алкатраз, после изпекох пет-шест идеални златистокафяви квадратчета за Кейт и мен и ги наредих в чиния. Кафеварката ми пръскаше вода и свистеше, но успях да направя каничка кафе. Кейт не спомена за решението си да прочете разследването на съпруга ѝ. Нито аз. Вместо това ѝ зададох няколко въпроса, от които се бях въздържал предишната вечер. Въпросите се отнасяха за смъртта на Гай Фелоус.

— Изпитвам любопитство за нещо. Случаят Гай Фелоус е възложен на теб, нали?

— Да.

— Но първо го е получил зализания красив детектив Крук.

— Джон Крук е добър детектив — разпалено заяви тя.

— Не се съмнявам. И точно това отчасти е причината за любопитството ми. Защо Крук беше изтеглен от случая? И ти, и той казвате, че такава е политиката на отдела, но аз пак не го разбирам.

Кейт милваше Алкатраз по главата и врата и изведнъж спря.

— Крук ли ти го е казал? Кога? Кога си разговарял с него?

Разказах ѝ за срещата ми с детектива предишния ден и как Крук ме е предупредил, че не трябва да се срещам с нея. Кейт прояви подчертан интерес към думите му „напоследък тук нещата се объркаха“.

— Обясни ли ти какво иска да каже? — попита тя.

— Не. А ти как смяташ? Крук подозира ли Алан Стюарт?

Кейт слагаше сироп на вафлите си. Виждаше ми се много посъсредоточена, отколкото бе необходимо за това занимание.

— Не знам. Крук е много потаен.

— Знае ли за видеокасетата?

— Господи, шегуваш ли се? Разбира се, че не. Не съм казвала на никого, освен на теб, Хич. И не трябваше да го правя. Укривам вещественно доказателство. Мога здравата да загазя за това. Естествено,

ако се окаже, че Алан Стюарт не е замесен в убийството на Гай Фелоус и аз дам видеокасетата, пак ще загазя.

Станах, взех кучешките бисквити и хвърлих няколко на Алкатраз. Кучето ги подуши и избяга. Облегнах се на плота и рекох:

— Не може ли да попиташ Крук каква бъркотия е имал предвид? В края на краищата, той ти е бил партньор. Гледал съм полицейски филми. Не трябва ли да сте близки?

Кейт обви в шепи чашата си и се вторачи в нея.

— Крук ми беше старши партньор. Не работихме заедно дълго време. Повишението му в детектив вече беше одобрено и той чакаше да го назначат. Крук не беше очарован, че партньорът му ще бъде жена. Винаги му е било трудно да възприеме жените в униформа. Но не е каквото мислиш. Крук не е женомразец. Всъщност... дори е кавалер. Партньорите винаги се грижат един за друг. Това е очевидно. Крук обаче се оплакваше, че когато партньорът му е жена, се безпокои два пъти повече. Но, разбира се, трябва да вярваш, че партньорът ти умее да се грижи за себе си. Крук не можеше да повярва, че съм способна да го правя. Вярно, опитваше се, но не можеше.

— Искаш да кажеш, че сприхавият дребосък е мекушав?

— Той беше съкрушен от случилото се в склада, когато застрелях Чарли. Крук мисли, че има вина и не е трябвало да ми позволява да влизам там, а да остана навън и да се погрижа за Конъли.

— Догадките са безполезно занимание, Кейт. Защо все пак не го попиташ за каква бъркотия говореше?

— Напоследък Крук и аз не се спогаждаме. Повишението ми в детектив... стана много бързо. Никой не ми е казвал нищо в очите за връзката ми с Алан, но те са детективи, за бога. Мислиш ли, че не се досещат? Боя се, че омърсих участъка.

— Защо ти възложиха случая Фелоус?

— Уместен въпрос.

— Стюарт едва ли иска да изровиш нещо. Не и ако е замесен в убийството на Гай Фелоус. Макар че ти вече си се забъркала.

— Видеокасетата.

— Между другото, как се добра до онзи прекрасен спомен?

— Взех я от апартамента на Каролин Джеймс. Копие е.

— Мислиш ли, че оригиналът е в Стюарт?

Кейт сви рамене.

— Едва ли ще ми каже, ако е в него. Предполагам, че видеокасетата е в онзи, който е убил Гай. Само така има логика.

— И предполагаме, че този човек е Стюарт. Или поне някой, който се грижи за интересите му.

— Джоуел Хъчинсън?

— Не знам. Той определено е способен да го направи. Всичко е възможно. — Представих си Алфред Смолит с превръзката на очите. — Но, чакай малко. Шефът ти знае ли, че в теб има видеокасета?

Кейт отхапа от вафлата и докато дъвчеше, поклати глава.

— Не. Не предадох Каролин Джеймс. И това го вбеси. Той продължава да мисли, че партньорът на Гай е жив и е на свобода.

— Тогава... що за разследване е това? Ако Алан Стюарт е замесен в убийството на Гай Фелоус, ти кого търсиш?

— Първоначалната ми задача беше да намеря партньора на Гай Фелоус.

— И ти го направи.

— Да. Лесно издирих Каролин. Но нямаше начин да избавя горкото момиче от лапите на Гай Фелоус и да я пхна в челюстите на Алан. Не можах да я спася. Но поне се опитах. Не я хвърлих на вълците.

Нещо пак не се връзваше.

— Но те трябва да са се досетили. Както ти каза, не биха се осмелили да си разчистят сметките с Фелоус, ако не знаят кой е „застраховката“ му. Но в мига, в който Каролин Джеймс се самоуби... Сбогом, Гай. Планът със „застраховката“ се провали.

— Да. Най-странното е, че някой се е паникьосал, Хич. Защото аз не им казах, че партньорът на Гай е Каролин Джеймс.

— Ами, тогава сами са се досетили. Много ли е трудно? Научили са, че Гай Фелоус е уредил нечие погребение. Не е невъзможно да го разберат. Изчислили са, че покойникът ще е Каролин Джеймс и са се зарадвали, когато тя услужливо се е самоубила, а после са си разчистили сметките с Фелоус. Случаят е приключен. Струва ми се малко безмилостно, но не ми звучи като пристъп на паника.

— Не мога да кажа, Хич. Може би имаш право и тогава те не са се паникьосали. Но сега са изпаднали в паника.

Кейт набоде с вилицата си още едно парче вафла, поднесе го към устата си и се облегна назад.

— Госпожице Забриски, има ли нещо, което бихте искали да споделите с публиката?

— Някой продължава да изнудва Алан. Появи се още един пакет със снимки. Нямах бележка. Нито искане за пари. Стана само преди няколко дни. Алан ме повика в кабинета си. Джоуел Хъчинсън беше там. Алан искаше да знае дали съм намерила улики за партньора на Фелоус.

— Уликата ти е в студената земя.

— Пропуснах да спомена това. Алан ми показва купчина снимки, които току-що бе получил. Беше бесен. Никак не обича да си играят с него.

— Кой може да е изпратил снимките, по дяволите?

— Според Алан и Джоуел, Гай и партньорът му са се скарали, вероятно за пари или какво да правят по-нататък със снимките. Спорът се разгорещил и партньорът грабнал кухненския нож и сложил край на кавгата.

— Но това е безумие. Тогава не е имало партньор. Те са измислили всичко. Защо? Дали се опитват да те отклонят от вярната следа?

— Да, може. Но е възможно и Джоуел Хъчинсън, и Алан Стюарт да не споделят нищо помежду си и единият да се опитва да отклони другия от вярната следа.

— Например, Аманда Стюарт е убила Фелоус и съпругът ѝ насочва хората в погрешна посока?

— Може би. Или Джоуел се е престарал и сега иска да продължи да се преструва, че съществува загадъчен съучастник в убийството.

— Но това е абсурдно. Някой блъфира. Новото така наречено послание за изнудване е чиста глупост.

— Имаш право. Така е. Няма съмнение. Но трябва да ти кажа, че и двамата много настояват да намеря онзи партньор. Затова изтеглиха Крук от случая и го възложиха на мен. Разбира се, никой не ми го е казал. Но ако е замесен, Алан не може да си позволи Крук да доведе някой, който ще се разприказва. Аз трябва да намеря партньора на Гай. И предполагам, че ще ми заповядат да използвам всички възможни методи, когато го направя.

— Но партньорът вече е *мъртъв*.

— Знам, Хич. И ти го знаеш. Но Алан не го знае. Не разбираш ли? Седмица след убийството на Гай, Алан получи още една партида мръсни снимки на съпругата си. Бяха оставени на рецепцията. Не бяха изпратени по пощата. Явно не го е направил Гай от гроба. Алан беше много уплашен. Това би могло да сложи край на политическата му кариера.

— Тогава или Стюарт, или Хъч правят номера. Или Фелоус през цялото време е имал друг партньор, освен Каролин Джеймс.

Кейт поклати глава.

— Но кой е оставил снимките, по дяволите?

— Кучият син ми е длъжник.

Кейт набоде с вилицата си още едно парче вафла и го сложи в устата си. Гневно. И победоносно. Преди да ѝ задам въпроса си, тя вече кимаше.

Това означаваше „да“.

23.

Пожарникарският пилон в жилището на Джулия ти позволява да се спуснеш от ателието в галерията, ако вече си горе. Но аз бях долу и използвах вратата.

Сю Китайката седеше зад рецепцията и четеше списание „Вилидж Войс“. Тя ме погледна и каза:

— Няма я.

През няколкото години, в които Сю Китайката отговаряше за галерията на Джулия, не я бях чул да произнесе нито една многосрична дума. Залагах ѝ капани и ѝ задавах подвеждащи въпроси, но Сю Китайката знаеше играта. И аз отдавна се бях отказал.

— Имаш ли представа къде е? — попитах аз.

— Не.

— Кога я очакваш да се върне?

— Не знам.

— А кога излезе?

— Не знам.

Разходих се из галерията, разглеждайки картините на Джулия. Веднъж тя ми каза, че обикновено не знае какво рисува, когато започва нова картина, а понякога — дори когато я завърши. И затова избира произволно имената им. Например „Господин Грийн яде велосипеда си“ или „Тунизийска палачинка, втора част“. Но Джулия подбира с вкус цветовете и създава красиви форми и мисля, че някои от най-хубавите ѝ картини са неразбираемите със смешните имена. Между другото, има един колекционер, който още търси „Тунизийска палачинка, първа част“, която Джулия не си направи труда да му съобщи, че не съществува. Но другите ѝ картини се продават по-добре. Повечето изобразяват онова, което се нарича съпоставителен размисъл — човек с кокошка вместо ухо, водопад, спускащ се от административна сграда или семейство пури на плажа.

Попитах Сю Китайката какво чете.

— Лайна — отговори тя.

Леля Били ме бе помолила да ѝ помогна в следобедното поклонение. Ставаше въпрос за една от онези неприятни ситуации, когато смъртта — в случая на възрастна жена — принуждава двете враждуващи фракции на семейството да оставят оръжията и да се опитат да се съберат под един покрив — на погребалния дом — за час и нещо. Ще се изненадате, ако ви кажа колко много такива случаи имаме. Задачата ми не е както обикновено да уталожвам скръбта, а да ѝ попреча да се намеси. Обикновено скандалът възниква в близост до ковчега. И горкият мъртвец лежи безпомощно там, без да е в състояние да направи нищо. Понякога двамата с Били се намесваме в тези караници, опитвайки се да разтървем враждуващите страни и обикновено приключваме с разкъсани дрехи.

В подобни случаи изключително полезна се оказваше мълниеносната мобилизация на леля ми. Не ставаха истински сбивания. Един-два пъти се наложи да потушим леки припламвания, но общо взето нямахме проблеми в това отношение. Веднъж дори бяхме почетени с изненадващото посещение на Еди Велвит. Издокарана в готически костюм и отрупана с пет килограма бижута, тя се приближи до ковчега, възхити се на трупа, стисна ръцете на неколцина опечалени, привлече гневните погледи на други и излезе от залата, като преди да си тръгне, се разписа в книгата за съболезнования.

Били и аз се бяхме паркирали пред телевизора. Леля ми се бе отдала на една от малките си мръсни тайни — съзливите сериали. Тя е обсебена от тях. Убийства. Изнасилвания. Кръвосмешение. Незаконни аборти. Изневери. Били не може да им се насити. Понякога, в усилие да прикрие онова, което с готовност признава за просташко занимание, тя приготвя чай, кекс или богато гарнирани пасти за следобедната серия. Били прилича на херцогиня в публичен дом, докато седи, заобиколена от фин китайски порцелан и се кикоти на греховете, извършващи се пред очите ѝ.

Тя ми обясняваше какво е станало в предишната серия, когато програмата беше прекъсната от извънредна новина. Голямата глава на Мими Уиг изведнъж изпълни екрана. Изражението ѝ беше адски сериозно. Бавно и монотонно, тя съобщи, че Джеф Симънс е получил инфаркт и е откаран в болница „Джон Хопкинс“. Състоянието му било

неизвестно, макар че по непотвърдени данни, любимият на целия щат говорител бил спрял да диша.

— На това му казваме, че е умрял — отбеляза Били. — Горката Хелън!

Тя имаше предвид майката на Джеф Симънс. Забелязах, че масата за карти е наредена и чака.

Мими Уиг призова гражданите на Балтимор да се молят за Джеф Симънс и склучи пръсти като за молитва, в случай че сме забравили как се прави.

После образът ѝ изчезна и сапуненият сериал продължи.

— Онази е Глория — заговорнически прошепна Били и си наля още една чаша чай. — Мисля, че миналата година уби кмета. Или роди бебе от него. Вече не си спомням.

24.

На прага на външната ми врата стоеше Кейт, облечена в тънка синя рокля. В ръцете си държеше голяма дървена купа.

— Кускус.

— Кускус?! В моята родина казваме алоха^[1]. Влизай — рекох аз.

Тя извади кафява папка от чантата си, сложи я на масичката ми за кафе и започна да сипва кускус в чиниите. Направих ѝ комплимент за яденето, сетне попитах за папката.

— На Чарли ли е?

Кейт кимна.

— Всяко разследване ли има папка?

— Да. Трябва да се разписваме, когато ги изнасяме.

— От колко време работеше съпругът ти по случая?

— От четири-пет месеца. Както ти казах, отначало той не работеше под прикритие. Но ако човек любопитства и задава твърде много въпроси, ще провали разследването, защото заподозрените ще разберат, че проявява интерес към тях и ще си държат устите затворени.

Кейт непрекъснато поглеждаше папката. Явно изгаряше от любопитство да прочете какво пише там, но в същото време се питаше дали не е по-добре да не знае.

— Държа се глупаво, нали?

— Не. Страхуваш се. Не те обвинявам.

— Добре. Да свършим тази работа.

Двамата се преместихме на дивана. Кейт пое дълбоко въздух и се наведе да отвори папката.

Очевидно всичко бе започнало, когато колата затънала в калта. Само че в случая не била кола, а влак, който излязъл от релсите. Но вие разбирате какво искам да кажа.

Произшествието станало в Индиана. Влакът пътувал от Балтимор за Айова. Според първия доклад в папката, около дерайлирането нямало нищо особено. Това се случва много по-често, отколкото предполага средностатистическият американец. Защото за повечето дерайлирания на влакове, превозващи стоки и хора, не се съобщава по новините. И за онзи инцидент не казали нищо. Влакът се сблъскал с непредвидени затруднения, когато тръгнал по моста над река Уобаш и четири вагона излезли от релсите и се преобърнали. Три от четирите пренасяли евтина стерео техника. Те не представлявали интерес.

Но четвъртият вагон привлякъл повече внимание. Там имало неколкостотин стоманени варели. На етикетите пишело „силикагел“. Това не е гел, а по-скоро кварцов пясък. Отличителната му характеристика е, че изсмуква влагата от всичко, с което влезе в съприкосновение.

Трийсет и шест варела се отворили, докато се търкаляли по релсите. Но от тях не се изсипал кварцов пясък, а мръсотия. Или по-точно кал — черна, лепкава и смрадлива.

Логичната първа стъпка била да потърсят изпращача или получателя, за да ги информират за дерайлирането и да ги питат какво да правят със стотиците стоманени варела с надпис „силикагел“ и с трите дюзини, които съдържали мръсотия. И тогава установили, че на варелите няма информация за източника на така наречения силикагел, а само е отбелязан получателят — склад в депото край Демойн. На етикетите нямало име нито на човек, нито на фирма. Това вече било проблем. А проблемът изтичал в река Уобаш. Направили изследвания на мръсотията, изсипваща се от варелите, и установили, че е токсична.

А това е престъпление.

— Сега се намесва Чарли — каза Кейт.

Тъй като влакът тръгнал от Балтимор, била уведомена тамошната полиция. Обаждането приел детектив Чарли Ръсел. И на него възложили случая. Ръсел започнал да пише доклади. Наред с фактите, които събирал, Чарли описвал и размишленията си. Действайки по една от идеите си, той отишъл в Демойн и посетил склада, където трябвало да пристигнат злополучните варели. И там намерил *четиристотин* стоманени варела със същите етикети и фалшив „силикагел“, който отравял водите на река Уобаш. Не било

необходимо дори да ги отваря, за да разбере, че вътре има лепкава мръсотия. Сто и няколко варела били натрупани в оградената площ извън склада, където се били издули, ръждясали и пробили от природните стихии. И токсините изтичали. „Вонята се носеше във въздуха“ — бе написал детектив Ръсел.

Чарли проверил документите, товарителниците, разписанията и така нататък. За мистериозния товар от Балтимор нямало никаква информация. Произходът на варелите не бил упоменат. Нито собственикът. И тогава детектив Ръсел се заловил да измисля план да извърши разследване под прикритие.

Кейт стана, протегна се и започна да крачи из стаята, докато четеше какви са били причините на съпруга ѝ да мине под прикритие. Вероятно се надяваше, че това е било единственото възможно решение. Защото именно това решение бе довело до присъствието му онази нощ в склада със стоманените варели.

— „Установих, че собственикът на склада, където е трябвало да бъдат доставени варелите, е някой от Балтимор — прочете Кейт. — Железопътните власти в Демойн не знаят почти нищо за склада. Според документите не е използван повече от година. Дали наистина е така? Произходът на товара е неизвестен. Пише само Балтимор. Забележка: вагоните не се товарят сами. И не се закачат сами във влакови композиции. Отлагането на разпитите в Балтимор възпрепятства разследването. Ще се свържа с шофьорите на товарни камиони за незабавно «наемане на работа» в железопътния склад в Спароус Пойнт, Балтимор.“ Не е искал да се занимава с никого от железниците. Само са щели да го излъжат и да прикрият следите си.

— При положение, че е било дело на хората от железниците — отбелязах аз.

— О, със сигурност са били те. Там Чарли е попаднал на парите. Някой трябва да е натоварил варелите. А друг е трябвало да си затваря очите.

Върнахме се към докладите. Чарли Ръсел бе продължил да ги изпраща редовно, веднъж седмично. Използвайки връзките на полицията с шофьорите на товарни камиони, Ръсел си бе намерил работа като товарач в депо. Отварял си очите на четири и се слушвал и скоро намекнал пред подходящите хора, че се интересува от „допълнителна работа“. Отначало му предложили да работи на две

смени. Той се съгласил и се оплакал на Кейт, че извънредната му заплата се депозира на сметка в градската управа и накрая ще бъде върната на работодателя му. Но останал там, изявявайки желание да спечели допълнително пари и готовност, ако се наложи, да наруши някои правила, за да го стори. После при него отишъл човек на име Ърл Дилоренцо. Името ми беше познато от изрезките от вестници, които ми бе дала Кейт.

— Мъжът на стълбите.

— Да. Дилоренцо. Човекът, когото се предполага, че съм застреляла. Онзи, който Алан посочи като убиеца на Чарли.

Дилоренцо предложил на Чарли друга извънредна работа. Този път нелегална. Завел го в склада в Спароус Пойнт, който бил празен, и му казал да дойде пак след две вечери, в полунощ. В уречения час Чарли видял камион, паркиран в товарното помещение. В камиона имало стотина стоманени варела. Чарли, Ърл Дилоренцо и шофьорът ги разтоварили. Чарли се опитал да зададе няколко невинно звучащи въпроса за варелите, съдържанието и произхода им, но Дилоренцо дал ясно да се разбере, че му плащат да работи, а да не пита. След две нощи пак повикали Чарли в склада. Тримата залепили етикети на барабаните. Силикагел. После ги натоварили на вагона, докаран там. Накрая Дилоренцо дал на Чарли и шофьора по десет стодоларови банкноти, напомнил им, че всичко това не се е случвало и им казал довиждане.

Кейт отново седна на дивана и в продължение на минута не каза нищо. Беше се вторачила в пода. Макар че всъщност се бе вторачила в миналото и виждаше хилядите долара, които бяха дали на съпруга ѝ. Несъмнено го гледаше изпитателно в очите, опитвайки се да разгадае изражението им.

— Това достатъчно ли е? — попита тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Хиляда долара достатъчно ли са за такава работа? За две нощи извънреден труд? За нещо очевидно нелегално? Хиляда долара достатъчно пари ли са?

Обърках се.

— Какво всъщност питаш?

— Питам дали Чарли лъже в доклада си. Дали Дилоренцо не му е дал два пъти повече. Или три пъти повече. Чарли неколкократно ми

каза, че цялата му заплата и спечеленото от извънредната работа се депозират в сметка на градската управа. Ако Алан ми е казал истината, Чарли действително трябва да е бил корумпиран. Станало е в онзи склад. Ърл Дилоренцо може би му е дал пет хиляди долара. Чарли обявява официално хиляда и прибира останалото. Никой не губи. Детективските заплати не са високи. Ето какво питам. Достатъчно ли са хиляда долара? Правдоподобно ли ти звучи?

— Кейт, не прави това с...

— Не се опитвай да ме успокояваш — прекъсна ме тя. — Нали затова четем докладите, по дяволите. Изнесох папката, за да разбера дали съпругът ми е бил престъпник. Ако се окаже истина, нека да бъде така. Няма да страдам повече, отколкото сега. Единственото ми желание е да разбера истината. Ето защо, моля те, не се дръж снизходително с мен, а ми помогни.

Кимнах.

— Добре.

— Е, как мислиш? Достатъчно ли са хиляда долара? Или са малко?

— Имаш право — отговорих аз. — Трябва да гадаем. На мен ми звучи достатъчно. Цифрата е хубава и кръгла. Чисти хиляда долара. Без данъци. Звучи правдоподобно.

— Сигурен ли си, че не се опитваш да ме успокоиш?

— Искаш да ти кажа нещо, което няма начин да знам.

— Може да са били две хиляди долара. Това също е кръгло число. По хиляда на вечер.

— Кейт... — Не знаех какво да кажа. И Дилоренцо, и Чарли Ръсел бяха мъртви. Откъде можех да знам истината. Кейт съзнаваше това. Виждах го в очите й.

Тя взе доклада, после пак го пусна на масата.

— Тези неща не ми говорят нищо. По дяволите, Хич, как да разбера дали съпругът ми е прибрал в джоба си няколко хиляди долара? Естествено, че няма да го напише в доклада си.

— Хайде да прегледаме останалите — предложих аз. — Може да изскочи нещо.

— Ще изскоча аз с револвер. — Тя отметна косите от рамото си и се наведе, за да прегледа материалите в папката за последните дни на

съпруга си. — Господи, това ми е страшно неприятно. После ще пийна нещо. Предупреждавам те отсега.

— Съгласен съм.

— Полага ми се.

След като натоварили вагона, Чарли уведоми властите в Демойн да бъдат нащрек за пристигането на влака. Както и предишния път, информацията за товара била минимална. На фактурите било отбелязано само, че варелите трябва да бъдат разтоварени в склада край Демойн.

Чарли се осмелил да зададе на Ърл Дилоренцо два важни въпроса, на които се надявал да получи отговор. Първият бил дали има шанс отново да го повикат да свърши същата работа. Отговорът бил „да“. Дилоренцо не уточнил кога, но изказал предположение, че ще бъде след около месец.

После Ръсел описваше изводите и хипотезите си дотук. Някъде край Балтимор имало изкопано голямо количество пръст. Земята там била отровена с химични отпадъци. Това било съдържанието на варелите и поради една или друга причина някой бил силно заинтересуван да разкара от Балтимор токсичната пръст. И да го направи без шум, тайно. Ръсел решил да намери източника на отровената земя. Смятал да посети собственика или собствениците на онова място. Това бил ключът към загадката.

Докладите свършваха дотам. Внезапно. Чарли бе напреднал с разследването, но изведнъж нямаше повече доклади. Разбира се, и аз, и Кейт знаехме защо.

Бум!

Двамата се умълчахме. Нямаше какво да кажем. Изпитах желание да протегна ръка и да я прегърна, но не посмях.

Неочаквано Кейт отвори папката и трескаво започна да прелиства страниците.

— Тук нещо не е наред. — Тя грабна няколко доклада и се залови да ги сравнява.

— Какво?

— Виж — задъхано каза Кейт. — Погледни датите. И по-рано забелязахме това. Чарли е бил невероятно стриктен. Всяка седмица е изпращал обобщаващ доклад. В един и същ ден на седмицата. Сряда.

Погледнах докладите и видях, че е така.

— Е, и?

— Чарли беше убит в петък — развълнувано продължи Кейт. — На осемнайсети ноември. Но последният доклад е изпратен на девети ноември, сряда.

— Всички доклади са изпратени в сряда.

— Точно така. Но къде е докладът от шестнайсети ноември, сряда? Не е тук. Единствената сряда, в която не е изпратен доклад. Това не е присъщо за Чарли. В продължение на цели три месеца всяка сряда той е изпращал доклад и после изведнъж... Хич, Чарли е изпратил доклад на шестнайсети ноември. Залагам живота си, че е било така. Няма начин да не го е сторил. И съм сигурна какво е пишело там.

— Мястото.

— Да. Източникът на проклетата отровена пръст, от която някой е искал да се отърве. Чарли го е намерил. И го е написал в доклада си. И докладът е изчезнал. Някой го е взел.

— Но кой? И защо?

Кейт събра докладите и ги сложи в папката. Очите ѝ блестяха.

— Някой се е уплашил. И аз ще разбера кой е той. Когато утре върна папката, ще проверя кой я е взимал последен. Ще разбера кой е откраднал доклада. Този човек мисли, че вече е в безопасност. Но аз отново ще го уплаша.

И после Кейт направи нещо много красиво. Тя подхвърли папката и я ритна. Съвършен фалцов удар. Папката полетя във въздуха и докладите се разпръснаха в цялата стая.

— Ще разбера кой е.

Кейт остана да спи при мен. Беше еластична като стрида, когато се мушна между мен и чаршафа.

Посред нощ ме събуди някой, който ближеше лицето ми. Не беше Кейт, а Алкатраз. Отворих очи. Кучето радостно изджафка. Наканих се да го попитам какво има, когато чух, че външната врата се хлопна.

Алкатраз обърна глава към вратата и ухото му изплющя по лицето ми. Някои кучета лаят, когато в къщата влиза някой. Моето куче лае, когато някой излиза от къщата.

Измъкнах се от леглото, приближих се до външната врата и я отворих. Вратата на входа се хлопна. Кейт вече беше извън сградата. Хукнах надолу по стълбите, като стъпвах на пръсти, за да не се сгромолясам и да не счупя тъпата си глава. Алкатраз търчеше след мен. Излязох на улицата, но не видях никого. Бледата луна хвърляше малко светлина по въпроса.

В съседната къща светна лампа и на прозореца се появи лице. Алкатраз изджафка. Погледнах се и видях, че съм гол. Алкатраз отново излая. На прозореца се появи второ лице. Макар че бледата лунна светлина беше оскъдна, аз явно представлявах зрелищна гледка. Голяма работа. Може пък всяка нощ да разхождам гол кучето си.

Изправих рамене и си придадох самоуверен вид.

— Седни!

За мое изумление, Алкатраз послушно се плъосна по задник.

После двамата се прибрахме вкъщи.

---

[1] Здравей (хавайски). — Б.пр. ↑

25.

Състоянието на Джеф Симънс беше сериозно, но стабилно. Както се говореше, той бе получил инфаркт. Любимият на всички телевизионен говорител миел колата си, когато неочаквано се строполил на земята. Сърдечното му заболяване било установено преди няколко месеца, но било запазено в тайна от обществеността. Лекарите го предупредили да не се претоварва. Не знам дали миенето на кола е изнурително занимание. Предполагам, че човек може да го прави бавно, цял ден.

Но това е спорен въпрос. Хелън Симънс каза на Били истината. Телевизионният ветеран получил сърдечен удар, докато излагал възгледите си пред младото си протеже от Кливланд, Мими Уиг. Симънс доказвал въпросните възгледи в леглото на Мими. Тя се обадила на полицията. Сценарият с миенето на колата бил набързо скалъпен от управата на участъка и излъчен по телевизията. Гледайте извънредното включване на госпожица Уиг и ще забележите, че обещите ѝ ги няма, а косите ѝ не са съвършено сресани, да не говорим за неправилно закопчаната блуза. Между другото, нито Симънс, нито Мими са женени и страстните занимания на двама неженени възрастни хора са единствено тяхна работа. Но това би изглеждало лошо в очите на обществеността и на критиците на бързо издигащата се Мими Уиг. Дори користоно от нейна страна. Или ако Джеф Симънс умреше — престъпно.

Беше неделя и следобед трябваше да отида на репетиция. Няколко пъти се опитах да се свържа с Кейт по телефона, но не можах и тръгнах към театъра.

След като позволи на мен да си сложа тропически шлем и сатанински мустаци, а на Майкъл Голдфарб и на Либи Маслин — ермолки, Джил бе засипан от особените изисквания от страна на другите членове на актьорския състав. Мъжът, който изпълняваше ролята на млекаря, бе довел питбула си и настояваше да го включи в представлението. Сервитьорката, пресъздаваща Дамата в ложата,

искаше да жонглира с плодове, докато се сменяха сцените. Човекът, който играеше бащата на Емили, наперен ключар от Лутървил, лобираше за роля без реплики за дванайсетгодишната си дъщеря, момиченце със завързани на опашка коси, с тегло стотина килограма.

— Защо героят ми да няма още една дъщеря? Сложете я да седне в кухнята и ѝ дайте нещо за ядене. Не е необходимо да казва нищо.

Беше опасно Джил да отбележи, че горкото същество е по-голямо от кухненската маса. Но жестокостта му бе сломена от яростната атака от предложения и искания. И той замълча.

Ролята на госпожа Гибс се изпълняваше от Франсес Лам, бивша жителка на Лонг Айланд и бивша консуматорка на месо. С нея изведнъж възникна огромен проблем в сцената, където тя хвърля семена на пилетата. Франсес Лам каза на Джил, че вероятно моментът е подходящ, за да популяризира идеята за отглеждане на зеленчуци, вместо убийството на невинни пилета.

— В сценария пише „пилета“ — уморено възрази Джил.

— Ами нали ти си режисьорът, за бога — отговори тя. — Господин Уайлдър ще те застреля ли, ако смениш пилетата с узрели домати?

Госпожа Лам продължи да настоява. Пилетата бяха задраскани и тя получи домати.

Доколкото можех, стоях настрана от това море от безумие. Джулия отсъстваше и никой не знаеше къде е отишла. Противният ключар сложи сламена шапка на главата на любимата си дъщеря и я заведе при Джил.

— Емили — изръмжа ключарят.

— Не! — извика Джил.

— Защо?

За миг Джил имаше такъв вид, сякаш щеше да се разпадне. После изведнъж скочи и замахна така, все едно отмяташе шал или пелерина от раменете си... или остатъците от разсъдъка си...

— Защото аз ще играя ролята на Емили!

В малкия театър настъпи такава тишина, че ако на пода бе паднала карфица, звукът щеше да е оглушителен. Дори противният ключар млъкна. Дебелата му дъщеричка се ухили широко. Кой би предположил, че театърът е толкова забавен? Джил със сигурност не бе възнамерявал да предизвика такъв ефект, но с един-единствен удар

току-що си бе възвърнал контрола над представлението. В очите му отново блесна предишния пламък, който опари всеки, върху когото погледът му се спря.

Пръв се обади Майкъл Голдфарб. Той предпазливо направи крачка към Джил и попита:

— Т-ти ще бъдеш Емили?

— Ще играеш *дъщеря* ми? — престаши се да изрази изумлението си ключарят. — Но... ти си *мъж*!

— Някой да е чувал за алтернативен актьорски състав? В Ню Йорк това е стандартна процедура. Мисля, че ние, *провинциалистите*, можем да проявим повече въображение, нали?

Джил не блъфираше. Той експериментираше.

— Но ти си мъж! — повтори ключарят.

— Точно така — рече Джил, хвана стокилограмовото момиченце и махна сламената шапка от главата ѝ. — А сега млекарят е жена. Тя ще бъде млекарят. Има ли още нещо?

Въпросът бе отправен към цялата трупа. Никой не каза нищо. Джил огледа победоносно актьорите и плесна с ръце. Над главата си. Все едно танцуваше фламенко.

— И така, да започваме.

Хората бързо и мълчаливо застанаха по местата си. Либи Маслин беше на път да се разплаче. Бети ровеше из перуките и мърмореше нещо под нос.

Не чаках да ми подадат реплика. Потропах с показалката по катедрата и започнах:

— Градът се нарича Гроувърс Корнърс, Ню Хампшър. Географска ширина четирийсет и два градуса и четирийсет минути...

Прибрах се вкъщи, но още нямаше съобщение от Кейт. Тя не отговаряше нито на служебния, нито на домашния си телефон. Предстоеше ми поклонение, затова поне имах с какво да запълня времето си, докато я чаках да се обади. Покойникът беше петдесетинагодишен мъж на име Харви Спринкъл^[1]. Знам, че името е смешно. Беше още по-смешно в светлината на факта, че господин Спринкъл очевидно бе взел присърце името си и се бе женил три пъти и бе заченал девет деца. И сякаш това не му е било достатъчно, защото

дъртият пръч бе имал и три любовници — по една по време на всеки брак, които му бяха родили по едно дете. Общо дузина деца, три съпруги и три любовници. Страхотен купон. Плодовитият господин Спринкъл явно бе поддържал връзка с тях, защото всички знаеха за преждевременната му кончина — от инфаркт, което съвсем не ме учудва — и бяха дошли на поклонението. Налагаше се да дръпнем плъзгащата се врата между двете зали.

Тълпата най-после започна да се разотива и аз се шмугнах в кабинета си. Телефонният ми секретар ожесточено мигаше. Първото съобщение беше от продавача на ковчези от Небраска, който продължаваше да настоява да изпробвам някои от новите му модели. Превъртях го. Следващото беше от Кейт и се състоеше от три думи.

„Хич, Крук е.“

Крук?

Но в това нямаше логика. Отново позвъних в кабинета и в дома й, но никой не отговори. *Крук?* Умът ми не го побираше.

Затворих и в същия миг телефонът иззвъня.

— Ало?

— Bonjour mon chou. Comment ça va?^[2]

— Господи, Джулия, къде беше?

— Ici et la.^[3]

— Говори на английски, ако обичаш.

— Тук-там. Предимно там.

— Разбирам.

— Няма ли да ме питаш къде е там?

— Не съм в настроение за шегите ти, Джулия.

Тя изцъка с език.

— Mon Dieu.^[4] В pissoir^[5] настроение ли сме днес?

— Добре. Къде е там?

— Спомняш ли си сватбеното ни пътешествие?

— Смътно. Аз бях в сиво, а ти — гола.

— Е, там бях.

— Ходила си в Париж? Какво си правила там, по дяволите?

— Ако дойдеш да си поиграем, ще ти разкажа.

— Джулия...

— О, добре. Остани си задръстен. Надявах се, че ще кажеш: „Скъпа Джулия, фантастично е, че си се върнала. Хайде да пийнем

нещо и да ми разкажеш за любовните си приключения“.

— Очаквам обаждане. — Почувствах се глупаво, че ѝ го казвам, затова добавих: — Важно е.

В същия миг на прозореца на кабинета ми се потропа. Вдигнах глава и през щорите видях, че някой стои там и чука на стъклото.

— Много си хубав в онзи костюм — каза Джулия.

Приблжих се до прозореца и вдигнах щорите. Джулия. Беше си сложила червена барета и държеше до ухото си миниатюрен телефон. Тя ми махна.

— Само по едно питие, а?

— Какво е станало с косите ти?

Джулия и аз бяхме в бар „Адмирал Фел“. Тя обичаше мартинито там.

— Един истински джентълмен веднага би казал: „Новата ти прическа много ми харесва“.

— Няма ли да ти липсва да си играеш с плитките си?

— Вече се хванах, че неволно посягам да ги хвана. Но започвам да свиквам.

— В Париж ли се подстрига?

— Да. Триста долара. Не е ли възмутително?

Прическата ѝ беше момчешка, с бретон и заострени бакенбарди.

— Колко би струвало в Балтимор?

— Не бих се подстригала тук. Прическата ми е сувенир от пътуването.

— Разбрах, че термометрите с Айфеловата кула стрували значително по-малко от триста долара.

— Внимавай, Хичкок. Започваш да ми напомняш защо се разведохме.

— Джулия, новата ти прическа много ми харесва. Гърдите ти изглеждат още по-големи.

— Този мъж се опитва да ме прелъсти — обърна се Джулия към сервитьора, който се приближи до масата, за да ни поднесе напитките. — И много го бива.

Отпихме от мартинитата си и Джулия попита какво става с „Нашият град“.

— Джил е оставил няколко странни съобщения на телефонния ми секретар — добави тя и сложи маслината в устата си.

— Как няма да са странни. Той ти отне ролята.

— Знам. Сърцето ми се къса. Наистина ли Джил ще играе Емили?

— Такава е концепцията, Джулия. Трябва да проявиш разбиране. Тя се засмя.

— Одобрявам я. Джил ще внесе нещо ново в ролята.

— Да, пениса си.

Джулия ми разказа за Париж. Вече се бях досетил кой е финансирал спонтанното пътуване. Питър Морган.

— Стана импулсивно — обясни Джулия. — Питър и аз вечеряхме в „Маркони“. Беше ми казал, че заведението е известно с момичите, които предлага. Но се бяха свършили. Питър се ядоса.

— Ядосал се е, защото в ресторанта не е имало телешки жлези?

— Да. И неусетно, преди да извикам: „Това е безумие!“, вече седях в самолета за Париж и пиех шампанско, а приятелят ми, милионерът, масажираше петите ми.

Знам какво означават масажите на петите й.

— Може да ми спестиш плътските подробности.

— Днес никак не си забавен. — Тя се усмихна на сервитьора, който донесе по още едно питие. — Но трябва да ти кажа, че в Париж се забавлявах повече на сватбеното ни пътешествие, отколкото този път. Не съм сноб, но многото пари развалят удоволствието. Отидохме в „Риц“, където всъщност е адски скучно. Накрая убедих Питър, че трябва да отидем в „Ле Мар“, но там не му хареса.

— Твърде бохемско ли е за него?

— Не е бохемско. Не знам какъв му е проблемът. В стаята имаше мишка и той побесня. Отиде да се къпе, а аз заставах до прозореца да гледам Плас дьо Вог. Питър се ядоса, че банята е твърде тясна или че няма достатъчно топла вода. Вече не си спомням. Е, не беше „Риц“ — засмя се Джулия. — Изведнъж мишката се появи на перваза на прозореца, точно до мен. Беше много симпатична. Питър излезе от банята и замахна като с камшик с хавлията. Събори горкото мишле, което падна на улицата. И това беше началото на края.

Джулия продължи да разказва. Тя обяснява много подробно.

— Той не е моят принц — въздъхна накрая Джулия. — По-скоро е крал, а такъв не ми трябва. Е, беше забавно да пътувам с него. Така най-добре опознаваш хората. Но Питър е властен и себичен. А в едно семейство не може да има двама такива човека.

Засмях се. Джулия се намръщи.

— Никой никога не ме е зарязвал. Винаги аз ги зарязвам. Защо все аз трябва да върша черната работа?

— Ти си твърде красива и сексапилна, за да те зарязват. Затова всички ние, мъжете, предпочитаме да продължим да страдаме.

— Колко мило. — Тя протегна ръка към несъществуващата плитка и после ми разказа за скарването.

След множеството язвителни забележки Джулия вдигнала скандал на Питър пред група улични актьори, които се опитвала да заговори.

— Казах го на френски, за да ме разберат и те. Питър се вбеси и се върна в „Риц“.

— И те принуди да се върнеш пеша в Балтимор?

— Имах билет за връщане. Поръчах шампанско за целия самолет. На сметката на Питър.

— Добро момиче.

— Животът е такъв, какъвто си го направиш.

Излязохме от ресторанта и аз изпратих Джулия до дома ѝ. В галерията имаше огромен човек — широк метър и двацет. Той стоеше пред голяма картина, изобразяваща сандвич. Джулия се приближи крадешком до Сю Китайката, която ѝ даде фотоапарат „Полароид“ и му направи снимка. Мъжът се обърна, когато чу изщракването на фотоапарата, но Джулия вече бе насочила обектива към мен.

— Защо вече не казваш „зеле“? — нацупено ме попита тя.

---

[1] Пръскам, осейвам (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Добър ден, готин мой. Как си? (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Тук-там (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Боже мой (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Писоар, преносно — скапано (фр.). — Б.пр. ↑

26.

Изпратих Джулия и ми хрумна да отида у Кейт, но после си спомних, че Алкатраз вече мисли в кой от ъглите на апартамента ми да се изпишка, затова се прибрах вкъщи и го изведох на разходка. Върнах се и набрах номера на Кейт. Отговори телефонният секретар. В същия миг на вратата ми се позвъни. Отворих и видях Кейт.

Тя влезе, седна на дивана във всекидневната и нави до лактите ръкавите на пуловера си.

— Ще ми налееш питие, а аз ще ти разкажа една история — рече Кейт.

— За Крук ли?

Тя се изсмя дрезгаво.

— Да. За Крук. Проклетият Джон Крук.

Взех бутилка „Джак Даниълс“ и две чаши. Кейт ми направи знак да седна до нея на дивана.

Преди да стигна дотам, Алкатраз скочи на посоченото място.

— Как успя да го направиш?

Кейт не отговори. Тя чешеше Алкатраз под брадичката. С другата си ръка посочи креслото и каза:

— Ей там. Седни.

Настаних се на креслото и напълних чашите.

— Е, разказвай.

На осемнайсети ноември Джон Крук стоял пред входа на склада в Спароу Пойнт, когато чул изстрели. Крук и партньорката му Кейт Забриски били реагирани на спешното обаждане от диспечера. Те намерили детектив Том Конъли пред склада. Той се опитвал да спре кръвта, изтичаща от десния му крак. Крук стигнал пръв до него и спрял да му помогне, а Кейт Забриски влязла в склада.

Едно добро ченге с верни инстинкти може да разбере много неща, съдейки по звуците, както и по тишината. Забриски наострила

сетивата си и се промъкнала предпазливо в неосветения склад. Извадила револвера си и стигнала до ъгъла на огромно помещение, пълно с метални лавици, извисяващи се до тавана.

Там Кейт Забриски видяла детектив Лу Бауман, който стоял неподвижно и се прицелвал. Бауман бил напрегнат. Партньорът му бил прострелян. В тъмния склад имало двама човека с оръжие. Бауман никога не се усмихвал. Особено на жените ченгета. Дори да си бил помислил, че Кейт Забриски му идва на помощ, той с нищо не го показал.

Имало две версии за случилото се после. Далеч по-популярната — и много по-измислената — е, че детектив Чарли Ръсел, присъстващ в склада като участник в операция под прикритие, внезапно се появил пред Забриски и Бауман. Чул се изстрел и Ръсел паднал. Докато Кейт се обръщала по посока на изстрела, се разнесъл втори. Куршумът одраскал рамото ѝ. Кейт стреляла. Ърл Дилоренцо паднал. Бил мъртъв. Кейт позволила на убиеца на съпруга ѝ да се радва на още три секунди живот, после го убила. По-късно решили, че Чарли Ръсел е бил разкрит и затова Дилоренцо го очистил. Точка.

Втората версия за събитията в склада е също като първата, но само до момента, когато детектив Ръсел се появява от мрака. Пак следва изстрел, но този път от служебния револвер на Кейт Забриски, която инстинктивно реагира на появата на човек с насочено оръжие. В склада отеква втори изстрел и куршумът одрасква лявото рамо на Кейт Забриски. И после — два бързи изстрела, с които ветеранът Лу Бауман поваля човека на стълбите. Единият куршум не улучва Ърл Дилоренцо. Другият го ликвидира.

Факти и измислици, които се преплитаха, смесваха и сливаха и с гръм и трясък се изливаха от склада като цунами. Детектив Забриски очевидно е била съборена от тази бушуваща стихия. И когато се съвзела, Кейт се озовала на бряг, който само отчасти познала. Вдовица. Герой. Лъжкия. След месец тя се озовала на друг бряг — истински, мексиканския. Кейт гледала вълните и ѝ се струвало, че съпругът ѝ никога не е съществувал. Той по-скоро приличал на идея, която тя си била втълпила и използвала за собствено удоволствие, както и за да изкупи вината си. Имало и други неща, които я карали да се чувства нещастна. Приливът донесъл красив и брутален по-възрастен мъж,

който я взел в обятията си и хубаво я наказал. Във втората версия на историята убийството на съпруга ѝ не остава безнаказано.

Джон Крук играе второстепенна роля и в двете версии. Той слага турникет на крака на детектив Конъли, чува изстрели, хуква в склада, намира два трупа и един ранен. Кейт Забриски вече се е навела над тялото на съпруга си, ридае на гърдите му и сълзите ѝ се смесват с кръвта му.

На сутринта шефът на полицията Алан Стюарт повикал в кабинета си Крук, Лу Бауман, детектив Конъли и Кейт Забриски, за да обсъдят откровено ситуацията, да пренаредят фактите и да преоценят истината. Стюарт бил сериозен, мрачен и непреклонен. Казал, че от инцидента няма да излезе нищо хубаво, ако се разчуе в настоящата си версия. Кейт Забриски ще загуби. А тя вече била претърпяла достатъчно голяма загуба. Отделът щял да загуби. Балтимор — също. Всички щели да загубят, ако злополучната истина за случилото се в склада стигнала до медиите.

И тогава представил на Кейт и на останалите алтернативни факти — основата на първата версия. След около час съдебният лекар щял да дойде в кабинета му, за да го уведоми какъв е калибърът на куршума, убил детектив Ръсел. За удобство, калибърът щял да съответства на този на револвера, намерен в ръката на Ърл Дилоренцо, който бил убит от полицейски куршум, изстрелян от служебния револвер на Забриски, а не на Лу Бауман. Малка поправка, това е всичко. И после Стюарт ги предупредил. Всеки намек, при каквито и да са обстоятелства, че се е случило нещо различно от току-що описания сценарий, ще доведе до бързи и крайно неприятни репресивни мерки.

— Нека да бъдем единни. Да служим и да браним, а не да се zlepоставяме и разобличаваме.

Никой не възразил. После Стюарт освободил всички, с изключение на Лу Бауман, с когото трябвало да говори насаме за няколко минути. Кейт и другите предположили, че шефът иска да обясни още някои неща на ветерана детектив. В края на краищата, Бауман щял да бъде оцетен. Бързата му и навременна реакция под обстрел нямало да бъде спомената и възнаградена. Ето защо Стюарт му дължал повече време.

Но на Крук тази работа никак не му харесала. Разбира се, той не казал на никого. Не му се понравила и онова, което видял в очите на Кейт на погребението на съпруга ѝ. Тя не влизала в сценария „Всички печелят“, съчинен от Алан Стюарт. Кейт изглеждаше ужасно. Напрегната. Потисната. Тя губела всичко.

— Крук е добър детектив — каза Кейт, изпи питието си и ми направи знак, че иска още едно. — Умът на добрия детектив е като сито. Там денонощно се изсипват образи и доказателства. Това става, без да искаш. И накрая така решаваш случая. Пресяваш ли, пресяваш и търсиш зрънцето злато, което винаги е някъде там. Само трябва да заредиш достатъчно информация в ситото и после много да внимаваш. И Джон е направил точно това.

Крук многократно пресявал сцената с ридаещата над простреляния си съпруг Кейт. Не проумявал защо го прави. Дори не мислел за това. Образът непрекъснато се въртял в съзнанието му. И накрая се досетил каква е истината. Имало твърде много кръв. Локвите край Чарли Ръсел бързо се увеличавали.

— В онзи следобед се срещнах с Крук — продължи Кейт. — В кафенето на музея.

Крук ѝ казал, че изпълнил безусловно указанията на Алан Стюарт. Не споменал на никого какво всъщност се е случило в склада. Но не можел да прогони от съзнанието си образа на Кейт и умиращия ѝ съпруг. Кръвта. И тогава взел нелеко решение. Намислил уж случайно да се сблъска със съдебния лекар и да започне невинен разговор с него. Това било нарушение на заповедите на Алан Стюарт, но Крук го направил така, че съдебният лекар не се усъмнил в нищо. И Джон Крук получил потвърждение на подозренията си.

В тялото на Чарли Ръсел имало не един, а два куршума.

Кейт замълча за миг, за да ми остави време да възприема това. И вероятно защото за пръв път произнасяше на глас този факт.

— Два куршума? — учудих се аз.

Тя кимна.

Тялото на Чарли Ръсел било пронизано от два куршума. А Кейт беше абсолютно убедена, че е стреляла само веднъж.

— Явно вторият куршум е бил изстрелян едновременно с първия. Дори не съм го чула. А може и да съм. Не знам. Хиляди пъти съм си припомняла онази сцена. И всеки път ми се струва все по-сюрреалистична.

Крук ѝ казал, че имало втори куршум, още преди съдебният лекар да го потвърди. И за един ветеран с петнайсетгодишен опит не било необходимо да прибягва до процеса на елиминиране, за да се досети кои са единствените двама човека, които може да са изстреляли втория куршум. Лу Бауман или Ърл Дилоренцо.

Кейт не повярвала на ушите си. Оказвало се, че в края на краищата не всичко съчинено от Алан Стюарт, е лъжа и Ърл Дилоренцо наистина е застрелял Чарли. Истината и лъжата се сблъскали и преплели и станали едно и също. Жестока шега. Удар под пояса.

— Крук видя изражението ми — добави тя. — Нямам представа как съм изглеждала, когато ми го каза. Но неочаквано той направи нещо крайно неприсъщо за него. Крук хвана ръката ми и рече: „Дръж се, Кейт. Ти не си замесена в това“. Съдебният лекар му обяснил, че в тялото на Чарли е имало два куршума. А аз съм си спомняла, че съм стреляла само веднъж по съпруга ми.

— Но ти наистина си стреляла само веднъж.

— Да, знам. И Крук го знае. След разговора със съдебния лекар той проверил доклада от балистичната експертиза за служебния ми револвер. И този на Лу Бауман.

— Лу Бауман?

— Бауман е улучил Дилоренцо още с първия изстрел. Лу е отличен стрелец. Най-добрият от всички детективи в отдела. И... може да изстреля куршум едновременно с друг стрелец.

— Какво искаш да кажеш?

— Нито един от куршумите, намерени в тялото на Чарли, не са със същия калибър като онзи от оръжието на Дилоренцо. И двата са с калибъра на моя револвер. Полицейски.

— Но...

— Куршумите са изстреляни от оръжието на Бауман. Той е застрелял съпруга ми.

Кейт скочи от дивана, изпи питието си на един дъх и без да ме поглежда, отиде в кухнята. След две секунди чух трясък и скочих от

креслото.

Кейт стоеше в средата на кухнята и гледаше плочките на пода така, сякаш нямаше представа къде се намира. Навсякъде бяха разпръснати стъкла. Лицето ѝ се изчерви и от очите ѝ бликнаха сълзи.

Писъкът ѝ беше ужасяващ. Псувните и ругатните, които последваха, бяха по-поносими. Тя се хвърли на гърдите ми и се разрида неудържимо.

Заведох я във всекидневната. Седнахме на дивана и Кейт изплака кафявите си очи. По едно време видях, че от петата ѝ се подава парче стъкло и го извадих. Тя дори не забеляза. Телефонът ми иззвъня и аз оставих секретарят да приеме обаждането. Беше Джулия и съобщението ѝ беше под формата на хумористично стихче. Кейт продължаваше да плаче.

След около час сълзите ѝ пресъхнаха и тя ме погледна. Изражението ѝ съперничеше на най-тъжните физиономии на Алкатраз.

— Хайде да си лягаме, миличка — рекох аз. — Денят беше достатъчно дълъг.

Тя ме послуша. Съблякох ѝ дрехите и я сложих в леглото. Кейт заспа след пет минути. Преди да съм угасил лампите и да съм легнал до нея. Сънят ѝ несъмнено беше дълбок.

27.

Казват, че номерът е в детайлите.

Направих омлети — с гъби, лук, червени чушки и сирене. Поръсих ги с магданоз и сложих единия пред жената, която отново бе облякла ризата ми и отново изглеждаше страхотно сексапилна, въпреки че очите ѝ бяха подпухнали.

Закусихме, без да споменаваме за снощните разкрития. Направих кафе, отворих бурканче с джинджифилов мармалад и разрязах две английски кифли. Кейт остави недокоснати последните няколко хапки от омлета си. Алкатраз вдигна лапа, за да ѝ покаже, че с удоволствие би ги изял.

— Мисля, че искаш да зададеш въпрос — каза Кейт, взе чашата си и отиде в другата стая.

Последвах я.

Тя седеше на пода. Бе опряла гръб в стената. Чистеше ноктите си. Чашата ѝ беше на пода, между краката. Седнах на дивана. Кейт взе кафето си.

— Искаш да знаеш дали Лу Бауман е застрелял Чарли по погрешка, нали? И аз искам да знам. И дали две добре обучени ченгета могат да направят едновременно една и съща фатална грешка. И дали Лу Бауман случайно е направил няколко крачки назад, така че да е зад мен, когато е стрелял по Чарли и го е сторил едновременно с мен. Това искаш да знаеш, нали?

— Да — отговорих аз.

Кейт отпи от кафето си. Най-послед изглеждаше малко по-свежа. Хубаво.

— Лу Бауман е застрелял умишлено съпруга ми. Знаел е, че е Чарли. Стрелял е, за да го убие.

— Но защо?

— Защо не се заловим да разберем?

28.

— Не казвай нищо.

— Защо? Погледни това. Жалка история. Обидно е.

— Ето, вземи моя. И без това не го искам.

— Не е там работата. Важното е, че е абсурдно. Откога започнаха да правят такива неща?

— Има ли значение? Сигурна съм, че ще се оплачеш и от вкуса. Мисли си, че ти дават само толкова, че да се оплакваш наполовина.

Погледнах половината сандвич в ръката си. Кейт имаше право. Тънка филия бял хляб, прозрачно парченце месо и грамаден лист маруля. Защо са ми две половини на такъв сандвич, по дяволите? Едва ли щях да изям половината, която ми дадоха, когато се качих на самолета.

— Обзалагам се, че пътниците в първа класа не получават половин сандвич.

— Тук няма първа класа — отбеляза Кейт. — Тази авиолиния е евтина. И обядът е евтин.

Взех миниатюрното целофаново пликче с фъстъци, придружаващо половинката сандвич.

— Тези неща обикновено са пълни до половината. Мислиш ли, че в това има нещо?

— Хич, не си дошъл тук да ядеш.

— Но не съм дошъл и да ме обиждат. Някъде в този самолет се намира другата половина на сандвича ми. Споделям сандвича си, а дори не знам с кого.

— Защо не си представиш, че е с мен? — предложи Кейт.

— Какво ли още ще направят? Сигурно ще ни съобщят, че ще прелетим само половината разстояние. Или че резервоарите са пълни с гориво до половината. Или че единият мотор не работи.

Кейт въздъхна.

— Или че няма помощник-пилот?

— Да, точно така — възкликнах аз и размахах сандвича. — Това може да е само началото. Вероятно стюардесите са минали само половината курс на обучение и тази тъпа авиолиния ги е наела на половин заплата.

— Престани, Хич.

Стюардесата тръгна по пътеката между седалките и жизнерадостно каза:

— Закопчайте предпазните колани, моля.

Едва тогава Кейт забеляза, че съм изпотен.

— Хич, ти се страхуваш от летене, нали?

Прехапах устни, затегнах предпазния колан и отговорих:

— Не. Страхувам се от падане.

До известна степен се оказах прав. Прелетяхме само половината разстояние. Стигнахме до Бостън и после се наложи да наемем кола, за да продължим екскурзията си.

— Бил ли си в Бостън? — попита Кейт, когато изкарах колата от очертанятията на летището. На двата пътни знака пишеше „Бостън наляво“ и „Север надясно“.

— Не.

— Жалко. Завий надясно.

Хората, които са правили пътищата в околността на Бостън, са създали малка дилема, наречена „околовръстен път“. Замаскиран като ефикасен начин да позволи на шофьорите да се отправят в която посока искат, околовръстният път всъщност е коварна шега, където се озоваваш сред автомобили, обикалящи около центъра, и оставаш без никакъв шанс да избягаш от постоянно увеличаващия се поток от коли, включващи се в кръга. Два пъти съм се забивал на такива места. Първия път мина цяла вечност, докато се измъкна, а втория направих няколко безуспешни обиколки и после реших да рискувам и натиснах клаксона и педала за газта, както явно правят всички.

Кейт бе разтворила карта на коленете си и проследяваше с пръст напредъка ни. Излязохме от Бостън и от многобройните му предградия и обиколихме няколко пъти околовръстното шосе, сетне движението намаля и се отправихме на север по двулентова магистрала, оградена с борове от двете страни. Небето стана синьо. Появиха се знаци, че

пътят се пресича от елени, разстоянията между отклоненията започнаха да се увеличават и въздухът, нахлуващ през страничното ми стъкло, стана хладен, въпреки че беше май. Може би трябваше да си взема пуловер.

Бяхме поели към горния десен ъгъл на Щатите в резултат на задушевия разговор между Кейт и Джон Крук за изчезналия доклад.

Да, Джон Крук бе изнасял папката със следствените материали на Чарли Ръсел. Но ако можеше да му се вярва — а Кейт ме увери, че Крук е сериозен човек, не бе взимал последния доклад. Той вече липсвал, когато Крук се добрал до папката. По време на ужасното пътуване със самолета Кейт ми разказа какво ѝ е обяснил колегата ѝ.

Няколко седмици след смъртта на Ръсел и преди да се сблъска нарочно със съдебния лекар, Крук забелязал, че Лу Бауман Лотарията не се занимава сериозно с разследването. Били му възложили случая със силикагела. Идеята Бауман да поеме операцията под прикритие на детектив Ръсел очевидно била неуместна. Бауман щял да се отличава с възрастта и корема си от яките, снажни, млади мъже, които товарели и разтоварвали вагоните. Ето защо Бауман извършвал разследването от бюрото си и не си давал зор. Вярно, никой добър детектив не иска за партньор телефон и бюро, но понякога това е част от работата му.

Не след дълго се разчуло, че разследването не върви. Плъзнали и слухове, че Чарли Ръсел е взимал подкупи. Историята с варелите, които уж съдържали силикагел, затъвала в глуха линия и се превръщала в престъпление без жертви. Бауман явно нямал намерение и желание да я разнищи. Кейт ми каза, че винаги има случаи, които се израждат по този начин и завършват в отдел „На кого му пука“. И точно дотам било стигнало разследването на Бауман, когато леля му услужливо умряла и му оставила огромно наследство. И той решил да напусне полицията. Неразкритото престъпление не измъчвало съвестта му.

Крук усещал, че в цялата тази история има нещо гнило. Той непрекъснато си припомнял събитията в склада през онази ноемврийска нощ и нещата никак не му харесвали. И след „случайната“ среща със съдебния лекар съмненията на Крук се засилили. Апатичното отношение на Бауман към разследването на детектив Ръсел водело до извода, че Лу Лотарията се опитва да скрие нещо. Нещо по-голямо от ролята му в застрелването на Чарли Ръсел.

Бауман подал оставка и заминал.

Крук започнал собствено разследване. И преди да изрови първата кофа мръсотия, той се натъкнал на първата загадка. Историята на Бауман се оказала толкова зле скалъпена, че Крук искрено се учудил на дързостта му дори да съчини такъв мит. Нямамо никаква богата леля. Семейството на Бауман произлизало от работническата класа и нито един от членовете му не бил заможен. Лу наследил единствено дълговете на болната си майка, оставени още от покойния му баща. След десет години Бауман щял да разчита само на полицейската си пенсия.

Тогава Крук взел папката с разследването на Чарли Ръсел. Прочел докладите и също като Кейт и мен забелязал, че Чарли е бил на път да разкрие източника на варелите с токсичната мръсотия. И също като нас стигнал до извода, че последният доклад на Ръсел е взет от папката. Крук много добре знаел у кого за последен път са били материалите. В Лу Бауман. Ако изобщо съществувал, липсващият доклад трябвало да е в Бауман.

Ето защо Кейт и аз бяхме тръгнали към щата Мейн. Тя искаше на всяка цена да намери доклада. И да разобличи Лу Бауман. А аз исках да ѝ помогна, защото я харесвах. Да помогнеш да арестуват човека, застрелял съпруга на любимата ти, е едно от онези дребни неща, които можеш да направиш, за да си спечелиш специално място в сърцето ѝ.

Крук се бе свързал с един негов приятел, частен детектив, и му бе платил от джоба си, за да прекара две седмици в Мейн и да наблюдава Лу Бауман, собственикът на нова къща, нов джип с двойно предаване и нова яхта. Щастливият млад пенсионер. Частният детектив докладвал подробно за всяка стъпка на Бауман — пазаруване, нощите в местния бар, многобройните риболовни експедиции и бързия му напредък към леглото на една зловна на вид жена на име Моли, която работела в магазин за авточасти. Кейт носеше доклада. На пръв поглед информацията не се отличаваше с нищо особено. Пенсионирано ченге се наслаждава на почивка. След две седмици частният детектив се върнал в Бостън и това, изглежда, беше всичко. Но месец по-късно, през март, Крук отново го изпратил в Мейн, защото искал още две седмици наблюдение, за да сравни действията на Бауман. Крук търсел някаква аномалия или схема. Всъщност не знаел какво търси. Но се надявал да го разпознае, когато го види. Така се

прави. Пресяваш през ситото. И очевидно Крук намерил онова, което търсел. Или поне донякъде.

Той забелязал посещение в магазина за авточасти, което не включвало само гушкане със злобната на вид Моли. По време на онова посещение Лу Бауман взел малък пакет, доставен по експресната поща. Крук може би нямало да отдаде особено значение на този факт, но веднага след като взел пакета, Лу Бауман отишъл в местната банка. Джипът му не се нуждаел от поправка. Защо тогава пакетът бил доставен в магазина за авточасти? И защо после Бауман отишъл право в банката? Гнилата работа продължавала да смърди чак от Мейн.

Докато преминавахме границата на щата, Кейт ми каза някои неща за Лу Бауман. Особено много държеше да знам какво е отношението му към убиването на хора, защото най-малко един от плановите ѝ включваше среща между мен и него и трябвало да знам с какъв човек ще си имам работа.

Лу Бауман имал много награди с отлична стрелба с пушки, пистолети и револвери. Той редовно тренирал на стрелбището, а през зимата навличал карирано яке с пластмасова значка, сочеща го като убиец на безпомощни животни, притежаващ ловен билет. В хода на кариерата си в полицията Бауман бил отговорен за внезапната смърт на трима членове от престъпния свят. Двама били застреляни по време на извършване на престъплението. Третият очевидно срещнал смъртта си, защото погледнал накриво детектива, докато поднасял към устата си клетъчен телефон, който Бауман помисли за пистолет. Макар че защо престъпникът е искал да прошепне нещо на пистолета си, преди да се прицели в детектива от полицията, е въпрос, който никога няма да получи отговор.

Има полицаи, които изпадат в депресия, когато в изпълнение на служебния си дълг убият друго човешко същество. Живият човек от плът и кръв е нещо съвсем различно от мишената с картонено сърце. Но Лу Бауман не бил от онези ченгета. Убиването на хора не помрачавало деня му. Той спял добре нощем. Кейт искаше да знам всички тези неща за Лу Бауман.

Градчето или селото, което Лу Бауман бе избрал за пенсионирането си, се намирало на живописно място на брега и се

наричаше Хийхоу.

Хийхоу се бе зародило и разраснало като рибарско селище, разположено в залив с формата на капка. Около широката страна се намира търговската част. Там са закотвени рибарските лодки. Навсякъде се виждат щайги и кучета. Може би Алкатраз трябва да включи Хийхоу в плановете си за пенсиониране. Разбира се, ако свърши някоя работа, за да заслужи пенсия.

С централизирането на индустрията или с други думи, когато рибата и омарите намалели, рибарските селища като Хийхоу започнали да търсят други средства за препитание. Или да западат. Отдавна преживяла дните на разцвета си, постоянно намаляващата флотилия на Хийхоу сега дели пристанището с екскурзионни корабчета, които срещу заплащане водят туристите да ловят риба, и с платноходките и яхтите на по-заможните жители и гости на градчето. На пристанището има хотел и ресторант над водата. Наоколо препускат джетове, досущ като шумни, гигантски комари. Гледката е нещо обикновено за живописните градчета, които вече не са в състояние да се издържат единствено с поминъка, станал причина за създаването им. Също като нас, хората, те разчитат на хубавата си външност, ако, разбира се я имат.

Кейт и аз видяхме всичко това от взетата под наем кола, която бях паркирал на металния мост, свързващ две полуостровчета. Вдясно бучеше могъщият Атлантически океан, а вляво се намираха пристанището и доковете.

Причината да останем в колата беше елементарна. Кейт не можеше да рискува Бауман да я забележи. Тя бе увила шал на главата си и си бе сложила черни очила. Според мен Кейт изглеждаше толкова инкогнито, колкото италианска кинозвезда, която се опитва да изглежда инкогнито.

— Аз съм полякия — напомни ми тя, когато ѝ казах това.

— Но с тази дегизировка приличаш на италианка. На Джина Лолобриджида.

— Тогава дегизировката си я бива.

Седяхме половин час в колата и се опитвахме да разберем що за градче е Хийхоу. На отсрещния бряг, може би на петстотин метра от моста, на който бяхме спрели, земята се издигаше стръмно нагоре. Там има скалист хълм, осеян с туфи жилава трева и пършиви борове. На

върха преброихме седем къщи. Всички бяха големи, на два или три етажа и имаха огромни, остъклени врати или веранди, откъдето несъмнено се откриваше зрелищна гледка към пристанището на Хийхоу и могъщия Атлантически океан.

Кейт оглеждаше хоризонта с малък, но мощен бинокъл.

— Ето, там! — каза тя и посочи със свободната си ръка, после ми подаде бинокъла.

Десетметровата яхта на Лу Бауман се поклащаше върху вълните. Написаното с големи, червени букви име „Доживотна присъда“ показваше, че Бауман има известно чувство за хумор.

Наехме стая в хотела над водата. Провървя ни, че бяхме дошли преди да е започнал сезонът, когато цените щяха да хвъркнат до небето. Желанието ни да получим стая с изглед към океана беше удовлетворено. Безпокойството на Кейт нарасна в момента, в който слязохме от колата. Лу Бауман едва ли се мотаеше в хотелското фоайе, но тя се притесняваше. Убеден съм, че нервността ѝ подхрани въображението на пъпчивия служител на рецепцията, който сигурно помисли, че дамата изгаря от нетърпение да се качи в хотелската стая. Записах ни като господин и госпожа Франк Синатра, намигнах му и платих в брой.

— Имате право на един час безплатна разходка с гребна лодка, господин... — Той погледна в книгата за гости. — Синатра. Може да се възползвате от възможността по всяко време преди залез-слънце.

Служителят се изчерви и се подсмихна.

Кейт и аз седяхме на малкия балкон, когато съзряхме Лу Бауман. Той слизаше по дългата редица от стръмни стъпала, водещи от къщата му до пристанището. Кейт го видя първа и грабна бинокъла от масичката.

— Ето го копелето — рече тя и ми подаде бинокъла.

Лу Бауман имаше тъмен слънчев загар и беше облечен в синьо поло и сивкавокафяв панталон. Човек, какъвто не бихте забелязали на улицата, освен ако не извади пистолет и не се прицели във вас. Тогава може да го забележите.

Жертвата ни стигна до кея и започна да подготвя яхтата си за плаване.

— Отива някъде — отбелязах аз и погледнах приятелката ми, красивата детективка. — Да тръгваме ли?

Кейт поклати глава.

— Още не. Твърде е рисковано. Не знаем колко време ще отсъства. Дори не сме обиколили с колата къщата му. Има много неизвестни. Дворът може да се охранява от куче.

— Кучетата те обичат.

— Само онези, чиито стопани ме харесват.

— Не съм казал, че те харесвам.

— Дай ми бинокъла.

Докато тя шпионираше Лу Бауман, аз шпионирах нея. Колко странно беше, по дяволите, че Кейт внезапно се бе появила в живота ми и след няколко дни вече седях с нея на хотелски балкон в Мейн и кроях планове да вляза с взлом в къщата на новобогаташ. Кейт бе прибрала косите си на кок. Вратът, ръцете и краката ѝ бяха тънки. Хладнокръвният ѝ профил продължаваше да изглежда невероятно сексапилен. Устните ѝ бяха леко разтворени. Искаше ми се да имам фотоапарат. Аз бях по гащета и фланелка.

— Облечи се — каза Кейт, сякаш прочете мислите ми.

— А ти се съблечи.

Тя ме изгледа укорително.

— Мисля, че ти става нещо от чистия въздух, Сюъл.

— Да. И много ми харесва — отговорих аз и кимнах към стаята.

— Не сме дошли чак дотук, за да се излежаваме — рече Кейт и стана.

— Кой каза, че ще се излежаваме?

— Хич, това не е ваканция, по дяволите.

Тя влезе вътре и след няколко минути ризата ми излетя през вратата.

Поехме по главния път, който минава през градчето и криволичи нагоре към скалистия хълм, където се намира къщата на Лу Бауман. От шосето се виждаше дългия, виещ се бряг. Вълните се разбиваха в скалите на равномерни интервали. И, разбира се, над всичко това се ширеше необятният, металносив океан и огромният купол на небето.

— Бауман си е осигурил хубава гледка — отбелязах аз.

— Да. И я е купил с кръвта на съпруга ми.

Е, дотук с разглеждането на забележителностите. Може би Кейт имаше право и чистият въздух наистина ми въздействаше. Не бяхме дошли тук да се наслаждаваме на красиви гледки и да плуваме. Кейт беше много сериозна и аз трябваше да разведрявам атмосферата.

Обиколихме къщата на Лу Бауман. Показа се, че няма куче. Това беше хубаво. Кейт се качи на верандата и реши, че никой от съседите не може да ни види през дърветата около къщата. Тя долепи до стъклото на вратата сексапилния си нос. Явно искаше да види дали има алармена система. Изглежда нямаше.

— Какво виждаш? — попитах аз.

— Обичайното леговище на мързелив ерген.

Заобиколихме къщата и Кейт посочи редицата тесни малки прозорци на приземния етаж, пред които растяха неподкастрирани храсти.

— Какво ще кажеш?

— Мисля, че трябва да се подкастрират.

— Говоря за прозорците, умнико. Мислиш ли, че ще мога да се промъкна през някой от тях?

— Малки са.

— Но аз мога да го направя.

— Защо точно през тях? Къщата има и големи прозорци.

— Защото сигурно са залостени. И ако вляза през някой от малките, Бауман ще забележи това едва след един-два дни.

— Какво ти пука, ако забележи?

— Не искам веднага да разбере, че някой е влизал в къщата му. Това не е като във филмите, Хич. Едва ли за петнайсет минути ще намеря каквото ми трябва. Може да се наложи да дойда втори път.

— Е, и как ще действаме? Ти ще се вмъкнеш през прозореца на приземния етаж и после ще ми отвориш вратата?

— Ти няма да дойдеш с мен.

— Така ли? Искаш да кажеш, че ще бъда само шофьор?

— Не. Но първо трябва да усвоиш друг акцент. Да не говориш като хората в Балтимор.

— Защо?

— Не искам Бауман да разбере, че си от Балтимор.

— И кога ще стане това?

— Докато аз съм в къщата, а ти се въртиш край него и го задържаш.

— Разбирам — рекох аз, макар че нищо не ми беше ясно. — Искаш да се конфронтирам с него?

— Само ако се наложи. Не искам Бауман да се върне вкъщи, докато ровя из нещата му. Ти ще се погрижиш той да не идва тук през това време. Ще си уговорим час. Задачата ти ще бъде да го държиш далеч оттук, докато аз действам.

Това беше новина за мен.

Кейт се ухили. Една от онези усмивки, които те карат да хлъцнеш.

— Надявам се, че си носиш фалшивите мустаци. Минаваш под прикритие, момче.

29.

Ако някой ви каже, че барът в Хийхоу се нарича „Еленова пътека“, по всяка вероятност ще помислите, че заведението е разположено край река или поток на име Еленова пътека. Нали? Защото аз си помислих така.

А ще предположите ли, че ще видите еленова глава на стената, която застрашително стърчи от другата страна, точно над стария флипер. Жителите на Мейн са много странни. Неслучайно сме ги натикали в ъгъла на Щатите.

Играех усърдно флипер, макар че гигантската еленова глава на стената ме разсейваше. Едното ѝ око беше синьо, а другото — кафяво. Бяха ѝ сложили червен гумен нос, карирана ловджийска шапка, незапалена цигара в муцуната и като капак на гаврата с горкото животно — огърлица от гилзи около врата. Ако можеше да се разкайва, мъртвият елен сигурно проклинаше деня, в който се бе мярнал там.

За първата ми операция под прикритие се бях издокарал в джинси „Лий“, семпла, но елегантна бяла фланелка и тревистозелена бейзболна шапка с надпис „Наздраве“. Страхотен екип.

След като прочетохме докладите за ежедневието на бившия детектив от полицията в Балтимор, Кейт и аз решихме, че Лу Бауман е всичко друго, освен човек на установените навици. Дните му преминаваха хаотично. Понякога спеше до късно. Друг път ставаше рано. От време на време излизаше с яхтата си в открито море да лови риба. Или седеше на палубата, пиеше „Будвайзер“ и пушеше пури. Или по цял следобед се мотаеше в пристанището с яхтата или с джипа си. В края на краищата, той беше пенсионер. Можеше да прекарва времето си, както пожелае. Същото се отнасяше и за вечерите му.

Но частният детектив бе забелязал, че всеки понеделник Лу Бауман ходи в „Еленова пътека“, придружен от зловната на вид Моли от магазина за авточасти. Представата ѝ за хубаво прекарване беше да се налива цяла вечер с водка, а после да се чука с бившия детектив от полицията в Балтимор Лу Бауман.

Ето защо, в понеделник вечерта аз бях в „Еленова пътека“ и играех флипер.

Кейт и аз бяхме наблюдавали Лу Бауман от балкона на хотелската ни стая. В седем и половина той се качи на джипа си и отпраши нанякъде. След двайсет минути Кейт и аз минахме с колата покрай „Еленова пътека“ и видяхме джипа му на паркинга. Закарах Кейт до къщата му и я оставих там. Тя се вмъкна вътре, преди да ѝ пожелае успех.

Ако господ беше на наша страна, Кейт щеше да влезе в дома на Лу Бауман и веднага да намери изчезналия доклад. Но ако господ спеше или не внимаваше какво става в Мейн, на Кейт щяха да ѝ бъдат необходими няколко часа, за да търси доклада. И тук се намесвах аз. Бяхме се споразумели, че Кейт ще стои най-много до единайсет часа в къщата на Бауман. Задачата ми беше да се погрижа той да не излезе от бара дотогава — дори ако се наложеше да се сбия с него, макар че се надявах да не се стигне дотам. Кейт каза, че ако излезе от дома му преди единайсет, ще се обади в „Еленова пътека“ и ще накара бармана да извика някакво измислено име. И така аз ще разбера, че не е необходимо да се бия с Бауман, да го спъвам или по някакъв друг начин да му попреча да излезе от бара. Предложих Харви Спринкъл, името на плодовития сеяч на семена, когото наскоро бях погребал.

— Какво тъпо име — отбеляза Кейт.

— Не е необходимо да казвам, че съм аз, а само да го чуя.

Но докато стоях в „Еленова пътека“ и играех флипер, изпитах желание да бяхме избрали по-обикновено име. Барманът не приличаше на човек, който би се поколебал да затвори телефона на всеки, потърсил тип с такова име и едва ли щеше да извика: „Хей! Има ли тук Харви Спринкъл?“.

Особено след като засега в заведението бяхме четирима души — Лу Бауман, злобната Моли, изрусена до бяло жена и моя милост. Накратко, ситуацията в „Еленова пътека“ не беше въодушевяваща.

Притесняваше ме изрусената до бяло блондинка. Личеше, че в определен етап от историята си тя е била хубавица, но сега беше на четирийсет и няколко години и явно се бе придвижила в онзи период на живота си, когато поддръжката е трудна. Страните ѝ бяха неестествено розови, клепачите — неестествено сини, веждите — неестествено кафяви, а сбръчканите ѝ устни — неестествено червени

— пълна палитра от опити да възстанови онова, което някога природата ѝ бе дала безплатно. Изрусените ѝ до бяло коси бяха черни в основата и падаха на големи неподдържани къдрици на раменете ѝ. Жената бе облякла тясна кожена минипола, предназначена за осемнайсетгодишни девойки и семпла бяла блуза, предназначена за десетгодишни момиченца. В едната си ръка държеше димяща цигара, а в другата — чаша. Очите ѝ обхождаха тъмния бар, досущ лъчи на фар.

Когато влязох в „Еленова пътека“, аз случайно срещнах погледа на тази жена — единственият човек, който си направи труда да вдигне глава — и бях пронизан. Преди да успея да се обърна, тя ми се усмихна предизвикателно и безсрамно вдигна чашата си за поздрав. С периферното си зрение забелязах, че Лу Бауман и злобната Моли се карат. Те не обърнаха внимание на влизането ми. Съзрях флипера под еленовата глава и мигновено се отправих натам, молейки се на бога да имам дребни монети в джоба си. Молитвата ми беше чута и започнах да играя, като в същото време се опитвах да се ориентирам. Очите на русокосата сякаш изгаряха дупки в тила ми.

Но скоро монетите ми свършиха. Бавно се обърнах. Блондинката продължаваше да ме гледа. Тя ми се усмихна пиянски и размаха незапалена цигара пред лицето си. Гласът ѝ се разнесе през алкохолните изпарения в помещението.

— Имаш ли огънче?

Лу Бауман се хилеше, когато минах покрай масата му. Злобната Моли го плесна по ръката.

— Приличаш ми на някого. На кого ми приличаш?

Карол ми задаваше този въпрос за седми път. Първите няколко пъти допуснах грешката да повярвам, че отговорът е на езика ѝ. Но сгреших. После бързо научих, че по този начин пита на кого прилича тя. Или поне на кого мисли, че прилича.

— Помниш ли Джейн Мансфийлд? Играеше в един каубойски филм. Сещаш ли се?

— Онази, на която главата ѝ беше отрязана при катастрофа?

— Да — отговори Карол. — Преди катастрофата. Приличам на нея. Какво ще кажеш за още едно питие?

Тя се наливаше с джин. Аз пиех бира и Карол ме наричаше педераст заради това. Казах ѝ, че последния път, когато съм докоснал твърд алкохол, съм убил петима човека. Тя се засмя. Това ѝ се стори много смешно.

— Аз пък убивам хора всеки ден — рече Карол. — Но те не го знаят.

Тя сви пръст и го насочи към Лу Бауман. Карол имаше право. Той дори не забеляза.

По едно време тя ме попита за акцента ми, който още беше в процес на усъвършенстване.

— Откъде си?

Отпих от бирата си.

— От Айдахо.

— Всички ли в Айдахо говорят като теб?

— Как говоря?

— Като педераст.

Най-после в бара влязоха неколцина човека. Забелязах, че някои от тях — предимно мъжете — ни гледат с непогрешимо изражение на облекчение. Сред редовните посетители на „Еленова пътека“ имаше свежа кръв. Карол непрекъснато ми досаждаше с тялото си. Искаше да видя краката ѝ и през две минути неволно допираше колене до мен. Бях седнал от дясната ѝ страна, за да наблюдавам Лу Бауман. Той и приятелката му продължаваха разгорещено да се карат. Не можех да чуя за какво.

— С какво си изкарваш прехраната, Боб?

Бях ѝ казал лесно за запомняне име.

— Защо не отгатнеш?

Лу Бауман неочаквано тресна с юмрук по масата и изръмжа:

— Престани!

— Търговски пътник на обувки — каза Карол.

— Моля?

— Ти си търговски пътник на обувки.

Бях убеден, че тя случайно употреби думата „обувки“, но нямах намерение да споря.

— Умна жена си. Точно това работя.

Карол се ухили и едновременно изхълца. Злобната Моли се зъбеше на Бауман, който съвсем спокойно ѝ показва среден пръст.

— Питай ме аз какво работя — изфъфли Карол. Пръстите на дясната ѝ ръка си играеха с копчетата на ризата ми. Вече ги бях махнал оттам десетина пъти, но тя сякаш ги използваше, за да се подпира. През последните пет минути Карол се олюляваше все по-силно на високото столче.

— Какво работиш, Карол? — послушно попитах аз.

Тя ми се усмихна като котка на мишка и се наведе напред, сякаш да прошепне отговора в ухото ми. Хванах я за раменете, за да не падне от столчето. Шепотът ѝ беше толкова силен, че го чу дори мъртвият елен на отсрещната стена на помещението.

— Чукам търговски пътници на обувки.

И после нещата започнаха да се развиват бързо. Кавгата между Моли и Бауман достигна кулминационната си точка. Злобната Моли не хвърли чашата си по Лу Бауман, но изля съдържанието ѝ върху лицето му. Той мигновено протегна ръка и я зашлеви — неведнъж, а два пъти, после скочи от стола. И аз станах. По-скоро се изсулих от високото столче и в резултат на това Карол продължи да се навежда напред, без да има на какво да се подпре. Тя безцеремонно падна на пода, приземявайки се с шумен трясък. Коленичих и я вдигнах да седне и да облегне гръб на бара. Очите ѝ бяха притворени, а устните се опитваха да кажат нещо. Предполагам „педераст“. Но дишаше. Това беше всичко, което трябваше да установя.

Вдигнах глава и видях, че Лу Бауман излиза от бара. Беше преполовил разстоянието до вратата. Моли подтичваше след него. Погледнах часовника си. Беше едва девет и половина. По дяволите.

— Беше ми приятно да се запознаем, Карол — измънках аз и хукнах към вратата.

— Хей! — извика барманът и посочи чашите ни. — Рокфелер ли ще дойде да плати сметката ти?

Извадих шепа банкноти от джоба си и хвърлих две дваисетачки на бара. После пак се насочих към вратата.

— Хей, сметката не е чак толкова много — каза барманът.

— С рестото ѝ извикай такси.

Той се засмя.

— Не ѝ трябва такси. Тя живее горе.

Бях стигнал до вратата, но се обърнах.

— Какво?

— Тя е собственичката на бара. Това е шефката ми. — Барманът се наведе, за да види почти изпадналата в безсъзнание Карол, която седеше на пода. — Как си, шефке?

Забързах навън. Лу Бауман стоеше до джипа си и ръмжеше на злобната Моли, която му отговаряше. Чудесна двойка.

— Копеле!

— Престани!

— Не, *ти* престани!

— Вече престанах.

— Какво означава това?

— А ти как мислиш?

— Копеле! — повтори тя.

Речникът им явно беше много богат. Бауман отвори вратата на джипа и заповяда:

— Качвай се.

— Я си го начукай.

И тогава той я удари. По главата. Силно.

— Хей! — извиках аз и хукнах към джипа. Те определено не се зарадваха, като ме видяха. Обърнах се към Моли. — Добре ли сте?

— Кой те пита, да ти го начукам? — изръмжа Лу Бауман и изкриви устни, докато ме оглеждаше.

Направих крачка към него и реших да го ритна в коленете.

— Да не си посмял отново да я докоснеш — казах аз.

— Я си гледай шибаната работа. — Бауман насочи пръст към приятелката си. — Ще ти се обадя.

— Не си прави труда — рече Моли, докато той се качваше в джипа си.

Бауман тресна вратата и включи двигателя.

— Чакай! — извиках аз, заставах пред джипа и вдигнах ръце. — Чакай!

— Разкарай се от пътя ми, по дяволите! — изрева Бауман и форсира двигателя.

— Дръпни се, човече! — обади се Моли. — Ще те прегази. Той е гадняр.

Гаднярът даде газ и аз отскочих от пътя му. Гумите разпръснаха чакъл и джипът изфуча от паркинга. Голям камък ме удари по пищяла.

— Копеле — не за пръв път изпелтечи злобната Моли, която бе присвила очи и се бе вторачила в облака от ситен пясък, после се обърна към мен. — Благодаря.

Нямах време за разговори. Тръгнах накуцвайки към колата под наем и се качих. Докато превъртах ключа на стартера, вратата неочаквано се отвори и на седалката до мен се плъсна не друг, а собственичката на „Еленова пътека“.

— Какво правиш тук? — извиках аз. — Слез!

— Нуждая се от чист въздух. Да тръгваме! — изфъфли Карол.

Нямах време да говоря с нея. И не мислех, че ще бъде учтиво да отворя вратата и да я изхвърля на чакъла.

— Господи! — Включих на скорост и минах покрай злобната Моли, която вече не изглеждаше злобна, а по-скоро объркана.

— Къде е пожарът? — измърмори Карол, когато излязох на главния път и настъпих газта. И после заспа.

Джипът на Бауман се появи на хоризонта. Той определено се бе насочил към дома си. Увеличих скоростта на деветдесет и пет километра в час. Скъсявах разстоянието и отчаяно се опитвах да измисля план, с който да попреча на Бауман да се прибере вкъщи и да види, че бившата му колежка претърсва вещите му. Като се имаше предвид настроението му в момента, реакцията му едва ли щеше да бъде спокойна и разумна. И при мисълта, че бившето ченге вероятно има пистолет, нещата съвсем не изглеждаха розови.

Планът ми постепенно се оформи. И аз пристъпих към действие. Настъпих педала за газта до пода и започнах да изпреварвам джипа. Бауман ме видя и увеличи скоростта. В същия миг на пътя пред мен се появи червен пикап. Разбрах, че планът ми — да изпреваря Бауман и да ударя спирачки, принуждавайки го да блъсне отзад колата ми — беше глупав. При положение, че нямаше сериозни последствия, аз смятах, че ще го забавя с препирня по въпроса кой е виновен за инцидента. Глупав план, нали? А сега, когато червеният пикап се движеше право срещу мен, нямах никакво време да го осъществя.

И тогава господ се намеси. Той се яви преобразен като Карол, похотливата собственичка на бар „Еленова пътека“. Главата ѝ се килна настрана и тя отвори очи — едното повече от другото. Пикапът застрашително се приближаваше към нас. Клаксонът му изсвири.

— Фамилното ти име Спринкъл ли е? — изфъфли Карол.

Ударих спирачки и се прибрах зад джипа на Бауман. В същия миг пикапът профуча край мен.

— Какво каза? — изкрещях аз.

— Някой се обади в бара. Търсеше Спринкъл. Ти ли си?

Отместих крака си от педала за газта.

— Да! — Гласът ми бе изпълнен с вълнение, което Карол не можеше да разбере. — Аз съм Спринкъл!

Ударих спирачки.

Карол ме погледна. Очите ѝ бяха кръстосани.

— Знаеш ли... Приличаш ми на някого.

30.

— Коя е приятелката ти?

— Карол. Качвай се.

Кейт се настани на задната седалка. Бях се насочил към къщата на Бауман и настигнах Кейт, която вървеше по пътя за градчето.

— Мъртва ли е?

Включих на скорост и потеглих.

— Заспа. Дълга история.

— Господи, Хич, оставих те само преди два часа. Не си губиш времето.

— Тя е собственичката на бара. Нуждаеше се от чист въздух. Не се тревожи за нея. Каж ми какво стана. Намери ли доклада?

Кейт се облегна назад и рече:

— Дълга история.

„О-хо — помислих аз. — Ядоса се.“ Но когато погледнах в огледалото за обратно виждане, тя се хилеше.

— Не го намерих, но открих нещо друго.

— Разказвай.

— Може би първо трябва да оставим някъде приятелката ти. Как ѝ беше името?

— Карол.

Кейт пъкна глава между двете предни седалки, за да огледа положението. Карол се бе проснала като мокра парцалена кукла.

— Виж ти.

Карол се размърда. Натезжалите ѝ клепачи се повдигнаха. Не се изненада много, че вижда ново лице. Предполагам, че след известно време жените като Карол свикват с изненадите.

— Аз съм Карол.

— Здравей, Карол. Аз съм Кейт.

Карол насочи пронизващите си очи към мен.

— Шибаният Боб Спринкъл — ухили се тя, сетне се обърна към Кейт. — Познаваш ли го?

— О, Боб ми е скъп приятел — весело отговори Кейт.

— Той е убил петима човека — тържествено заяви Карол.

Кейт закачливо ме тупна по рамото.

— Не си ми казвал, че са петима, Боб.

— Готвех се да те изненадам.

— Къде отиваме? — Карол явно осъзна, че се намира в кола, която се движи.

— Уместен въпрос. Къде искаш да отидеш, Карол? Желаш ли да се върнеш в „Еленова пътека“?

— Да му го начукам на бар „Еленова пътека“.

— Струва ми се, че каза не — рече Кейт и се облегна назад.

Карол смъкна стъклото и наклони глава надясно, така че вятърът да духа в лицето ѝ. Тя затвори очи и аз помислих, че отново заспа. Но след малко Карол каза:

— Мисля, че ще повърна.

Спрях. Тя се наведе през прозореца и си свърши работата. Намирахме се близо до градчето и Кейт и аз се вторачихме в пристанището, докато Карол повръщаше.

— Намерих банкови записи — неочаквано съобщи Кейт. — Всеки месец на шестнайсетото число Бауман внася пет хиляди долара на сметката си.

— Това говори ли ти нещо? — попитах аз.

— Разбира се. Няма починала леля, както каза и Крук, но неизвестно как, Лу Бауман притежава голяма къща, яхта и джип и всеки месец получава отнякъде по пет хиляди долара. Някой му плаща. За какво?

— За какво? — като ехо повторих аз.

— Сигурна съм, че това е подкуп. Лу Бауман нямаше причина да убива Чарли. Имам предвид лична. Някой му е платил, за да го убие. Ето какво е станало. Било е удар и аз случайно съм се озовала там. Бауман взима пет хиляди всеки месец плюс другото, което е получил, за да се установи тук. За убийството на Чарли. Ако бях успяла да намеря изчезналия доклад, щяхме да разберем кой е собственикът на земята, който толкова много е искал да затвори устата на Чарли.

— Но не го намери.

— Не. Но намерих банкови записи. Собственикът на отровената земя всеки месец изпраща пари на Бауман. Ако приятелката ти

престане да повръща, ще се върнем в хотела, ще проверим доклада на частния детектив и ще видим на коя дата Бауман е получил пакета, изпратен по експресната поща. Депозитите на Бауман са като по часовник — на шестнайсети всеки месец. Обзалагам се, че получава пратките на същата дата. И знаеш ли защо съм убедена, че ще спипаме копелето? Защото днес е петнайсети — победоносно заяви Кейт. — Дошли сме навреме, за да видим как Бауман ще прибере парите за мълчанието си. Господ е на наша страна.

Карол спря да повръща и насочи вниманието си към нас.

— Боб — дрезгаво изпелтечи тя, — нуждая се от кафе.

Фамилното име на Карол беше Шипли. Майка ѝ била кмет на Хийхоу, преди туристите да започнат да идват, а баща ѝ — собственик на „Еленова пътека“. А сега — вероятно в интерес на симетрията — брат ѝ Роджър беше кмет, а Карол — собственичка на „Еленова пътека“.

— Политиката не е в кръвта ми — обясни тя, като се засмя насила. — Майка ми управляваше цял град, а аз имам само онзи скапан бар.

Пиехме кафе на терасата на хотелския ресторант. Нощта беше безоблачна. От мястото, където седяхме, се виждаше къщата на Лу Бауман. Прозорците светеха. Чудовището беше в бърлогата си. Кейт непрекъснато поглеждаше натам.

— Брат ми ме мрази и в червата — продължи Карол. — И аз го мразя. Той превръща града в педерастки. Когато майка ми го управляваше, градът беше чудесен. Нямахме външни хора.

— А сега трябва да търпите натрапници като нас — отбеляза Кейт.

Карол сякаш не я чу.

— Мислите, че съм тежък случай, нали? Да, така е. Всеки ден съм ядосана и дори не знам защо.

— Няма ли да си по-щастлива, ако се преместиш другаде? — попита Кейт.

Карол поклати изрусената си до бяло глава.

— Тук всички ме познават. Не всички ме обичат, но ме познават.

— Това толкова ли е хубаво?

Карол се замисли.

— Може би вече не е толкова хубаво — съгласи се тя. — Вероятно започват да ме мислят за скучна и досадна.

Кейт ме стрелна с поглед, който предупреждаваше: „Не коментирай“, сетне попита:

— Била ли си омъжена, Карол? Знам, че не е моя работа, но...

— Не се притеснявай. Да, бях омъжена. По дяволите, аз съм местната Елизабет Тейлър. Жених се три пъти. Всъщност четири, но единият не се брои.

— Защо? — обадох се аз.

— Няма да искаш да знаеш — мрачно и убедително отговори Карол.

Сега, след като вече не попадах в мерника ѝ, Карол не проявяваше интерес към мен. Нито към Кейт. Самата Карол беше най-интересната тема на разговора и докато изтрезняваше, неспирно бърбеше за живота си в Хийхоу, Мейн. В „Еленова пътека“ бях чул основната тема. Мъжете са лайнари. По-младите и по-хубавите жени от Карол също са досадни. Въпреки това тя се държеше учтиво с Кейт, която беше и двете. Пък и Кейт я насърчаваше, подавайки ѝ реплики, за да говори, макар че съвсем не беше необходимо да го прави. Женска солидарност. Пред очите ми. Или поне така мислех.

По едно време Карол призна, че е скарана с математиката и макар да притежава бар, има много дългове. Освен това, предишната година била принудена два пъти да затвори „Еленова пътека“ за по десет дни като наказание, че продава алкохол на непълнолетни.

— Младежи с мотоциклети — каза тя, свивайки рамене. — Видя ли татуировка, сервирам алкохол. Сигурно съм старомодна.

Карол обвини брат си за проблемите си. Тя беше убедена, че той е накарал шерифа да изпрати млади мотоциклетисти, за да натопи сестра си.

— Брат ми иска да ме съсипе.

Извод: Карол не беше добра в бизнеса и не можеше да води прозаичен личен живот.

— Нямам дори кола — продължи тя. — Банката я взе през зимата. Знаете ли колко студено става тук през зимата? Не можеш да вървиш пеша. На четирийсет и шест години съм, по дяволите, а пътувам на автостоп. Извинявай, че ругая, Боб.

— Ругай на воля, морячке — рекох аз.

— Много е сладък — обърна се Карол към Кейт.

Кейт обаче не потвърди това. Мислите ѝ бяха другаде. И аз знаех къде. След като още няколко минути слушахме интересната биография на Карол, Кейт изведнъж предложи:

— Слушай, Карол, искаш ли да изкараш малко пари? Бързо?

Карол я погледна недоверчиво.

— Няма да направя нищо извратено.

— Не. Става дума за друго. Малко е сложно за обяснение, но...

Искаш ли да спечелиш пет хиляди долара?

— Бих им намерила място в бюджета си.

— Сещам се само за една засечка. Ще трябва да си вземеш отпуск. Веднага. Заради собствената ти безопасност.

— Тогава е нещо незаконно. Или само опасно?

— Не е много незаконно. Нещо средно. Но може да е опасно.

Мисля, че ще бъде по-безопасно, ако за няколко седмици изчезнеш от града. Можеш ли да го направиш?

— И без това през повечето време ме няма — изсумтя Карол.

— Какво си намислила? — обърнах се аз към Кейт.

— Мисля, че Карол заслужава почивка. И се нуждае от пари.

Както и да се махне за малко отгук. — Кейт се обърна към мадам Шипли. — Ще ни помогнеш ли?

— За пет хиляди бих танцувала върху лицето на Боб.

Планът на Кейт беше измамно сложен. Първото изискване беше Карол да остане при нас в хотела. Тази част не беше толкова сложна, колкото озадачаваща. Вече описах как изглежда Карол и докато ексцентричните господин и госпожа Франк Синатра я водеха нагоре по стълбите, въображението на служителя на рецепцията несъмнено се развихри.

Настоях да легна на дивана и да позволя на двете дами да се разполагат на двойното легло. Дадох една от ризите си на Карол. Жестът беше болезнен за романтик като мен. Двете се кикотеха като ученички, след като лампите угаснаха.

Следващият етап на плана на Кейт изискваше рано сутринта Карол да ни заведе в местния клон на експресната поща. Взехме

няколко различни по размери пликове, писалка, розова тоалетна хартия и плажна чанта. После отидохме в магазина за домашни потреби и купихме нож за картон.

Взех си и нова шапка, на която бе нарисувана пътуващ на автостоп хипар, застинал от ужас пред приближаващи се фарове. Надписът гласеше: „Магистрален убиец“.

После идваше сложната част. Карол ни показа пътя, водещ до магазина за авточасти. Дадохме ѝ писалката, пликите, тоалетната хартия и плажната чанта и я оставихме на ъгъла, а ние продължихме и спряхме на паркинга на съседната пресечка, обслужващ пицария, обществена пералня и магазин за видеокасети, и зачакахме. След час пристигна микробусът на експресната поща. Човекът, който слезе от него, носеше плик, и влезе в магазина за авточасти.

— Като по часовник — каза Кейт. Докладът на частния детектив на Крук беше на коленете ѝ.

Безпокоях се за няколко неща. Снощният скандал между Бауман и зловната Моли можеше да попречи на месечната им уговорка с пратките. Но Карол ни увери, че двамата непрекъснато се карат. Втората ми тревога беше свързана с предстоящата част от плана на Кейт. Успехът зависеше от това дали Лу Бауман ще спре, за да вземе един стопаджия.

— Ами ако отmine? — попитах аз.

Бях задал въпроса си в хотелската стая, докато двете жени се кикотеха.

— Ще спре — заяви Карол.

— Откъде си толкова сигурна?

— Правил го е и преди.

Категоричният ѝ тон сложи край на по-нататъшните разговори по този въпрос. И на кикотенето.

След час джипът на Лу Бауман спря на паркинга. Бауман влезе в магазина за авточасти. Изглеждаше ядосан и зъл като предишния ден. Може би Моли харесваше точно това в него. Кейт, която седеше зад волана на взетата под наем кола, си сложи тъмните очила и рече:

— Започва се.

Тя включи двигателя, бавно влезе в паркинга и спря зад големия джип на Лу Бауман. Отворих вратата и слязох. Приклекнах и забих

ножа за картон в задната дясна гума на джипа. Положих трескави усилия, докато я пробия, после бързо я разрязах.

— Качвай се! — неочаквано подвижна Кейт.

Върнах се в колата, затворих вратата и наведох глава, а Кейт плавно подкара по шосето.

— Можеш да се изправиш — рече тя, гледайки в огледалото за обратно виждане.

Изправих се и хвърлих през прозореца ножа за картон.

— Защо го направи? — обезпокоено попита тя.

— Така се прави — уверих я аз.

Тъй като беше детектив, Кейт, разбира се, не беше смаяна от театралния ми жест.

Завихме зад ъгъла и Кейт натисна два пъти клаксона. Сестрата на кмета на Хийхоу излезе от сенките на стар дъб. Не бих се заклел, но мисля, че бе вдигнала още по-високо миниполата си. И така, на пътя се появи изрусена до бяло блондинка с голям бюст и дълги крака и вдигна палец. Кейт намали. Още гледаше в огледалото за обратно виждане.

— Наведи се! — заповяда Кейт.

Обърнах се и за миг съзрях каква поза за автостоп бе заела Карол. Краката ѝ бяха леко разкрасени, ръката — вдигната, а главата — отметната назад. Тя имаше право. Беше глупаво от моя страна да се тревожа, че Бауман може да не я качи. И най-консервативният евангелист би я взел. Видях, че джипът зави зад ъгъла и намали.

— Наведи се! — отново изсъска Кейт.

Не искахме да рискуваме Бауман да ме познае. А що се отнасяше до колата, трябваше да заложим на невзрачността ѝ. Бяла. С четири врати. Пътят беше тесен и криволичещ. Кейт караше с позволената за този участък скорост. Идеята беше да попречи на Бауман бързо да стигне до банката.

Пък и задната му дясна гума беше срязана.

— Да! — неочаквано извика Кейт.

— Спира ли?

— Да — победоносно отговори тя. — Спира.

Минахме покрай банката на Лу Бауман и спряхме на отсрещната страна на улицата, пред едно кафене. Решихме, че на Бауман ще му трябва най-малко половин час, за да смени гумата, затова влязохме в кафенето.

Измамно сложният план вече беше във финалната си фаза. Докато Бауман сменяше гумата, Карол трябваше да намери в плажната чанта плик с размерите на онзи, който той бе взел от магазина за авточасти и да препише информацията за подателя. После трябваше да го напълни с тоалетна хартия, за да стане дебел колкото плика на Бауман и да размени двата плика.

— Бауман се занимава с нещо престъпно, нали? — бе попитала Карол, след като Кейт я инструктира.

— Той уби съпруга ми.

— О, това е голямо престъпление. Да го ритна ли в топките, след като взема плячката?

Разбира се, че не. Карол трябваше да се разкара от Бауман колкото е възможно по-бързо. След кратко обсъждане отхвърлихме идеята Карол да се измъкне незабелязано и да тръгне пеша към града. Бауман можеше да провери дали пликът е в джипа, да открие подмяната и да настигне Карол. На този етап той щеше да бъде твърде разярен, за да ѝ позволи да го скрита в топките.

Кейт и аз седнахме в кафенето и се вторачихме през прозореца. Щом Бауман влезеше в банката, трябваше да действаме бързо.

— Харесва ли ти детективската работа? — попита Кейт.

— Откровено ли да ти кажа? Имам чувството, че е престъпна.

— Много си проникателен, Хич. Когато си играеш с лошите типове, понякога трябва да действаш по техните правила.

— Предполагам, че затова някои ченгета стават корумпирани. — Съжалих за думите си в мига, в който ги произнесох. Кейт се намръщи. — Извинявай. Не исках...

Но беше късно. Очите ѝ блеснаха. Тя се вторачи в чашата си и тихо каза:

— Не вярвам, че Чарли е бил корумпиран. Алан е измислил всичко това. Съзрял е възможност да ме направи уязвима и да се възползва от мен. Безсилна съм, Хич. Вероятно съм най-безсилният човек, когото познаваш.

— Това е най-смешното нещо, което съм чувал. Дълбоко грешиш, Кейт. Ти си един от най-силните хора, които познавам. И един от най-хубавите.

— Тогава не ме познаваш. Наистина ли мислиш, че съм хубава, Хич?

— Кейт, това е типично женски въпрос.

— Въпрос на несигурна жена. Хич... нямаш представа какво беше детството ми. Знаем, че не съм единствената и има много по-лоши случаи, но *не ме интересува*. Баща ми... Кучият син ми внушаваше страх. Искан някой добър човек да го замести. Но се съмнявах дали този добър човек ще ме иска. Старата история. Познавам по-добре лошите типове и техния свят и мястото ми е там. Чарли беше по-добър от всички, които познавах. Чувствата ни бяха искрени. Разбирахме се много добре. И после — бум! И пак се върнах при лошите типове. Такива като Алан. И като Гай Фелоус. Отново съм в играта, която познавам най-добре.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя гневно ги преглътна. Беше изпила кафето си и мачкаше в ръката си картонената чаша. Господи, как започнахме този разговор? Кейт отново се вторачи навън през прозореца, но мисля, че не виждаше нищо.

— А аз? Не съм чак толкова лош, нали? И ми се струва, че се спогаждаме.

Тя ме погледна. Изглеждаше невероятно тъжна.

— Ти си добър човек, Хич. Не съм сигурна за професията ти, но си добър.

— Виждаш ли? Не си прокълната, както мислиш.

Кейт сви устни и ме погледна тъжно.

— Ние не се броим. Познаваме се твърде отскоро.

— Господи, не бъди такава песимистка, Кейт. Имай малко вяра.

— Не вярвам в нищо, по дяволите.

Приготвих се да я предизвикам, но изведнъж и двамата осъзнахме, че слънчевата светлина е изчезнала. И пред слънцето не минаваше облак. Пред прозореца бе спрял голям бяло-зелен автобус. На спирката слязоха няколко пътници. Шофьорът, който приличаше на Борис Елцин, се измъкна от автобуса и отвори вратата на багажното отделение. Пътниците взеха куфарите и чантите си. Елцин размени няколко думи с една млада жена, тресна вратата и отново седна зад

волана. Няколко души се качиха и автобусът потегли. Ауспухът избълва малък облак сив пушек.

Към кафенето тичаше жена. Тя размахваше ръце, за да увеличи до максимум скоростта на краката си с обувки с високи токчета. Устните ѝ бяха отворени в безмълвен писък. Джипът на Бауман беше паркиран пред банката. Жената беше Карол.

— Мамка му! Да изчезваме!

Кейт и аз изскочихме от кафенето. Карол бе останала без дъх.

— Взех го! — извика тя, размахвайки плика от експресната поща. — Той се вбеси заради гумата.

— Добре — каза Кейт. — Да тръгваме.

Качихме се в колата под наем. Аз седнах зад волана.

— Искаш ли да си вземеш някакъв багаж? — обърна се Кейт към Карол.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Карол бе отворила плика, надничаше вътре и се усмихваше.

— Взела съм си всичко, деца!

31.

Щеше да бъде хубаво, ако на обратния адрес беше написано името и улицата на подателя.

Но Кейт ме бе предупредила да не очакваме твърде много.

— Пакетът не е изпратен директно на Бауман. Името му няма да е написано. И щом Бауман е взел предпазни мерки, бъди сигурен, че и подателят е направил същото.

На мястото за подателя имаше само пощенска кутия и код — 21030.

— Това е Хънт Вали край Балтимор — каза Кейт.

Пак карах по проклетия околоръстен път и вече на два пъти бях подминал отклонението за Бостън.

— Индустриалният парк?

— Да. Навремето там е имало само ливади. А сега... сякаш някой е хвърлил атомна бомба и сетне е построил хиляди акри административни сгради.

Най-после завих по отклонението.

— Пасища — рекох аз.

— Какво?

— Пасища. Ти каза ливади.

— Все едно.

— Казва се пасища.

— Престани, Боб. Да не си шибан фермер? — обади се Карол.

— Погребален агент съм.

— А аз съм детектив — добави Кейт.

Карол избухна в смях.

— А аз съм професор. И дори не знам как се играе тази игра.

Тя се облегна назад и отново започна да брой парите. Вероятно мислеше, че колкото повече ги брой, банкнотите ще се увеличават. Но най-странното беше, че парите наистина бяха повече. Не откакто Карол ги преброи за пръв път, а от сумата, която Кейт и аз очаквахме. Според банковите записи, които Кейт бе намерила в къщата на Бауман,

ние предполагахме, че в плика има пет хиляди долара. Но Карол заяви, че са осем хиляди. Кейт и аз недоумявахме защо са повече.

Всички искахме да останем пред банката, за да видим как ще се ядоса Лу Бауман. Представих си го как разкъсва плика и розовата тоалетна хартия.

— Ще ритне първото куче, което се изпречи пред погледа му — предсказах аз.

— Ще удари първия човек, който го погледне накриво! — каза Кейт.

— Ще си го изкара на „Еленова пътека“ — рече Карол.

Думите ѝ ни накараха да спрем, за да може Карол да се обади на бармана и да го предупреди.

— Казах на Майк да приготви остена за всеки случай — съобщи тя, след като се върна в колата.

— Държете остен зад бара? — изумих се аз.

— Имам заведение, където хората се събират, за да се напият. Понякога се налага да използвам остена, за да ги вразумя. Дай ме под съд, ако искаш. По-точно *имах* заведение.

— Няма ли да се върнеш? — попита Кейт.

Карол размаха шепа банкноти.

— Не и в този живот, скъпа.

Карол дойде с нас в Балтимор. Дотогава не се беше качвала на самолет. Може би затова не разбираше, че дланите ѝ трябва да са изпотени и да ѝ е трудно да диша в онази ламаринена кутия. Като мен. Карол се държеше така, сякаш ѝ беше забавно. Дадох ѝ сандвича си, за да си направи цял с моята половина. Тя доближи двете половици и успя да придаде на сандвича многозначителен вид.

— Аз съм лошо момиче, нали, Боб? — изкикоти се Карол.

Буря отложи приземяването ни. Господи! Кейт обясни на Карол, че ще обикаляме в кръг, докато бурята премине.

— Ами ако се свърши горивото?

— Тогава вероятно ще се приземим с носа напред. Как мислиш, Боб?

Най-после кацнахме. Слизайки от самолета, Карол може би си мислеше дали да не стане стюардеса. Изпълнена с планове за новия си живот, тя притискаше плика до гърдите си, сякаш беше единственото ѝ дете.

На източния бряг на Фелс Пойнт има голяма тухлена сграда, която по-рано беше склад. Сега е превърната в скъп хотел. Стаите са просторни, облени в слънчева светлина и украсени с картини на пиратски кораби и морски карти, сложени в рамки. Мисля, че за толкова много пари едва ли ще искам да гледам към индустриалната част на пристанището, но не плащах аз, а Карол. Там я бяхме настанили. Кейт ѝ предложи да отседне при нея, но бившата собственичка на „Еленова пътека“ в Хийхоу, Мейн, възнамеряваше да се поохарчи.

— Искам хотел, където да се обадя по телефона и в стаята ми да дойде симпатично младо момче с количка като по филмите.

— Харесваш количките, нали, Карол? — подразних я аз.

Двете с Кейт излязоха да купят нови дрехи. Не съм сигурен дали ще мога да възприема Карол в нещо друго, освен в кожена минипола, но, изглежда, ще трябва да опитам.

Слънцето залязваше, когато оставих момичетата да пазаруват и отидох в погребалния дом. Бях отсъствал само два дни, но както предполагате, хората продължаваха да умират. Леля Били се зарадва, като ме видя.

— Тъжна вест, Хичкок — съобщи тя. — Джефри Симънс почина. Току-що говорих по телефона с Хелън. Искане да се заемем с погребението.

— Това ще бъде медийно събитие — отбелязах аз.

— Да. И двете зали ще бъдат препълнени.

Докато Били уреждаше тялото на Джеф Симънс да бъде докарано в погребалния дом, аз изтичах до вкъщи, за да се изкъпя и преоблека. Пуснах телевизора точно навреме, за да видя Мими Уиг, която вече беше заела говорителския стол.

— Днес си отиде една институция — тъжно и тържествено оповести тя.

Загасих телевизора и се върнах на работа. Телефонният ни секретар вече беше задръстен със съобщения от хора, опитващи се да научат подробности за погребението на новинаря. Имаше дори съзливо съобщение от Тони Марино, който предлагаше да свири безплатно с гайдата си.

Имаше и пет-шест други съобщения. Половината бяха от Хъч. В първото той ме молеше да му се обадя веднага, щом мога. Останалите съдържаха същата молба, но значително по-настойтелно. „Къде си, да ти го начукам?“ Имах съобщение и от Джил Ванс, който ме упрекваше, че не съм бил на последната репетиция. Довечера сме щели да репетираме последното действие. Явно още не бях успял да му внуша факта, че ще чета репликите си от сценария и затова не съм необходим на репетициите. Разбира се, Джил бързо сменяше концепциите си и ако не ходех на репетициите, на премиерата можеше да се окаже, че проклетото действие се развива в Бейрут.

Последното съобщение беше от Джулия.

— Хич, искам да чуя мнението ти за нещо. Питър ми направи предложение за женитба. Милионите, къщата, колите, всичко. Представяш ли си? Какво ще кажеш? Обади ми се. Знаеш номера ми.

Обадих ѝ се веднага. Тя отговори на четвъртото иззвъняване.

— Аз съм.

— О... Хич. Виж какво... не мога да говоря сега.

— Но аз получих съобщението ти.

— Не сега, Хич.

— Джулия, мисля, че...

— Хич.

— О-хо. Той е там.

— В банята е.

— Прекъсвам ли нещо?

— Не е твоя работа.

— Мислех, че в Париж сте скъсали.

— И аз мислех така. Но той дойде, пълзейки на колене. Нарекох го лайно и Питър ми каза, че съм напълно права. Харесва ми, когато мъжете говорят така.

— Я стига, Джулия. Казал го е, само за да се върне в леглото ти.

— Ами, имаше ефект. — Тя млъкна, после престорено каза: — Струва ми се, че списанието е хубаво, скъпа, но в днешно време кой има време да чете. Но благодаря все пак.

Сетне затвори.

Залових се с някои не толкова сексапилни аспекти от работата ми. Най-после се обадих на доставчика на ковчези в Омаха, надявайки

се, че само ще оставя съобщение. Но той вдигна слушалката. Казах му да изпрати информация за най-новите си модели.

— Вече го направих — разочаровано отговори той.

И наистина беше така. Докато говорех, аз гледах информацията.

— Сигурно се е изгубила по пощата — рекох аз. — Пак ми я изпрати.

После му обясних какво *не* ме интересува, поглеждайки моделите и цените в брошурите пред мен и сякаш чух как дъхът му секна.

— Радвам се, че поговорихме, Чет — казах аз.

Докато затварях, той едва-едва измънка:

— Казвам се Кърт.

Обадих се на Хъч. Телефонният секретар ме препрати към пейджъра му и след няколко минути телефонът ми иззвъня. Връзката беше лоша. Хъч се обаждаше по клетъчния си телефон.

— Къде беше, да му се не види? Скъсах се да те търся.

— Съжалявам, Хъч. Клетъчният ми телефон е на поправка.

Хъч обаче не беше в настроение за шеги.

— Може ли да се срещнем? Трябва да говоря с теб.

— А какво правим сега?

— Искам да е лично.

— Много си сериозен, Хъч.

— Да. И нямам никакво време.

В същия миг чух някакво свистене.

— Хъч, къде си, по дяволите?

— В Къртис Бей. Много ще ти хареса, Хич. Завод за пиролиза^[1]. Знаеш ли какво е това? Отпадъчните продукти се превръщат в енергия. Предимно торовете. Още се експериментира. Сенаторът Стилман си скъса задника, за да ги убеди да го построят в нашия щат. Заводът ще ни донесе тонове пари. Както и да е, утре ще режем лентата. Ще бъде голяма реклама за Алан. И сега преговаряме сценария. Какво ще кажеш да се срещнем? Ако може веднага.

Уговорихме се къде и кога и аз затворих. Осем часа пред паметника на Вашингтон. Вече беше седем и трийсет.

Хъч ме поведе към малкия парк. Докато вървахме, аз посочих през рамо паметника зад нас.

— До преди пет години гласът на майка ми беше записан на касета в историческия музей там.

— И какво стана преди пет години? — попита Хъч.

— Обновиха всичко и записаха нечий друг глас.

— Това е глупаво. Да не би историята да се е променила?

— Разсъждаваш също като мен, Хъч.

Седнахме на пейка пред малка скулптурна група — глиган наръгва вълк. Творбата се наричаше „Дръзновение“, но според мен „Опустошение“ би било по-подходящо име. Хъч не й обърна внимание.

— Трябва да поговорим, Хич.

— Вече ми го каза по телефона. Какво има? Много си потаен. Защо не се срещнахме в някой ресторант? Или бар? Или хазната на кандидата се е изчерпала?

— Не. Това не е проблем. Само исках да поговорим някъде... Тук е по-безопасно.

— Безопасно? Но за какво става дума?

— Здравата си загазил, приятелю.

— Защо?

— Алан.

— Твоят Алан?

— Алан мисли, че имаш нещо общо с убийството на Гай Фелоус. Страхотно. Алан Стюарт мислеше, че аз съм замесен в убийството на Фелоус? Аз мислех същото за него. Отворих уста да го кажа, но Хъч още не беше свършил.

— Познаваш ли добре Кейт Забриски? По-точно, *мислиш* ли, че я познаваш?

— Не съм сигурен дали може да се отговори на въпрос, зададен по този начин.

— Знаеш ли, че Алан и Кейт Забриски са любовници?

Хъч ме погледна. Явно имаше чувството, че ми е съобщил потресаваща новина.

— *Били* са — поправих го аз. — Тя ми каза.

— Всичко ли ти разказа?

Свих рамене.

— Този въпрос също е спорен. Да, тя ми разказа много неща. Хубавите, лошите и грозните. И твоят шеф не е сред хубавите. Кейт ми каза за Мексико.

— Мексико.

— Как Стюарт е пропътувал хиляда и петстотин километра, за да спи с нея още няколко пъти, да я зареже и дори да я удари.

— И ти й вярваш? Хъч, ти не я познаваш.

— Ръководя се от инстинктите ми.

Хъч се намръщи.

— Тя работи по случая Гай Фелоус.

Казах му, че това не е новина за мен.

— Не ти ли е минавало през ума, че връзката ви може да е част от разследването?

Изсмях се. На Хъч това не му хареса, но не можах да се сдържа.

— Я стига, Хъч. Трябва по-често да излизаш. Кейт ще има връзка с мен, защото съм заподозрян в убийство? Що за тъпотия?

Но докато говорех, сърцето ми пропусна един-два удара. Кейт действително бе имала връзка с Гай Фелоус като част от криминално разследване. Кой ли беше наивникът тук? Хъч изваждаше нещо от чантата си.

— Пък и защо да убивам Гай Фелоус? — добавих аз. — За да подпомогна бизнеса си ли?

— Видели са ви да се карате на гробището. Мисля, че е било преди две седмици.

— Разказах на детектив Крук за инцидента.

— Знам. И веднага след това случаят му беше отнет и възложен на Кейт.

— Политика на отдела. Какво общо има това с мен?

— Аз те познавам по-добре от Алан и не мисля, че си убиец, Хич.

Хъч хвърли на коленете ми голям, кафяв плик.

— Гай Фелоус изнудваше Алан. Имаше партньор. Мисля, че беше онази млада жена, която ти погребя. И Алан смяташе така.

— Каролин Джеймс.

— Да, но после някой наръга с нож Гай Фелоус, а след няколко дни... ето, това.

Хъч посочи плика. Взех го. Знаех какво ще намеря вътре, но попитах:

— Какво е това?

— Причината, поради която Алан Стюарт не е най-големият ти почитател.

— Мисли, че аз съм му ги изпратил?

Хъч присви очи и аз мигновено разбрах грешката си.

— Какво да си му изпратил, Хич? Дори не си погледнал в плика.

Съвзех се бързо.

— Ти каза, че Фелоус е изнудвал Стюарт. Затова... нека да отгатна. — Извадих две лъскави цветни фотографии от плика. — Мръсни снимки на Грейс Кели. Точно както предполагах.

— Не всичко е шега, Хич.

Пъхнах снимките в плика и му го върнах.

— Знам. Но бъдещият губернатор на Мериленд мисли, че един непретенциозен погребален агент от Фелс Пойнт е убиец и изнудвач... И в това има нещо смешно.

Хъч сложи плика в чантата си. Към нас накуцвайки се приближаваше еднокрак човек, който се подпираше на патерица. Панталонът му беше разкопчан. Мъжът беше бос. Хъч стана от пейката.

— Трябва да тръгвам. Ще има вечеря за набиране на средства.

— И аз не съм поканен?

— Блюдото е хиляда долара.

— Току-що си спомних, че съм зает.

Сакатият човек стигна до нас. Хъч бръкна в джоба си, извади двайсетдоларова банкнота и я сложи в чашката, която мъжът протегна към него, сетне ме погледна.

— Не съм безсърдечен.

Просякът продължи по пътя си.

— Хич, наистина не знам какво става. Мисля, че просто си попаднал на неподходящото място в неподходящия момент. Опитах се да убедя Алан в това, но той не иска и да чуе. Някой го е стиснал за топките. И Алан е бесен. Искам само да те предупредя като приятел да внимаваш.

Хрумна ми, че понякога границата между предупреждението и заплахата е много тънка. Не ми беше приятно, но не можех да се

отърся от чувството, че приятелят ми изкусно се движи по тази линия.

Станах и казах:

— Приятна вечеря, Хъч. И да си изядеш всичко.

Телефонирах на Кейт и ѝ оставих съобщение да ме чака в „Стридата“. Не споменах за срещата ми с Хъч. Искях да видя реакцията ѝ на новината, че продължаващите ѝ изнудвачески усилия дават високи дивиденди. Освен това исках да чуя какво смята да прави по-нататък. Още не бях решил колко от подозренията на Хъч да споделя с нея. Бях убеден, че твърдението му за продължаващата връзка между Кейт и Стюарт е неоснователно. Както и намекът, че Кейт ме върти на малкия си пръст.

Под чистачката на колата ми пак имаше квитанция за глоба. Та аз спях с ченге, за бога! Нямах ли кой да се погрижи за тези глоби? Пъхнах я в жабката, за да прави компания на другите.

Отбих се във временното жилище на Карол, за да видя как я кара. Тя ме посрещна на вратата. Беше си сложила сламена шапка, бял панталон „чарлстон“ и фланелка на бели и сини райета с голямо деколте и три четвърти ръкави. С други думи, беше се издокарала като венециански гондолиер.

— Харесваш ли ноктите на краката ми? — попита Карол.

Ноктите ѝ бяха лакирани като конфети.

— Колко взимат за такова нещо? — попитах аз.

— Осем хиляди долара. Разорена съм — изсмя се тя.

Тръгнахме към „Ухилената стрида“. Кейт ни чакаше там. Карол огледа тъмния бар и потрепери.

— Господи, изпитвам носталгия. По дяволите!

Тя си взе питие и се приближи до мишената за стрелички. Книжарят Боб и продавачът на видеокасети Ал бяха там. И както винаги спореха за нещо. Карол взе по една стреличка от всеки от тях, обърна се към мишената и се прицели.

Кейт бе научила името — дружество с ограничена отговорност „Епоха“.

— Следобед отидох в пощата в Хънт Вали и показах полицейската си значка. Поизпотих се, докато им обясня защо един градски детектив слухти в провинцията, но накрая получих каквото

искаш. Пощенската кутия на плика на Бауман принадлежи на нещо на име „Епоха“. Оттам му изпращат парите.

— Какво представлява „Епоха“?

— Не знам. В пощата не разполагаха с адреса им. Или не можах да го намерят. Нямаха дори телефонен номер.

Замислих се.

— Каквото и да представлява, „Епоха“ трябва да се намира в Хънт Вали, нали? В една от онези сгради.

Кейт се съгласи.

— Разбира се, но имаш ли представа колко офиси има там? И всеки се занимава с различен бизнес.

— Не можем да ходим от сграда в сграда и да проверяваме всеки етаж.

Кейт поклати глава.

— Има стотици сгради.

— Тогава да се разделим и да проверяваме по една част всеки ден. Може да включим и Карол да помага.

— Нямаме толкова много време.

— Защо?

— Бауман няма да седи със скръстени ръце в Мейн. Ще се досети, че Карол не е надникнала случайно в плика му, нито че случайно е носила със себе си розова тоалетна хартия. И че гумата на джипа му не се е спукала случайно, веднага щом е взел Карол на автостоп.

— Искаш да кажеш, че Бауман не вярва в случайности?

— Не и от този вид. Не забравяй, че е бил детектив петнайсет години. Обучен е да бъде подозрителен, особено към случайностите.

— Аз пък обожавам случайностите.

— Затова не те бива за детектив. Бауман вече знае, че някой е по дирите му. Знае, че е имало организиран заговор, за да му отмъкнат плика с парите. И ще се досети, че Карол не е действала сама.

Карол целуваше стреличките за късмет. Вече бе привлякла вниманието на Боб и Ал, които бяха престанали да спорят.

— Бауман е добър детектив — продължи Кейт. — Той ще си спомни, че си свалил Карол в бара...

— Не съм я свалил...

— Ще си спомни и номерата ти с колата, когато се опитваше да го забавиш. Ще свърже нещата и ще претърси хотелите в Хийхоу. Неприятно ми е да го кажа, но господин и госпожа Франк Синатра звучи странно. Не трябваше да ти позволявам да ни регистрираш с тези имена. Но тогава не мислех.

— Стига, Кейт. Бауман не може да се сети, че сме ние.

— Записа ли номера на колата под наем във формуляра на хотела?

— Да, но...

— А използва ли кредитната си карта, когато нае колата на летището?

— Това не означава задължително, че...

— Схващаш ли за какво намеквам?

— Разбира се. Но...

— Хич, нямаме време да обикаляме сградите в Хънт Вали, за да търсим „Епоха“. Лу Бауман уби съпруга ми. И знае, че сме по дирите му. Това го превръща в отчаяно чудовище. Ако мислиш, че...

Письк разцепи въздуха. Беше Карол. За част от секундата помислих, че е уцелила десетката. Но писъкът не беше радостен, а по-скоро вик, който надаваш, когато едър и як тип, от когото си отмъкнал осем хиляди долара в Мейн, неочаквано отваря вратата на бара в Балтимор, където ти невинно играеш на стрелички.

Кейт измърмори: „Мамка му“ и се скри под масата.

Лу Лотарията се бе завърнал.

---

[1] Технология за преработка на органични суровини. — Б.пр. ↑

32.

Мисля, че вече описах обстановката в бар „Ухилената стрида“. В случая са важни само две особености, за да разберете какво стана трийсет секунди след появата на Лу Бауман. Първата особеност е черната врата, водеща право към пристанището, а втората — старата лодка, която е окачена на вериги на тавана и е пълна с празни бутилки и кутии.

Не споменах третата особеност, защото тогава ми се стори абсолютно несъществена. Телефонът. В дъното на бара. До черната врата. В мига, в който Карол съзря Лу Бауман и изпищя, телефонът иззвъня. Сали вдигна слушалката. Търсеха мен.

— Хичкок! — извика Сали.

Кейт току-що се бе скрила под масата. Станах и тръгнах към бара. И това привлече вниманието на Бауман, който се насочи към мен и изрева:

— *Копеле!*

Тъй като бях по-близо до онзи край на бара и имах по-дълги крака, аз стигнах до телефона с около пет крачки. Бауман трябваше да прекоси целия бар, но така и не успя да го стори.

Героят на мига беше Еди Велвит. Дори не я бях забелязал, че седи там, защото тя се бе превърнала в кръчмарска мебел и се бе сляла с интериора. Погледът на Лу Бауман беше убийствен. Еди изливаше остатъка от бирата в чашата си, когато разяреният бик мина покрай нея. Стигнах до бара и спокойно взех слушалката от Сали.

Еди хвърли празната бутилка в лодката. Обаждаше се леля Били.

— Хич, търси те един тип. Спомена, че ще се отбие в „Стридата“. Но...

Така и не чух останалото. Всичко стана много бързо. Чух, че веригите се откъсват от тавана. Разхвърча се мазилка. И после се чу силен трясък.

Лодката се стовари върху бара и отчасти върху Еди и Лу Бауман. Стотиците бутилки се строшиха и парчетата се разпръснаха във всички

посоки. Едно от шишетата ме удари по главата, друго — в устата. Сали ожесточено размахваше ръце, за да се предпази от канонадата. Нещо прасна Франк точно между очите и той се строполи на пода. Другите посетители в бара избегнаха преките попадения, но бяха блъснати от останалите, които отскочиха назад от експлозията. После нещо като ударна вълна ги повали на земята. Видях, че Карол падна.

Еди Велвит и Лу Бауман пострадаха най-много. Двамата лежаха на пода, заровени под празните бутилки и кутии. Ще ви дам само три секунди, за да си представите картината, защото само толкова време беше нужно на Лу Бауман да се съвземе. Той се размърда. Носът му кървеше, а над лявото око имаше рана. Устата му също беше разкъравена. Наистина усещаше вкуса на кръвта. Но аз видях, че Бауман иска още кръв. Моята.

Действах, без да разсъждавам. Вероятно ми помогнаха дългогодишните наблюдения върху способността за мълниеносна мобилизация на Сали.

— Сали! — изревах аз. — Вратата!

И тя веднага разбра какво имам предвид.

Сали заобиколи бара и отвори черната врата.

С едната си ръка сграбчих Бауман за яката, а с другата — за колана. Опитът му да стане, подхлъзвайки се върху бутилките, го засили към черната врата. Пък и аз му помогнах. И така, горе-долу трийсет секунди, след като влезе в „Ухилената стрида“, Лу Бауман успя да излезе оттам.

Но, уви, нямаше време да се порадвам на мига.

— Кейт! Карол! Да тръгваме!

Кейт вече бе изскочила от скривалището си, а Карол се измъкваше от телата, които я бяха затрупали.

— Хайде! По-живо!

Докато си проправях път сред бутилките и кутиите, спрях за миг да погледна Еди. Тя още не бе помръднала.

— Разкарай се! — изкрещя Сали.

Обърнах се и видях, че тя ритна с тежката си обувка Бауман по челото и отново го блъсна във водата. Кейт, Карол и аз хукнахме навън.

— След мен! — едва поемайки си въздух, изрекох аз.

Прекосихме площада и се завтекохме в галерията на Джулия. Беше затворено. Прозорците бяха тъмни.

— По дяволите! — възкликнах аз, после си спомних, че тази вечер има репетиция. — Елате!

След минута тримата бяхме в безопасност в „Джипси Плейхаус“.

— Я виж ти — разнесе се отнякъде гласът на Джил. — Бяхме започнали да се чудим какво става.

Сцената беше осветена. Десетина актьори любители седяха на сгъваеми столове и без да помръдват, гледаха вторачено напред. Бях виждал това изражение. Те играеха мъртъвци. Джил бе наредил столовете така, че между тях да има пътека. Все едно бяха в автобус. На мястото на Емили седеше не друг, а Сю Китайката. Тя не се правеше на умряла като другите, а изглеждаше отегчена. Всъщност, играеше себе си. Вдясно стояха останалите членове на актьорския състав, живите, и държаха разпънати черни чадъри. Ключарят от Лутървил ме заместваше на катедрата. Беше си сложил и тропическия ми шлем.

— Всички помислихме, че си ни забравил, Сюъл — каза Джил. — Радвам се, че се върна.

Той седеше в средата на театъра, засенчил с ръка очи. Това беше чиста превземка, защото срещу него не блестяха прожектори.

— Кого си довел?

— Още две тела.

Джил остана много доволен.

— О, добре. Живи или мъртви?

Погледнах Кейт и Карол. И двете едновременно свиха рамене.

Въпреки всичкото вълнение, Карол заспа по време на репетицията. Джил я бе сложил на едно от местата за мъртъвците, така че това нямаше кой знае какво значение. Спогледахме се с Кейт, която превъзходно се справяше с ролята на един от оплаквачите, защото изглеждаше силно обезпокоена, мрачна и много красива под големия чадър.

После Джил се приближи до мен, за да ме похвали за двамата нови членове на актьорския състав.

— Откъде ги намери, Хичкок?

— Между една скала и място на мъртъвци — съвсем сериозно отговорих аз.

Повиках такси. Взехме шапки от реквизита и тримата отидохме в новото временно жилище на Карол. За момента там беше официалното ни скривалище.

Карол си легна и тутакси заспа на двойното легло.

Кейт и аз трябваше да поразсъждаваме. Направихме го във всекидневната. Както Кейт бе предсказала, Лу Бауман явно бе извършил собствено разследване. Макар че тя ми бе разяснила процедурата, по която ветеранът детектив бе намерил името и адреса ми, аз пак бях изумен.

— Сигурно е имал отлични оценки в училището за детективи.

— Това е рутинна процедура — увери ме Кейт.

Изводът за колоритното завръщане на Бауман в Балтимор беше ясен. За съжаление. И по-отрезвяващ от кафето, което пиех в „Стридата“.

— Той иска да ме убие.

Ако се бях надявал, че Кейт ще отрече заключението ми, щях да остана двойно по-разочарован.

— В момента мисля, че единствената цел в живота му е да те убие. Съжалявам, че те въвлякох във всичко това, Хич. Не трябваше да го допускам.

— Не си ме въвлякла. Аз настоях. Забрави ли?

— И все пак, трябваше да кажа не.

— Какво да направя, като никой не може да ми устои?

— Ако питаш мен, здравата си загазил.

Неотдавна ми бяха казали същото. Усмивката изчезна от лицето ми.

Кейт се опитваше да свърже нещата и крачеше по килима. Аз седях. Чувствах се неудобно в коженото кресло.

— Ако съумее да запази хладнокръвие, Лу ще иска да знае как си разбрал за пратката по експресната поща. Убедена съм, че не се е разприказвал в Хийхоу.

— Приятелката му знаеше — напомних ѝ аз.

Кейт поклати глава.

— Не. Знаела е само, че Бауман получава пакети, но не и какво има в тях. Нито защо му ги изпращат. Но това всъщност няма значение. Убедена съм, че Лу се пита кой си. Той познава Карол и предполага, че тя няма представа какво става. Ти я използва, за да

вземе парите и задачата ѝ свършва дотам. Но ти... Щом е научил името ти и че си от Балтимор, можеш да се обзаложиш, че се е притеснил. Ето защо дойде тук толкова бързо. Сигурен е, че знаеш нещо. Но не е наясно колко знаеш.

— Искаш да кажеш колко не знам.

— Все едно. Но в момента предимството ни е, че Бауман не може да бъде сигурен каква част от истината знаеш. Той трябва да предположи... или по-скоро да се тревожи, че знаеш всичко. Цялата история. Каквато и да е тя. Това означава, че знаеш с какво се занимава „Епоха“ и че оттам му плащат, защото е убил Чарли.

— Но аз не знам нищо. Ти също. Само предполагаш.

— Хей, и аз имам отлични оценки от училището за детективи. Знам, че не греша. Типовете от „Епоха“ са уредили Бауман в онова живописно градче в Мейн и оттогава всеки месец му пълнят джобовете. Защо? Защото Бауман им е свършил някаква работа. Ясно и просто.

— Но защо не са му платили наведнъж? Защо продължават да му плащат всеки месец?

— Мислих по този въпрос. — Кейт застана пред остъклените плъзгащи се врати и се вторачи в мрака навън. — Имам няколко хипотези.

— Кажы някоя.

— Предполагам, че е за да се застраховат Бауман да си държи устата затворена. Какво би станало, ако му платят наведнъж и той се разприказва? Ще поиска още пари и те ще му ги дадат. Но по другия начин е много по-хитро — всеки месец по пет бона. За да не хапе ръката, която го храни.

— А втората ти хипотеза?

— Не е толкова интересна, но може да е вярна. Големите подкупи се забелязват. Трябва да се отчитат някъде. Хората от „Епоха“ вероятно не могат да рискуват да имат неосчетоводени разходи. Но пет хиляди на месец са дребни пари.

— Тогава мислиш, че става въпрос за богатата фирма.

— Искаш ли да чуеш третата ми хипотеза?

— Естествено.

— Лу Бауман е наемник на повикване.

— Наемник?

— Да. Убил е свой колега полицай, платили са му и са го отпратили. В моята професия това се нарича наемен убиец.

— Благодаря, професоре.

— Моля. Сега преставаме да мислим за Бауман като за лошо или корумпирано ченге, а като за наемен убиец. Платиш ли достатъчно, ще убие когото поискаш.

— Тогава не мислиш, че случаят с Чарли е единственият, така ли?

— Нямам представа, Хич. Но не трябва да забравяме, че Лу Бауман е убивал за пари. И получава мангизи всеки месец. Предполагам, че го използват, когато се нуждаят от него. Като се замисля за това, дори ми се струва смешно.

— Защо?

— Ами, Лу Бауман може да ги издаде и те могат да го издадат. Все едно двама човека едновременно извикват „Стой! Не мърдай!“ и насочват пистолети един към друг. Но мисля, че типовете от „Епоха“ определено имат предимство. Които и да са, те вероятно могат да разобличат Бауман, ако се стигне до това. Той е извършителят. А те вече са взели мерки да заличат следите си. Предполагам, че съюзът между тях е коварен. Плащат на Бауман, за да си държи устата затворена, както и за да им бъде на разположение, ако им потрябва. Ето защо ти казах, че той е наемник на повикване. Виж какво, Хич, знаем, че Лу Бауман е застрелял Чарли. Сигурно го е правил и преди. Вече ти казах, че обича да натиска спусъка. Убиването му харесва.

— Тогава сме там, откъдето започнахме.

— Откъде започнахме?

Облегнах се назад в креслото. Изведнъж детективската работа престана да ми се нрави. Исках само красивото момиче и да бъда герой, нищо повече. И да погребвам хора, които са умрели, защото времето им е дошло.

— Лу Бауман няма да напусне града, докато не умра — глухо се изсмях аз. — Трябва да кажа на Били да ми избере парцел.

Кейт не отговори веднага. Тя се приближи до мен и коленичи до креслото. Очите ѝ се разшириха и изпитателно се вторачиха в мен. Устните ѝ се разтвориха...

И после... Ами...

Накрая, останал без дъх, аз отворих очи и се вторачих в плъзгащите се врати. Нощем пристанището изглежда красиво. Светлините на мачтите на яхтите блещукаха. Дори мастиленочерните води бяха внушителни и приличаха на крило на красива нощна пеперуда, спуснало се от тъмното небе.

Но когато Кейт се размърда, плъзна надолу крака, отдръпна се от мен, сложи ръка на гърдите ми и прошепна: „О, Хич, моля те, пази се“, прекрасният миг изчезна. Оскъдната светлина, проникваща в стаята, заблестя по влажната ѝ кожа и се смеси със сълзите ѝ.

Тя отново прошепна: „Пази се“, стана и отиде в банята.

Имах чувството, че съм човек, на когото току-що са поднесли последната вечеря.

33.

На закуска Кейт и аз обсъдихме положението.

— Не можеш ли да го арестуващ?

— На какво основание?

— Например, за убийство. И за подозрение в намерение да убие.

— И какви са доказателствата ми?

— За убийството ли? Докладът на съдебния лекар. Двата полицейски куршума.

— Кой може да твърди, че не са изстреляни от моя револвер? Бауман и аз имахме оръжия един и същ калибър.

— Но ти си стреляла само веднъж.

— Хич, преди да тръгна с Чарли за болницата, аз оставих револвера си. Бауман ми каза да го направя. Било вещественно доказателство от сцената на престъплението. Може лесно да го е изнесъл навън и да е произвел още един изстрел. Балистичната експертиза показва, че са изстреляни два куршума. Проблемът е там, че не мога категорично да обвиня Лу Бауман за смъртта на Чарли. Нямам доказателства, за да го арестувам.

— Мислиш ли, че Бауман го е убил?

— Как да ти отворя очите, Хич? Бауман е отчаян. Балонът му се спуска. В момента той няма какво да губи. Уговорката му с „Епоха“ е разкрита. Ти му отне осем хиляди долара. Може да направиш още нещо. Или ще поискаш още пари, или ще го издадеш.

— Да! Точно така. Хайде да го издадем и после да изчезнем.

— Още не знаем всичко. Това е проблемът, Хич. Трябва да открием „Епоха“. И аз смятам, че измислих как. Всъщност е много лесно. Не е необходимо да си завършил училище за детективи, за да се досетиш.

Знаех какво означава нейното „лесно“.

— Данъчните декларации. „Епоха“ би трябвало да плаща данъци.

— Да, ако съществуват законно. Но ако са нелегитимни? Знаем само, че явно всеки месец изпращат много пари на един наемен убиец. Доколко, мислиш, че е законна дейността им?

— Въпросът е колко са умни. Ако „Епоха“ наистина съществува, едва ли ще бъдат такива глупаци, че да не подават данъчни декларации. Ти и аз сме само две досадни насекоми в сравнение с Данъчната служба. Ако хората от „Епоха“ не искат да имат неприятности, сметките им с Данъчната служба ще бъдат чисти. Можеш да си сигурен в това.

— И какво смяташ да направиш?

— Ще направя малко проучване. В участъка все още има ченге, което познава някого от Данъчната служба. Или има да ми връща услуга. Ще трябва да се разровя надълбоко, за да намеря нещо. — Тя ми отправи най-хубавата си престорена усмивка. — Не забравяй, че съм обучен професионалист, Хич. А през това време предлагам да не показваш навън голямата си грозна глава.

Мило момиче.

— А ти? Бауман знае, че е имало госпожа Синатра. Казали са му как изглеждаш. Гърбава. Сбръчкана. С брадавица на носа. Не мислиш ли, че той те е свързал с мен като мой партньор, партньоре?

— Сигурна съм, че го е направил. Но мисля, че няма да ме погне толкова бързо.

— Разсъжденията ти са непоследователни. Щом аз представлявам заплаха за него, и с теб е същото.

Кейт остави препечената си филия.

— Аз ще се оправя. Но се тревожа за теб.

Тя се пресегна над масата и хвана ръцете ми. Ръкавът ѝ се натопи в рохкото яйце, което не бе изяла, но Кейт не обърна внимание на това. Какво момиче! Очите ѝ бяха умоляващи.

— Хич, моля те, направи ми една услуга. Остани жив. Пази се. Внимавай онзи тип да не те убие. Мисля, че ще ми липсваш.

— Това е най-милото нещо, което някой ми е казвал.

— Говоря сериозно.

Станахме и се целунахме. Така ни завари Карол.

— Боб, ръцете ти са изцапани с яйца.

Еди почина. Сали донесе пластмасов коледен венец от тавана си, завърза му черна лента и го окачи на официалния вход на бара. Естествено, Били и аз трябваше да уредим погребението. А това беше проблем. От болница „Хопкинс“ вече бяха изпратили тялото на Джеф Симънс и ние трескаво подготвихме двете зали за тълпата опечалени, които бяха започнали да идват, за да отдадат последна почит на телевизионния новинар. Къде щяхме да сложим Еди? Джеф Симънс изглеждаше добър човек по телевизията и майка му беше мила и сърдечна жена, но да бъда проклет, ако скръстех ръце и оставех Еди да чака, набутана в мазето, и последните ѝ часове на този свят да бъдат помрачени в резултат на погребението на някоя знаменитост. Старото момиче определено заслужаваше нещо по-добро.

Погледнах Еди. В доклада на съдебния лекар пишеше, че смъртта е настъпила следствие на „многобройни удари по главата от гладки, твърди предмети“. На жаргона на съдебните лекари това означаваше бирени бутилки. Еди имаше и множество рани по лицето, но не бяха толкова ужасно загрозяващи, че да не можем да я изложим за поклонение за приятелите ѝ.

Не желая никому преждевременна смърт, но донякъде се радвах, че има за какво да изразходвам енергията си. Подготовката на погребенията на Еди и на Джеф Симънс за известно време отвлече вниманието ми от отрезвяващия факт, че едно разгневено бивше ченге очевидно желае много кратка и окончателна среща с мен.

— Още цветя — съобщи Били.

— Здравейте, госпожо Сюъл. Ето ги цветята — каза куриерът Фред.

Познавахме го от цяла вечност. Наричахме го Фред Флората. Нямах представа какво е фамилното му име. Виждаха се само кльощавите му крака и ръце, които бяха прегърнали букет, достоен за Мис Вселена.

— Сложи ги някъде, Фред. Благодаря.

Флората затътри крака към зала едно и след миг отново се появи.

Наблюдавах всичко това от кабинета си. Вратата ми беше отворена, защото обичам да посрещам гости. Пък и мислех, че е умна идея да разбера колкото е възможно по-бързо дали Лу Бауман е дошъл да ме види. Трябва да призная, че като съзрях Фред, скрит зад цветята, стомахът ми се сви. Ами ако Лу Бауман се бе сетил за този номер? Ами

ако през официалния вход се вмъкнеш планина от лилии, а после изведнъж извадеше пистолет и започнеш да стреля? Тази гледка не ми даваше покой.

Излязох от кабинета, за да проверя как вървят нещата. Били и аз вече бяхме дръпнали плъзгащата се врата. Двете зали бяха пълни с цветя. Някой предприемчив бизнесмен печелеше купища пари, продавайки керамични вази с формата на телевизор. В залите ни вече имаше две дузини такива вази. На всички бе залепена снимката на Джеф Симънс. Рекламна снимка. Преди пластичната операция. Може би от преди десет години.

Попитах Фред дали знае откъде идват керамичните вази. Той отговори, че не знае.

Били се приближи до мен и рече:

— Изглежда ще има погребение.

Тя обожава тази шега.

— Какво ще правим с Еди? — изплаках аз. В момента тя беше в мазето, до Джеф Симънс.

— Трябва да отложим погребението ѝ за друг ден. Нищо не можем да направим.

Били, разбира се, имаше право. Един поглед към отрупаните с цветя зали потвърждаваше това. Но мисълта за Еди продължаваше да ме измъчва.

— Еди заслужава нещо по-добро, отколкото да чака в мазето.

Били започна да се разхожда сред цветята. Знаех какво мисли. И аз мислех за същото.

Били завря нос в лилиите и ги помириша, после се обърна към мен.

— Хрумна ми нещо. Да видим какво ще кажеш.

Точно преди обяд изнесохме Джеф Симънс от мазето и го сложихме в едната от залите. Майка му дойде да ни помогне. Тя оправи вратовръзката му и махна няколко невидими пращинки от синьото му сако. Синът ѝ изглеждаше добре.

Въпреки прилива от цветя и керамични вази с формата на телевизори, не очаквахме много хора на следобедното поклонение. Щяха да дойдат предимно членовете на семейството, приятели и

колеги. Огромната тълпа щеше да се изсипе на погребението, което местната телевизия щеше да предава на живо. Какво пък, по дяволите! Джеф Симънс бе прекарал живота си в телевизията и всички го познаваха. Излъчването на живо на погребение по принцип беше глупаво, но в случая и уместно. Камерите привличаха хората като мухи. А знае се какво привлича мухите.

Били ме увери, че ще свърши повечето работа около поклонението на Симънс и ме освободи да се заловя с Еди. И аз незабавно пристъпих към действие.

Тони Марино ми помогна. Той обиколи магазините за алкохол в града и донесе дузина кашони. Взех няколко найлонови чувала за смет и тръгнахме. Сали ни посрещна на вратата на „Стридата“. Очите ѝ бяха подпухнали. Явно приемаше тежко смъртта на Еди.

Тя ни покани да влезем и Тони и аз се заловихме за работа. Напълнихме чувалите с всички онези бутилки и кутии. Намерихме няколко интересни вещи, които през годините бяха попаднали в лодката. Портфейл, съдържащ билет за Музея на порнографията в Индианаполис, и снимка на красив млад мъж с подигравателна усмивка. Той държеше топка за боулинг, в която бе затъкната дълга червена свещ. Очевидно рожден ден. Сали пъкна снимката в рамката на огледалото зад бара. Намерихме и няколко шапки, пожарникарска каска, сутиен в леопардови шарки, две патерици, транзистор, брой на списание „Лук“, бирени капачки, кучешка каишка с шипове, която предложих Сали да завърже на врата на сексапилния си дърт съпруг, и екземпляр на „Война и мир“ с меки корици, скъсан точно по средата.

Тони и аз замъкнахме чувалите пред служебния вход на бара, откъдето щяха да ги приберат боклукчиите. Събрахме повечето трески и ги изхвърлихме през черната врата на пристанището. Подходящ край за старата лодка. Проверях през половин час телефонния си секретар. Безпокоях се за Кейт. Не се беше обаждала.

Голямо парче от лодката бе останало непокътнато — носът и двуметровата част от ширборда. Тони и аз го подпряхме на стената срещу бара. Носът сочеше към тавана. После отидохме в погребалния дом и взехме Еди. Закарахме ковчега в „Ухилената стрида“, внимателно го сложихме в остатъка от лодката и магнахме капака. Еди изглеждаше много красива.

Идеята беше на Били. И според мен беше гениална. Еди беше редовна посетителка на „Стридата“. Тя бе живяла и умряла тук. Сали разпространи мълвата, че поклонението на Еди ще се състои довечера в бара. Питиетата щяха да бъдат безплатни. Придирчивите не трябваше да присъстват.

34.

Керамичните вази с формата на телевизор бяха станали четирийсет, когато се върнах в погребалния дом. Били бе научила, че вървят по двайсет и пет долара парчето, при това без цветята. Онзи, който ги продаваше, вече бе спечелил хиляда долара. Докато пресмятах, в залата влезе разплакана млада жена. Хлипайки, тя обясни на Били, че е израснала с Джеф Симънс. Разбира се, жената не го познаваше лично. Но в ХХ век човек може да „израсне“ с напълно непознат, да го обича и мрази, да охладнее, да се смее и плаче заедно с него, дори да отиде на погребението му... без нито веднъж да се срещнат. Побиват ви тръпки, нали?

Били докладва, че не е виждала едър и як мъж да нахлува през вратата и да държи букет лилии и пистолет. Всъщност не я бях уведомял за евентуалната заплаха срещу живота и крайниците ми. Смятам, че не е хубаво да тревожиш другите, освен ако не обичаш да привличаш внимание към себе си. Скъпата ми леля не можеше да направи нищо, за да ме защити, затова беше излишно да я притеснявам. Потърсих няколко пъти Кейт в участъка, но чух само съобщението, че детектив Забриски не е работа.

Фред донесе още един наръч цветя. И тогава забелязах полицейската кола, паркирана на отсрещната страна на улицата. Спомних си, че я бях видял, когато се върнах от „Стридата“. Прекосих улицата и потропах на стъклото, сетне приклекнах, за да надникна вътре. Зад волана седеше мършав млад мъж. Полицейската фуражка беше килната назад на главата му. На седалката до него бяха разпръснати десетки билети от лотария с моментално изплащане на наградите. Той усърдно изстъргваше сребристото покритие на един от тях. Стори ми се познат.

— Здравсти — казах аз.

— Здравсти.

— Спечели ли нещо?

Ченгето издуха сребристия прах от лотарийния билет и присви очи.

— Спечелих още един билет — отговори той, взе един билет и ми го даде. — Вземи. Опитай си късмета.

Изстъргах сребристия прах с нокът.

— Искам да те питам нещо. Има ли причина да си спрял тук? Освен че се опитваш да спечелиш голямата награда. Да не би да наблюдаваш погребалния дом?

— Наблюдавам всичко. Това ми е работата.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, наблюдавам го.

— Детектив Забриски ли те изпрати?

— Забриски? Не. Изпрати ме детектив Крук.

— Крук?

— Да.

Сега си спомних къде бях виждал ченгето. В крайградския клуб. Той докара Крук там в деня, когато намериха Гай Фелоус наръган с нож.

— Детектив Крук каза ли ти за какво точно да си отваряш очите?

— Щях да кажа „за кого“, но се въздържах.

— За всичко подозрително.

— Само това ли ти каза?

— Не беше необходимо да ми казва друго.

Младежът явно беше схватлив.

— Не искам да ти казвам как да си вършиш работата, но отук влизат и излизат много хора през целия ден. Носят цветя и какво ли не още... Само се питах какво смяташ за подозрително?

— Подозрително е, ако някой, който идва насам, спре, когато забележи полицейската кола, обърне се и тръгне в противоположната посока.

— Ще тръгнеш ли след него?

— Ще го запомня.

Издухах сребристия прах от билета си, видях, че печеля безалкохолна напитка и го хвърлих на седалката.

— Брей — рече полицаят. — Днес трябва да е щастливият ти ден.

Не можех да кажа, че се чувствам щастлив.

— Познаваш ли човек на име Лу Бауман? — попитах аз.

— Лу Бауман? Разбира се. Не бяхме близки, но знам кой е. От време на време сме си говорили. Преди леля му да умре и да му остави всичките онези пари.

Да. Леля му. Леля „Епоха“.

— Ако го видиш да идва насам, това ще ти се стори ли подозрително?

— Подозрително?

— Ще го запомниш ли?

— Ами, да. Лу е в Мейн. Има огромна къща там. И голяма яхта.

— Тогава би се изненадал, ако го видиш тук, нали? Ще слезеш ли от колата да му кажеш здрасти?

— Ако видя Лу Бауман на улицата? Разбира се, че ще му кажа здрасти. — Ченгето се ухили. — И ще го помоля да благослови останалите лотарийни билети.

— Благодаря, полицай. Ще те оставя да си вършиш работата.

Изправях се, когато младото ченге неочаквано се стресна.

— Хей! Погледни! — рече той и посочи нещо на улицата.

Погледнах, но не видях нищо необикновено. Младият полицай се намръщи, после сви рамене.

— Предполагам, че се дължеше на силата на внушението — каза той. — За секунда ми се стори, че наистина видях Лу Бауман. Някой зави зад ъгъла. Не го ли видя? После се обърна и се върна.

— Избягал е, като е видял колата ти? Това не е ли подозрително?

— Да, разбира се.

Върнах се в погребалния дом. Вие ми кажете дали би трябвало да се чувствам в безопасност.

По пътя срещнах Фред.

— Побиват ме тръпки от онези вази телевизори — каза той.

Съгласих се с него. От всичко ме побиваха тръпки.

Късно следобед започнах да се тревожа. Кейт не се обаждаше. Бях оставил няколко съобщения на домашния й телефонен секретар, както и в участъка.

Обадих се на Джулия. Тя отговори на четвъртото позвъняване. От майка си научила за поклонението на Еди. Щели сме да се видим

там.

— Не можеш ли да говориш в момента? — попитах аз.

— Заета съм, Хич. — В тона ѝ прозвуча странна нотка.

— Той пак ли е там?

— Да.

— И пак ли се чукате?

— Позна.

— Докато говорим?

— Буквално.

— Участвам ли в секс за трима по телефона?

— Би участвал, ако беше поканен — мило отговори Джулия и затвори.

Бях неспокоен. Обадох се на Хъч. Той не беше вкъщи. Оставих следното съобщение: „Здрасти, Хъч. Мислих за разговора ни и реших, че съм ти ядосан за така нареченото ти приятелско предупреждение и за намеците за Кейт. Много се привързах към нея и смятам, че трябва да си отвориш очите. Човекът, на когото помагаш да заеме губернаторския пост, е негодник, който използва хората и изневерява на съпругата си. А тя също е курва. Всичко това може да бъде доказано и ти го знаеш. Подмятанията ти за Кейт за неоснователни и това също ти е ясно. Не тя, а ти се опитваш да ме въртиш на малкия си пръст. Ти дружиш с отрепки, Хъч, и ако не внимаваш, може да загазиш. Ако вече не е станало. А, и знам защо си толкова сигурен, че имам нещо общо с убийството на Гай Фелоус. Защото знаеш кой е замесен. Знаеш всичко много добре, нали? Все едно си бил там. Хубава професия си избрал, приятелю мой. Надявам се, че ти доставя удоволствие. Много поздрави на съпругата ти“.

Изумително е какъв форум може да бъде телефонният секретар. Произнесох страхотна реч. Съмнявам се дали можех да му кажа всичко това в очите. Няма значение, че го изрекох по телефона. Така или иначе Хъч го заслужаваше. Писна ми от него.

Докато седях и се поздравявах за героизма, телефонът иззвъня и аз едва не подскочих от креслото. Реших, че е Хъч, който ми се обажда, за да ме прати по дяволите.

Но беше Кейт.

— Кейт! Къде си?

— Обаждам се от уличен автомат.

— Ела тук.

— Не мога. Трябва да свърша някои неща. И да се видя с един човек.

— Свърши ги тук. Или ми кажи къде си. Ще дойда при теб и ще ги свършим заедно.

— Не мога. Ще ти се обадя веднага щом е възможно. Но слушай. Научих някои неща за „Епоха“. Картината вече придобива очертания, Хич.

— Разкажи ми.

— Трябва да изровя още неща. Ще ти се обадя. Обещавам.

— Хайде, Кейт, кажи ми нещо. Кой е на картината? Какво разбра за „Епоха“? Господи, подай ми сламка за размисъл.

— Добре, Хич. Грейс Кели.

— Аманда Стюарт?

— Точно така. Член е на съвета на директорите на „Епоха“.

— Но...

— Трябва да затварям, Хич.

— Не! Кейт...

Проклетата телефонна линия прекъсна.

Налагаше се да оставя онази оскъдна информация за по-късно. Изкъпах се и се избърснах. Сложих си леко измачкан панталон, джинсова риза, вратовръзка и спортно сако. Отбих се в погребалния дом и напълних един найлонов чувал за боклук с цветя от колекцията на Джеф Симънс. Потокът от керамични вази с формата на телевизор най-последно беше секнал.

— Това място изглежда кошмарно — отбеляза Били.

Тя имаше право. Цветята, стърчащи от керамичните телевизори, приличаха или на антени, или сякаш бяха израснали от главата на мъртвия новинар.

Получих уверенията на Били, че известно време ще съумее да се справи сама, целунах я по челото, нарамах товара си и тръгнах към пристанището. Докато излизах, забелязах, че пазачът ми от полицията е изчезнал. Предполагам, че Крук не е могъл да го застави да работи извънредно. Вървах близо до сградите.

35.

Протегнах ръце и подадох чувала. Сали ми лепна силна влажна целувка.

— Цветя! О, Хичкок, идеално! — Тя взе чувала от ръцете ми и изсипа съдържанието на пода. — На Еди много щеше да ѝ хареса.

Никой не се изненада, че Сали се оказа страхотна домакиня на поклонението. Мълвата за кончината на Еди и на лодката се бе разпространила бързо, както и обещанието на Сали, че питиетата ще са безплатни. Барът се напълни за нула време. Сали не преставаше да налива алкохол. Някои от редовните посетители на „Стридата“ си бяха направили труда да се издокарат за случая. Ал, продавачът на видеокасети, беше с вратовръзка, а Бил, книжарят, с папийонка. Те стояха от двете страни на ковчега на Еди и, разбира се, спореха за нещо. След час пристигна жена, облечена в черно и с воал, закриващ лицето ѝ. Тя се приближи до мен и изръмжа:

— Купих си дрехите специално за тази вечер. Нали каза, че ще бъде поклонение. Струва ми се, че другите не са облечени официално.

Карол.

— Изглеждаш страхотно — рекох аз.

Тя вдигна воала, за да видя лицето ѝ.

— Викай ми Черната вдовица.

Карол намигна, после отново спусна воала и се намести на високото столче с отработеното движение на човек, който е правил това през половината си живот.

Сали бе казала, че ще има нещо като старомодно бдение и бе поканила млад цигулар. Тя поведе танците, като вдигна полите си и започна да тропва, заплашвайки да прекатури почитаемата ни гостенка. По едно време Франк се приближи до Еди и тържествено вдигна чаша. Не бих се заклел, но освен ако точно в този момент не му беше влязла пращинка в окото, мисля, че съзрях истински сълзи.

Джулия пристигна в разгара на танците. Застана на прага и огледа тълпата. Беше с бял костюм и зелен шал и както винаги,

изглеждаше великолепно. Беше си сложила голямо количество грим и червило. Тя ме видя и ми изпрати въздушна целувка в стил Мерилин Монро. И после зад нея се появи Питър Морган.

Той обходи цялата сцена с един-единствен поглед. Синът на сина на милионера несъмнено бе дошъл от любопитство. Хора като него не посещаваха заведения като „Ухилената стрида“. Морган беше с ленен костюм и обувки за пет хиляди долара и изглеждаше страхотно.

Джулия и милионерът ѝ тръгнаха към бара. Тя каза нещо на баща си. Франк кимна няколко пъти и се ръкува с Морган, който после му направи знак да даде бутилка шампанско.

Разговарях с Тони Марино, който ми разказваше за риболова в шотландското Северно море. Разбира се, Тони никога не бе ловил риба там, а само рецитираше монолог, който бе чул в един бар в Инвърнес. А Тони Марино не е Джек Лондон. Нямах усещането, че ме пръскат вълни. Не се напругах да изтегля мрежите. Не замръзвах от студ и не изпитвах носталгия по родината. Той видя, че Джулия гледа към нас и настойчиво каза:

— Иди при нея.

Горкият човек. Той наистина е обсебен от изгубената любов.

Приблжих се до бара и поздравих влюбените.

— Добър вечер. Да ви заведе ли до масата ви?

— Добър вечер, Хич — отговори Джулия. — Мисля, че познаваш

Питър.

Той вече бе протегнал ръка и каза:

— Питър Морган.

— Франк Синатра — отвърнах аз.

Стиснахме си ръцете. Джулия ме гледаше предпазливо.

— Мъртъв си, да знаеш — рече Морган, проявявайки уважение към шегата ми.

— Знаем. Общувам с ангелите.

Той се ухили.

— Веднъж го видях. На Бермудските острови. Ако искаш вярвай, но миеше колата си. Мерцедес 280L.

— Господи, Франк наистина е бил народен човек, нали?

Инстинктите на Джулия мигновено засякоха сигнал за тревога. Тя се намеси, за да ме накара да млъкна.

— Питър не е народен човек, Хич. Той е милионер. Но въпреки бремето на богатството си, е добър човек.

— Не съм казал нищо лошо — рекох аз.

— Ти си местен пес на собствена територия, мили мой. И мисля, че си пиан. Ще те сритам по задника, ако се наложи.

Питър Морган ни наблюдаваше с интерес.

— Аз ще го сритам, ако се наложи, скъпа — обърна се той към Джулия.

— Аз съм по-висок от теб — усмихвайки се, му напомних аз.

— Големи сладури сте, момчета — рече Джулия. — Питър, да кажа ли на Хичкок новината.

— На всяка цена.

Тя се обърна към мен. Страните ѝ поруменяха.

— Хич, Питър и аз ще се женим. — Очите ѝ блеснаха закачливо. — Ще бъда богата.

Морган вече бе отворил шампанското.

— Защо не се присъединиш към нас да вдигнем наздравица? — Той направи знак на Франк. — Още една чаша?

Мисля, че дори изщрака с пръсти. „Внимавай — помислих аз. — Това е бъдещият ти тъст.“ Докато Морган пълнеше чашата ми, аз улових погледа на Джулия, който ме предупреждаваше: „Бъди мил“.

Морган ми даде чашата и тримата вдигнахме наздравица. Ако милионерът бе казал: „За нас“, не знам какво щях да направя. За щастие, той не го каза. Оказа се по-тактичен, отколкото предполагах.

— За Джулия Фини, божият дар за малцина щастливци.

Бих поспорил какво е определението му за „малцина“, но със сбитостта, ласкателството и фалшивата си скромност, това беше бисерът на наздравицата ни. Джулия отново поруменя. Чукнахме чаши и отпихме от шампанското. Джулия сигурно се притесняваше, че се е изчервила пред мен. Това беше рядък миг на вълнение за нея.

Шампанското е странно нещо. Не всички знаят, но тази напитка се прави от скапаната реколта на бялото грозде в областта Шампания и е мигновено разпознаван, долнопробен доведен братовчед на високо цененото семейство на френските вина. Оригиналното шампанско е истинско разочарование и с радост се подхвърля на непретенциозните небца на селската класа.

Джулия и Питър Морган се гледаха сладострастно. Какъв обрат. Само преди седмица двете влюбени птичета бяха престанали да чуруликат във веселия Париж. Изгарях от желание да разбере как Морган я бе спечелил отново и започнах изтънчено да подпитвам.

— Знаеш ли, че първоначално шампанското е било смятано за притеснителен неуспех и е било отделяно за низшите класи?

— Правели са го от лошата реколта — рече Морган.

— Аз ти го казах — напомни му Джулия.

Настъпи моментът да захвърля наметалото на изтънчеността.

— Как я спечели отново, Питър? Джулия ми каза, че държането ти в Париж било невъобразимо отвратително.

— Той преувеличава — обясни му Джулия.

Морган отговори искрено.

— Имах много грижи по време на онова пътуване. Държах се като задник.

— Винаги ли се държиш като задник, когато имаш много грижи?

— Хич, сега *ти* се държиш като задник — скастри ме Джулия.

— Само се грижа да не се случи нещо лошо с благоденствието на бившата ми съпруга... Нали разбираш това, Питър?

Джулия се усмихна.

— Хич, изненадана съм, че пикаеш срещу вятъра. Но от друга страна трябва да кажа, че съм поласкана.

— Джулия е човекът, който ми е необходим, за да ми напомня да не се държа като задник — рече Морган. — Тя ми помага да видя нещата в истинската им светлина.

— Странно. Върху мен винаги е имала обратния ефект. А ти, Джулия, какво се надяваш да спечелиш от този съюз?

— Всичките му пари, огромното му имение и позлатения му член.

Наведох глава.

— Уви, аз мога да ти предложа само тенекиен.

Питър Морган само се преструваше, че разговорът го забавлява. Неоспорима истина е, че хората стават нервни, когато бившите им половинки се шегуват открито по сексуални въпроси. Тримата някак съумяхме да сменим темата. Джулия поиска да разбере какво се е случило с лодката. Разказах им съкратена версия на инцидента. Не споменах, че един бивш детектив от полицията за малко не ми е

нанесъл лични поражения заради приноса ми в разобличаването му за взимане на подкуп в размер на пет — а после на осем — хиляди долара всеки месец от организация, в чийто директорски съвет случайно членува близначката на единствения човек в бара, който с право може да се нарече милионер. Щеше да ми бъде трудно да обясня всичко това. Казах само, че Еди е хвърлила бутилка и лодката се е откъснала от веригите и е паднала върху нея. Морган попита дали Франк и Сали ще търсят отговорност по съдебен ред.

— Еди им беше приятелка — обясни му Джулия. — Приятелите не съдят приятелите си.

— Особено когато са мъртви — добавих аз.

Джулия прокара пръсти по чашата на Морган и рече:

— Ако не възразяваш, че го казвам, ти имаш твърде силно чувство за отговорност, Питър. Това е едно от нещата, които смятам да променя в теб.

Той се ухили.

— Жените винаги искат да променят нещо в мъжете си.

— Джулия никога не е искала да промени нещо в мен — похвалих се аз. — Бях съвършен.

— Тогава защо се разведохте?

— Ти му кажи — обърнах се към Джулия.

— Защото аз бях по-съвършена.

Изведнъж ми се догади. Не беше от ревност. Само че тримата ставахме твърде самодоволни. Твърде дружелюбни. Сграбчих кормилото на разговора и рязко го завъртях в друга посока.

— Сестра ти е омъжена за Алан Стюарт, нали?

За миг Морган изглеждаше объркан. Но се съвзе бързо.

— Точно така.

— Тя ти е близначка, нали?

— Пак си прав.

— Кой от двама ви се е родил пръв?

— Аманда. Пет минути и трийсет секунди преди мен.

— А ти какво си правил през цялото това време?

— Приготвих си багажа — самодоволно се усмихна той.

Остроумно. Макар че сигурно го бе казвал и преди.

— Не си приличате много — отбелязах аз.

— Братята и сестрите близнаци невинаги си приличат. Двуйайчни сме.

Джулия изпъшка.

— Мразя разговорите за размножаване.

— Откога са женени сестра ти и Стюарт? — попитах аз.

— О, не знам. Чакай да помисля. Може би от десет-единайсет години.

— Омъжила се е млада.

— Е, да. Беше на дваисет. Твърде млада ли е била?

— Напоследък се женят все по-млади — обади се Джулия.

— И нямат деца?

— Аманда и Алан ли? Не. Тя не може да има деца. Нещо не ѝ е наред и лекарите са ѝ казали да се прости с тази мисъл.

— Стюарт знаеше ли за състоянието ѝ, когато се ожени за нея?

Джулия ме погледна така, сякаш бях откачен.

— Не отговаряй на този въпрос, Питър — каза тя.

Морган обаче не ѝ обърна внимание.

— Мисля, че не знаеше. — Той не си правеше труда да прикрива нарастващото си раздражение от темата. А може би от егоистичната липса на искреност на сестра си. Не бях сигурен кое от двете.

— Не е било много хубаво от нейна страна — отбелязах аз.

— Ако познаваш Аманда, ще свикнеш.

— Не я познавам.

— Тя е злият близнак — засмя се Морган, макар и глухо и неубедително.

Джулия трескаво ми правеше знаци с очи, но аз умишлено отбягвах погледа ѝ.

— Преди една-две седмици видях сестра ти в крайградския клуб — продължих аз, после разкрасих истината. — Играеше тенис.

— Какво си правил там? — нацупи се Джулия.

— Отидох да се видя с един човек на име Руди. Той е главен градинар там. Може да го взема да свърши някоя работа на гробището. Разговорът ни беше делови. И видях сестра ти на корта. Имаше урок с един от професионалистите в клуба. Помагаше ѝ с бекхенда.

— Аманда има добър бекхенд — сухо отбеляза Морган.

— Тогава треньорът е свършил добра работа с нея.

— Имахме тенискорт в къщата на родителите ни. Аманда винаги е обичала да играе тенис.

— Освен това показва хубавите си крака.

— Да, да — намеси се Джулия. — И са застраховани в „Лойдс“ в Лондон. Вижте какво, момчета, ако искате, вярвайте, но не издържам на всичкия този тестостерон. Вие размахвайте тоягите си един срещу друг, а аз ще отида да побъбря с мама.

Докато ставаше, Джулия отново ме стрелна с поглед. „Покротко!“ Мисля, че това беше посланието. Останахме двамата с Морган. По мъжки.

— Долавям ли подчертан интерес към сестра ми? — попита той, след като Джулия се отдалечи.

— Само поддържам разговора.

— Не забравяй, че тя е омъжена.

— Как бих могъл. И то не за кой да е, а за бъдещия губернатор на Мериленд.

Морган чукна на дърво. Интересно.

— Защо го направи? — попитах аз. — Нима мислиш, че зет ти няма да стане губернатор? Не ще победи Спенсър Дейвис?

— Е, засега води пред него. Така показват допитванията. Но знаеш какво е политиката. Нищо не е сигурно, докато не свърши.

Морган не прикриваше раздразнението си. Изгълтах шампанското си и подадох чашата си за още.

— Значи мислиш, че шефът на полицията има слабо място? — попитах аз.

— Не съм казал такова нещо.

— Но може да се появи нещо, което да наклони везните в полза на Дейвис?

— На теория, да. Всичко е възможно.

— А на практика? Има ли факт, който може да го стори?

— Нямам ни най-малка представа. Защо питаш?

— Ами, ти си му зет. И най-големият дарител за кампанията му. Всичко това те прави вътрешен човек. По една случайност съм приятел на организатора на кампанията на зет ти. Последния път, когато говорих с него, и той беше малко притеснен. Питам се дали се тревожи за същото като теб.

— Кой казва, че се тревожа?

— Преди малко чукна на дърво.

— Ами човек никога не може да бъде сигурен, нали?

— Не знам. А ти?

— За какво намекваш, по дяволите?

Бинго!

— Знаеш ли, че треньорът по тенис на сестра ти беше убит?

— Разбира се, че знам. Ужасна история.

— Познаваше ли го?

— Активен съм в клуба. Знаех кой е.

— Не е ли странно, че сестра ти е взимала уроци по тенис, след като вече е имала бекхенд убиец?

Последната дума се изплъзна неволно от устата ми.

— Защо първо не отговориш на въпроса ми?

— Съжалявам. Би ли го повторил?

— За какво намекваш, по дяволите?

— Само поддържам разговора.

— Разговорът не е интересен.

— Нима? Съжалявам. На мен ми е интересен. Красива жена взема уроци по тенис, от които не се нуждае, от красив мъж, по-късно намерен убит. Красивата жена е омъжена за властен човек, който се е кандидатира за губернатор и, изглежда, нищо не може да му попречи, освен когато говориш с организатора на кампанията му и със зет му, милионер и негов поддръжник. Знам, че това не означава нищо. Но аз съм невежа в политиката. Цялата история обаче звучи толкова красиво и секси, че не мога да се сдържа.

— Може би трябва да се опиташ да се сдържаш. Говориш за реално съществуващи хора, а не за герои от роман.

— Имаш ли представа кой е убил Гай Фелоус?

— Не. Може да го е направила сестра ми. С нейния бекхенд убиец.

— Гай Фелоус е бил наръган с нож.

Милионерът въздъхна.

— Господи, не е ли все едно?

— Мислиш ли, че тя е способна на това?

— Виж какво, мисля, че Аманда е способна да направи всичко, което реши. Но нека да ти кажа нещо за сестра ми. Тя не е убила Гай Фелоус. Особено ако е било престъпление от страст. Сестра ми не е

способна да изпитва чувства. Това е грозната ѝ малка тайна. Макар че ако я познаваш, не е тайна. Аманда е истинска ледена кралица. Намекваш, че е спяла с Фелоус. Може би. Няма да ме шокираш, ако такава е намерението ти. Но мога да гарантирам, че това не е означавало нищо за нея. Тя не е имала мотив да го убие. Просто не ѝ пука.

— Откога завеждаш връзките ѝ с обществеността?

Морган отново въздъхна.

— Ти ме принуди да го кажа. Само я защитавам.

— Интересна защита. „Твърде безчувствена, за да убива.“

— Ако искаш вярвай. Истината е, че не ме е грижа. — Той взе бутилката и напълни чашата си. — Виж какво, ще отида да очаровам бъдещата ми тъща. Смятам, че с теб вече се наприказвахме.

— Като стари приятели — съгласих се аз. — Но имам още един въпрос. Ако не възразяваш.

Той бе станал, но се обърна към мен. Изражението му не беше особено ентузиазизирано.

— Знаеш ли нещо за дружество с ограничена отговорност на име „Епоха“?

Мигновено разбрах, че Морган знае. Сестра му беше в съвета на директорите, за бога.

Но той излъга. Бавно поклати глава, сякаш наистина се замисли.

— Не. А сега, извини ме — отговори Морган и отиде да омайва Сали.

Но излъга.

В същия миг вратата се отвори и в бара влезе Тони Марино, издокаран в шотландски национален костюм — карирана пола, кожен колан и калпак. И наду гайдата. Акустиката в „Ухилената стрида“ беше изумителна. Звуците на „Божия милост“ изпълниха всяка свободна молекула във въздуха с най-вдъхновеното и прочувствено изпълнение на Тони Марино. Той се отпрати към Еди, като маршируваше тържествено, със ситни стъпки, и ревеше като бебе. Това беше най-благородното зрелище, което съм виждал.

36.

Главата ми дрънчеше.

Не. Телефонът звънеше.

Грешка.

Всъщност главата ми пулсираше. Пипнешком намерих слушалката, доближих я до ухото си и издадох някакъв звук — нещо средно между стенание и сумтене.

Обаждаше се Кейт. Беше ядосана.

— Защо не отговори на обаждането ми?

Пулсирането в главата ми се засили. Събрах сили и изграчих:

— В моята родина казваме здравей.

— Добре. Здравей. Не получи ли съобщението ми?

Телефонният ми секретар просветваше укорително.

— Не прослушах съобщенията си, Кейт. Съжалявам. Не... си спомням как съм се добрал до леглото. Сигурно мигновено съм заспал.

Погледнах се и видях, че не съм свалил ризата, вратовръзката и чорапите си.

— Поклонението е било доста забавно, а? — язвително подхвърли Кейт.

В замъгленото ми съзнание се фокусираше сцена от изминалата нощ. Темз стрийт. Късно вечерта. Процесия. Ковчегът на Еди — носен на рамене. Остатъкът от лодката — хвърлен в пристанището.

Седнах в леглото.

— По дяволите!

Възклицанието ми привлече вниманието на Алкатраз, който вдигна глава и излая.

— Какво се е случило? Добре ли си? — В гласа на Кейт прозвуча искрена тревога.

Спомените постепенно нахлуха в паметта ми. Спомних си, че за щастие, ковчегът с Еди благополучно стигна до погребалния дом.

— Добре съм. Но за миг помислих... Няма значение.

Алкатраз отново изляя — явно искаше да излезе навън — и аз не чух началото на онова, което каза Кейт.

— ... и този път ще се вдигне голям скандал. Не искам да се притесняваш за мен.

— Какво каза, Кейт? Съжалявам, но...

— Нямам време да ти обяснявам. Виж какво, Хич, съжалявам за... всичко. Вече ти казах, че не исках да те замесвам в цялата тази история. Съжалявам.

— Чакай малко. Какви ги говориш, Кейт? Вече се разсъних. Трябва да ми кажеш какво става. Съжалявам, че не прослушах съобщението ти. Какво откри вчера? Какво беше онова за Аманда Стюарт и „Епоха“? Снощи се срещнах с Питър Морган. Той се престори, че не е чувал за „Епоха“. Излъга.

Последва мълчание, сетне Кейт попита:

— Срещнал си Питър Морган?

— Да. Джулия го доведе на поклонението.

Кейт не каза нищо. За миг помислих, че е затворила.

— Кейт?

— Да. Искам да внимаваш, Хич. Моля те. Не се тревожи за мен. Само ми направи една услуга. Стой настрана. Каквото и да се случи.

— За какво говориш? Какво ще се случи?

— Нищо. Не се безпокой.

— Кейт, трябва да ми кажеш за какво говориш.

— Уморена съм, Хич. — Гласът ѝ потрепери. — Наистина... съм много уморена.

— Плачеш ли, Кейт?

Този път не чух нищо, защото тя наистина затвори.

Веднага набрах номера на домашния ѝ телефон, но отговори секретарят. Може би Кейт седеше там и слушаше. Не знам. Не оставих съобщение. Провесих крака от леглото. Какъв неподходящ момент да се чувствам зле! Нямах представа за какво говореше Кейт. *Какво* щеше да се случи? Защо да стоя настрана? От какво? От нея ли? В главата ми се въртяха рой въпроси. И само пулсиране вместо отговори.

Прескочих Алкатраз, отидох в банята, намерих няколко аспирина и ги сдъвках. После се съблякох, застанах под душа и стоях там, докато топлата вода от бойлера се свърши. Беше болезнено, но подейства.

Излязох от банята значително по-жизнен, отколкото когато влязох. Щях да изпия кофа кафе и напълно да се възстановя.

Сложих си черния костюм, бяла риза и виненочервена вратовръзка. Съвсем не бях в настроение за погребение, но нямаше какво да се прави. Щракнах каишката на врата на Алкатраз и двамата тръгнахме към погребалния дом. По пътя кучето се погрижи за естествените си нужди. Алкатраз изприпка нагоре към апартамента на Били, настани се на овчата кожа в ъгъла на всекидневната ѝ и се прозя.

Сам вече бе изкарал катафалката. Задната врата беше отворена и готова да погълне ковчега с мъртвеца. Сам се бе облегнал на колата и се припичаше на слънцето.

— Добро утро, Сам — казах аз. — Готов ли си?

— Да.

— Тогава да започваме. Влизай.

Вътре Били пиеше чай с госпожа Симънс.

— Съжалявам за Еди — каза госпожа Симънс, когато ни видя.

Погледнах двата ковчега отсреща. Очевидно бяхме паркирали Еди тук след снощното поклонение.

— Искате ли чай, момчета? — попита Били.

— Не. По-добре да започваме.

Госпожа Симънс въздъхна.

— На гробището ще бъде същински зоопарк.

Насочих пръст към нея. Точно така, старо момиче.

Наредихме цветя върху ковчега, после занесох останалите букети на гробището. Видях, че разполагам с малко свободно време, преди да се върна в погребалния дом. Тръгнах на север и след пет минути стоях пред надгробна плоча с надпис „Сюъл“. Коленичих и оскубах тревата около трите по-малки плочи на родителите ми и на неродената ми сестричка.

Бях щастлив, когато майка ми и баща ми бяха живи. И макар сестричката ми да нямаше шанса да ме радва, винаги съм предполагал, че тя щеше да бъде най-прекрасното създание на света. С нетърпение очаквах появата ѝ.

Погалих плочата, изправих се и казах:

— Обичам ви. Трябва да тръгвам.

Но докато вървях към колата ми, вече не мислех за злочестото ми семейство, а за Кейт. Тревожих се. Питях се дали не подценявам натиска, на който е подложена. Дори да установеше със сигурност, че куршумът на Бауман е убил съпруга ѝ, Кейт също бе стреляла по него. Тя бе изпитала онзи необикновен шок и от шест месеца живееше в агония. А през това време насила бе станала любовница на шефа си, а после — на известен изнудвач. Някой бе убил изнудвача. Вероятно Стюарт. А сега — всички онези разкрития за Бауман и „Епоха“... Кейт имаше много сметки за разчистване. Тя беше под такова напрежение, каквото само можех да си представям. Много ѝ се струпа. Нищо чудно, че беше толкова отчаяна по телефона. И уязвима. Изгарях от желание да знам къде е и как да я намеря.

„Не се безпокой.“ Имаше ли по-безполезни думи?

Качих се в колата и се замислих за нещо друго, което ми бе казала Кейт. „Стой настрана.“ Включих двигателя, стиснах волана и застанах неподвижно. Кейт ме изолираше. През последните двайсет и четири часа контактът ни изведнъж се сведе до две кратки телефонни обаждания. Тя умишлено ме държеше настрана. Дали нещата между нас не се развиваха твърде бързо за нея? Явно ѝ беше трудно да се отпусне и да се забавлява. Това я плашеше. Тя сигурно мислеше, че не го заслужава или че всичко ще свърши бързо, затова е по-добре да приключи преждевременно.

От друга страна, Кейт имаше психиката на герой. Тя се подлагаше на жестоките удари, за да предпази другите. Подкарах на изток и спрях на червен светофар. Може би ме гонеше параноя. Може би аз страдах от комплекса на човека, погрешно смятан за герой. Може би аз показвах признаци на колебание и страх от връзката ни. Убеден съм, че ако насоча проникателния поглед на доктор Фройд към себе си, ще напиша цяла книга. Лесно е да се плува в чисти води. Съвсем различно е да си проправяш път в блато.

Завих надясно по Бродуей. Опитах се да си внуша да се отпусна. Кейт и аз отново щяхме да бъдем заедно и да прогоним всички тези глупави опасения. Не успях. Нещо не беше наред. Чувствах го.

Минах покрай болница „Джон Хопкинс“, където родителите и сестричката ми бяха обявени за мъртви и където съм роден. Центърът на града се намираше на около километър и половина вляво. Пред мен и зад мен беше... останалият свят.

Понякога се налага да се ориентираш къде се намираш.

Всичко беше готово за погребението. Опечалените вече бяха започнали да пристигат. Бяхме наредили столовете в полукръг и бяхме оставили достатъчно място за телевизионната камера, която щеше да предава на живо събитието.

По-късно щях да разбера, че и на служебния си телефонен секретар бях получил няколко съобщения, които също не прослушах. Ето защо се стъписах от появата на антуражите на двамата главни съперници за поста губернатор на Мериленд.

Спенсър Дейвис пристигна пръв. Той стисна ръката ми и рече:
— Приятно ми е. Спенсър Дейвис.

Кандидатът бе намалил интензитета на ослепителната си усмивка заради случая, но въпреки това изглеждаше дръзновен, млад либерал. Спенсър Дейвис беше висок горе-долу колкото мен и имаше момчешки вид.

— Хичкок Сюъл.

— Мога ли да ви представя съпругата си?

Разбира се. Защо не? Той ме представи на приятна, симпатична жена. Според мен беше малко стеснителна, но смело се бореше това да не ѝ личи. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове, които ѝ придаваха вид на миеща мечка. Леко прошарените ѝ коси стигаха до раменете. Не ми беше трудно да си я представя като колежанка — широки дрехи, без сутиен, боса, да раздава листовки, протестиращи един господ знае срещу какво, да пуши марихуана и да рисува цветя по лицето на приятеля си. С други думи, леко бунтарска младост и много повече кураж, отколкото виждах сега в жената, която се ръкуваше с мен.

Човек може да натрупа милиони, ако е в състояние да гадае бъдещето само по едно ръкостискане. Гадаенето на миналото е по-скоро салонен трик.

Кандидатът и съпругата му си намериха места и седнаха. Бил, телохранителят на Дейвис, се втурна в залата. Обаждал се и оставил няколко съобщения на телефонния ми секретар, за да ме информира, че кандидатът ще присъства на погребението.

— Какво толкова спешно имаше? — попитах аз и посочих господин и госпожа Дейвис. — Струва ми се, че той се оправя много

добре.

— Аз... Ами... Камерата...

— Разбирам. Тогава всичко е наред, нали?

Бил не можа да отговори.

Лея Били и аз бяхме сложили бележки „Запазено“ на десетина стола отпред. Госпожа Симънс, разбира се, можеше да заеме единия. Джеф беше единственият ѝ син, при това ерген. Днес семейният фактор нямаше да играе голяма роля.

— За кого са запазени онези места? — поиска да знае Бил.

— За спортните журналисти, новинарите и за метеоролозите — отговорих аз. — И за участниците в рекламите. Може и за онова момиче, което изтегля печелившите лотарийни билети.

Бил изглеждаше озадачен.

— Какво?

— За колегите на покойния — обясних аз. — Би ли влязъл? Стоиш на входа.

Той влезе. Явно не беше доволен от разпределението на местата. Неговият човек нямаше да е в светлината на прожекторите.

В момента пристигаха колегите на покойния новинар. Долових неудобството на някои от тях. Те бяха свикнали да се усмихват на публични места. Но сега бяха на погребение. Трябваше да си сложат тъжните физиономии. Онези, с които разказват за серийните убийци и за жертвите на торнадо. Насочих обезпокоените посетители към запазените места. Мими Уиг, разбира се, беше сред тях. Кожата ѝ беше като на труп — бяла и лъскава.

В следващия миг се озовах лице в лице с поразителна блондинка. Последния път, когато я видях, тя не беше облечена точно за погребение.

Алан Стюарт се извиси застрашително зад съпругата си.

— Вие сте господин Сюъл, нали? Организаторът на кампанията ми разказа за вас. — Стюарт сложи ръка на рамото на жена си. — Мисля, че не познавате съпругата ми.

Стиснах ръката, която ми предложиха. Този път салонните трикове нямаше да минат. Това беше дъщеря на милионер. Разглезена и безчувствена. Дали не е тежко да си такъв?

— Приятно ми е, господин Сюъл.

— Здравейте, госпожо Стюарт. Приятно ми е да се запознаем.

Дали се дължеше на мъжката ми суетност или наистина съзрях блясък в студените ѝ сини очи? Флиртуваше ли дамата с мен в присъствието на съпруга си? Алан Стюарт се усмихна, сякаш искаше да каже: „Знам. Тя винаги прави така. Но аз не ѝ обръщам внимание“. Аз обаче ѝ обрънах внимание.

— Познавахте ли се лично с господин Симънс? — Осъзнах, че дланите ми са изпотени.

— Да — отговори Аманда Стюарт. — Той беше поддръжник на Алан. Но на екрана, разбира се, беше безпристрастен. Джефри беше тактичен човек.

— Снощи видях брат ви — рекох аз, бързо сменяйки темата.

— Нима?

— Да. Той се среща с бившата ми съпруга. С която аз още се срещам. Макар и не по същия начин.

Ледът се разчупи, когато лейди Стюарт се намръщи.

— Господин Сюъл се шегува, Аманда — намеси се Алан Стюарт и стисна ръката ми. — Вероятно ще можем да поговорим след погребението.

Това не беше предложение, а заповед. Той посочи резервираните столове.

— Онези места запазени ли са?

— Да.

— Добре. Благодаря.

Те се отдалечиха. Прекрасна двойка.

Видях, че Бил се вбеси, когато Алан и Аманда Стюарт седнаха на запазените места, до популярните спортни журналисти, и се приближи към мен.

— Какво беше това? Настоявам Спенсър да седне в секцията за важни гости.

— Няма такава секция — отговорих аз. — Онези места са за семейството и за приятелите.

— Алан Стюарт не беше приятел на Джеф Симънс. Мразеха се и в червата!

— Не съм го поканил там. Сам се настани.

— Арогантно копеле!

Запитах се дали има предвид мен.

Залата се напълни. Както Били бе предвидила, събра се огромна тълпа. Мнозина явно бяха почитатели, а не приятели или членове на семейството. Някои притискаха до гърдите си снимки на покойния Джефри Симънс. Беше малко късно за автографи. Придружих госпожа Симънс до мястото ѝ.

Тръгнах по пътеката между столовете и видях, че Алан Стюарт ме гледа. Погледът му беше строг и недоволен. Спомних си какво ми бе казал Хъч в парка до паметника на Вашингтон. Независимо че вече не се срещаше с Кейт, Стюарт беше безумно деспотичен човек. И най-малкото връзката ми с Кейт ми бе спечелила раздражението му. Предполагам, че не му е достатъчно да има до себе си онази красива и червива с пари жена. Разбира се, ако можеше да се вярва на Хъч, Стюарт ме подозираше, че го изнудвам и се опитвам да съсия кариерата му. Да не говорим, че искам да се измъкна безнаказано с убийство. Смених посоката и се приближих до Спенсър Дейвис и съвършената му съпруга, които се държаха за ръце.

— Господин Дейвис, бихте ли желали вие и съпругата ви да се преместите на по-видни места? Не искам да седите в ъгъла.

Дейвис погледна към високопоставените гости. Алан Стюарт ни гледаше. Хубаво.

— Тук сме добре, господин Сюъл. И без това Бет ще се чувства неудобно от прожекторите.

Импулсивно стиснах ръката му. Той ме потупа сърдечно по рамото.

— Благодаря, все пак.

Върнах се в задната част на залата. Хъч беше там. Той бърбеше с телевизионния екип и забеляза присъствието ми, едва когато свещеникът зае мястото си зад ковчега и започна опелото. Хъч се приближи до мен и прошепна в ухото ми:

— Получих съобщението ти. Много си далеч от истината.

— Боли ли истината?

— Този път дълбоко грешиш.

— Сигурен ли си?

— Алан ще ти види сметката, Хич. Не си избрал разумно врага си.

— Знаеш ли какво съм разбрал, Хъч? Човек не избира враговете си. Те сами се появяват.

Хъч се вторачи гневно в мен.

— После ще говорим.

Той тръгна да изпълнява обществените си задължения. Оказваше се, че и Хъч е замесен. Какво ли смятаха да направят двамата с Алан Стюарт? Да ме изведат в задната уличка и да ме обработят? Може би щях да успея да ги накарам да чакат, докато се появи и Лу Бауман. Тогава всички заедно можеха да се нахвърлят върху мен.

Отново насочих вниманието си към свещеника, който обясняваше на аудиторията от възрастни хора, че Джеф Симънс ще бъде при агънца и лъвовете. Раят, представен като зоопарк от домашни любимци. Не знам кой е измислил тази шуротия.

Бяха произнесени няколко прощални слова. Гвоздеят на програмата, разбира се, беше Мими Уиг. Ако бях очаквал, че миниатюрната новинарка ще ни възхити с подробности за последните земни наслади на Джеф Симънс, щях да остана разочарован. Вместо това голямата глава на Мими Уиг ни възхити с остроумни истории зад кадър за починалия ѝ колега. Камерата снимаше всичко.

Мими Уиг бе предпочела да поднесе прощалното си слово в щастливия новинарски стил, който бе служил толкова добре на съвместната им поява с Джеф Симънс в ефира. За мое изумление, точно по средата на щастливите си спомени с Джеф, дребната новинарка импровизира. Тя коленичи, взе една от вазите с формата на телевизор и сложи проклетото нещо върху ковчега. Двамата с Джеф сякаш отново бяха заедно. За последен път. Камерата жадно запечата всичко — безценните кадри на простотия и несъмнена проява на лош вкус. Страхотна телевизия.

Умереното ми възхищение от безочието на миниатюрната новинарка внезапно бе прекъснато от силно чуруликане. Разбрах, че това е клетъчният телефон на Хъч, едва когато той го откачи от колана си. Обаждането беше кратко и явно го обезпокои. Буреносните облаци се събираха с изумителна скорост. Хъч каза няколко думи и прекъсна линията. Сетне мигновено набра друг номер и погледна към първите редове в залата. Проследих погледа му. Алан Стюарт се стресна, после бръкна в джоба на самото си, извади нещо и се вторачи в него. Сигурно беше пейджър, защото Стюарт се обърна и погледна Хъч, сетне прошепна нещо на съпругата си, стана и тръгна по пътеката между столовете. Мими Уиг млъкна за миг, но тъй като беше опитен

професионалист, успя да превърне прекъсването в театрална пауза. Тя се усмихна лигаво и огледа тълпата.

— Джеф много обичаше да разказва за животните... Беше толкова *мил* с тях...

Алан Стюарт вървеше бързо. Хъч вече говореше с някой друг по клетъчния си телефон. Отново чух чуруликане и видях, че един от репортерите също извади мобилния си телефон. Трябваше да им ги събера на влизане. Мими Уиг пак направи пауза, после гласът ѝ напрегнато се извиси. Сигурно едва сега осъзна, че пропуска нещо и трябва да приключи с прощалното си слово. *Сбогом, Джеф. Беше ми приятно, че те познавах. А сега трябва да тръгвам.*

Алан Стюарт стигна до Хъч и му направи знак да прекъсне разговора. Даде му точно една секунда, после грабна телефона от ръката му и го изключи. Хъч протегна врат и тихо заговори на шефа си. Стюарт отговори на глас.

— *По дяволите!*

Няколко глави се обърнаха към него. Но на Стюарт не му пукаше. Опечалените се втурнаха към изхода, за да видят Мими Уиг. Стюарт и Хъч започнаха да си пробиват път през тълпата, опитвайки се да излязат. Приближих се към тях и попитах:

— Какво става?

— Проклетият Лу Бауман — изръмжа Хъч.

Лу Бауман? Кръвта ми се смрази.

— Какво е направил?

Алан Стюарт загуби самообладание и започна да блъска гражданите. Гласоподавателите се отдръпнаха. Хъч го последва и извика през рамо.

— Простреляли са го!

37.

Лу Бауман беше в критично състояние в болница „Юниън Мемориал“. Стаята му се охраняваше от полицията. Но защо ли не се чувствах в безопасност? Инцидентът нямаше да е толкова сензационен, ако не беше самоличността на заподозрения извършител.

Кейт Забриски.

Имах задължения. Погребението беше твърде голямо, за да оставя леля Били да се оправя сама с всичко. На гробището очаквахме да пристигне още по-многобройна тълпа и нямаше начин да се измъкна.

Приключихме с тържеството в двете зали. Колегите на Джеф Симънс и чичо му, който имаше такъв вид, че може би щеше да бъде следващият ми клиент, вдигнаха ковчега на рамене и го понесоха към катафалката. Сам изгаряше от нетърпение да се запознае с Мими Уиг, но за негово съжаление, дребната новинарка зави наляво, а ковчегът — надясно. Несъмнено я викаха в телевизионното студио, за да съобщи вестта за стрелбата по бившия детектив от полицията Лу Бауман. Бях спипал репортера, чийто клетъчен телефон бе извънзвонил в залата. Той ми каза, че детектив Забриски се издирва във връзка с произшествието.

Спенсър Дейвис и съпругата му се приближиха до мен.

— Какво става?

— Някой е бил прострелян — отговорих аз.

— Кой?

— Човек на име Лу Бауман. Той беше...

— Знам кой е — прекъсна ме Дейвис. Изражението му беше ужасно обезпокоено. — Има ли заподозрян?

Не му казах кой е.

— Още не е задържан.

И тогава Дейвис хвърли бомбата. Тихата му миролюбива съпруга дори не трепна.

— Кейт Забриски ли е?

Да ме вземат дяволите! Откъде му хрумна *това* име?

Дейвис сякаш чу неизречения ми въпрос. Вероятно се досети какво мисля, като видя широко отворената ми уста.

— Снощи се срещнах с детектив Забриски — обясни той. — Заловил съм се да разнищя тази история.

— Срещнали сте се с Кейт?

— Да, снощи. В края на деня тя се обади в кабинета ми и ми каза, че трябва спешно да ме види. Между другото, спомена, че иска да ми покаже нещо.

В същия миг Аманда Стюарт мина покрай нас, хвърли ни бегъл поглед и се качи в черната си кола.

— Вижте какво, господин Сюъл — рече Спенсър Дейвис, — питам се дали мога да ви помоля за една голяма услуга. Трябва да се върна на работа и да се оправя с онази история. Чувствам се ужасно неудобно, че си тръгвам по средата на погребението.

Спомних си, че Алан Стюарт не бе изразил подобно съжаление, но не казах нищо.

— Бихте ли придружили Бет до гробището? — попита Дейвис, после се обърна към съпругата си. — Ще ме представяш ли?

Тя кимна.

— Чудесно. Благодаря ти. — Дейвис целуна жена си по бузата, сетне ме потупа по рамото. Това явно беше любимият му жест. — Благодаря, господин Сюъл. Госпожица Забриски ми каза, че ѝ помагате. Оценявам усилията ви. Искам да знаете, че ще направя всичко възможно, за да я подкрепя. Но първо трябва да я намерим. Имате ли представа къде може да е отишла?

— Не.

— Ако се сетите нещо, веднага ми се обадете. Бет ще ви каже домашния ни телефон. Не се тревожете за нищо, господин Сюъл. Ще решим проблема.

Той отново ме потупа по рамото и кимна на телохранителя си Бил. Двамата се качиха в колата. Преди да затвори вратата, Бил ме стрелна с враждебен поглед.

Ковчегът беше натоварен. Сам затвори задната врата на катафалката.

— Всичко е готово, шефе.

Предложих ръката си на Бет Дейвис и тръгнахме.

На гробището бях малко разсеян. Както бяхме предвидили, дойде внушителна тълпа. Опечалените утъпкаха съседните гробове. Новината за стрелбата по бившия детектив Лу Бауман бе лишила списъка с гостите от някои от най-важните клечки. Но почитателите на Джеф Симънс се представиха добре. Седнах до Бет Дейвис, точно зад госпожа Симънс. Не видях Аманда Стюарт. Тя очевидно не бе сметнала за необходимо да дойде до гроба като представител на съпруга си. Запознах Бет с госпожа Симънс. Утешителните думи на по-младата жена бяха трогателни.

— Желаете ли да ви закарам някъде? — обърнах се към Бет Дейвис, след като погребението свърши.

Тя погледна часовника си.

— Обикновено готвя в кухнята за бедни в Чери Хил. Но вече е късно. Може би ще им помогна да почистят.

— Работите в кухнята за бедни?

— Всеки вторник и четвъртък.

— Шегувате се.

— В квартала има много възрастни хора. С ограничени доходи. Защо питате?

— Ами, ей така.

Бих закарал тази всеотдайна гражданка на края на света, но тя настоя, че е достатъчно да я оставя на ъгъла на Калвърт и Ломбард.

— Оттам ще вземете автобус, нали?

— Да.

Колко ли пъти имам право да гласувам?

Върнах се в кабинета ми и се хвърлих към телефона, който звънеше, когато влязох.

— Господин Сюъл, обажда се детектив Крук.

— Здравейте.

— Добре ли сте? Струва ми се, че сте задъхан.

— Така е... Какво става, детективе? Мога ли да направя нещо за вас?

— Да. Кажете ми къде е детектив Забриски.

— За съжаление, не мога, колкото и да искам.

— Знаете ли какво се случи?

— Чух, че Лу Бауман е бил прострелян.

— Точно така.

— Как е той?

— Още е в операционната. В тялото му има пет куршума.

Пет куршума?

— Ако знаете къде е детектив Забриски, законът ви задължава да ми кажете, господин Сюъл. Пък и така би било най-добре за нея. Надявам се, че смятате да ни сътрудничите.

— Не се заяждайте, детективе. Щях да ви кажа, ако знаех къде е. Много бих искал да знам.

— И аз.

— Можете ли да ми кажете какво се е случило?

— Произшествието се разследва.

— Но защо подозирате, че е замесена Кейт?

Разбира се, вече знаех отговора на този въпрос. И Крук сигурно беше наясно, че знам. Отговорът му обаче ме изненада.

— Имаме свидетел.

— Сериозно?

— Тя твърди, че ви познава. Искате ли да говорите с нея? Тя е в съседната стая. Почакайте.

След двайсет секунди чух гласа на... бившата ми съпруга.

— Хич? Хей, приятелката ти е страхотна с револвера.

— Какво става, Джулия? Крук спомена нещо за свидетел. Ти ли...

— Дълга история, Хич. Полицаяте не искат да я разказвам на никого. Поне засега.

— Майната им на полицаяте! Какво се случи? Как го видя? Къде стана? Тя добре ли е?

Бях в състояние цял следобед да задавам подобни въпроси.

— Детективът ще затвори, ако започна да ти разказвам. В момента ме гледа строго. — Тя понижи тон. — Косата му е страхотна, нали?

— Виж какво, Джулия, разкарай се оттам и се обади от уличен автомат. Или ела при мен. Трябва да знам какво става.

— С Питър съм.

— И той ли беше там?

По дяволите. Погребвах новинар, а събитията се развиваха на друго място.

— В къщата на Питър сме. Тук се случи. — Чух, че телефонът беше заглушен и после — неясните гласове на Крук и Джулия. Тя каза: „Дреме ми“, после се обърна към мен. — Трябва да затварям, Хич. Мисля, че приятелката ти здравата е загазила. Това не е шибана държавна тайна. Хайде, че детективът побесня.

Изведнъж се чу гласът на Крук.

— Ще дойда да говоря с вас. Не излизайте.

Къде ли можех да отида? Забарабаних с пръсти по бюрото и се опитах да подреда мислите си. Кейт бе простреляла и сериозно ранила Лу Бауман в къщата на Питър Морган. Как бе станало това? Кой с кого се бе конфронтирал? Дали Лу Бауман бе проследил Кейт и се бе опитал да я убие? Или тя бе решила да си разчисти сметките с него, човека, който бе приел пари, за да убие съпруга ѝ? Молах се на Бога да е първото и Кейт да е била принудена да стреля при самоотбрана. Но през тялото ми премина тръпка и аз неволно си представих как Кейт държи с две ръце револвера и изстрелва един... два... три... четири... мили боже, *нет* куршума! Опитах се да прогоня образа от съзнанието си, но истината не ми даваше покой. Стрелбата по Лу Бауман не беше при самоотбрана. Ако беше така, защо Кейт незабавно не се бе предала? И защо бе стреляла пет пъти? Явно бе настъпил моментът Лу Бауман да плати за престъплението си. Бях сигурен в това. Кейт разчистваше сметки. Бе дошло време за отплата.

И Джулия бе видяла всичко. Как бе станало това? Дали престрелката се бе състояла в къщата на Морган? Или Джулия случайно бе погледнала през прозореца и бе видяла грозната сцена, развиваща се в двора? Но преди всичко, какво бяха правили Кейт и Бауман в къщата на Морган?

Донякъде можех да отговоря на последния въпрос. Дружество с ограничена отговорност „Епоха“. Спомних си смразеното изражение на лицето на Питър Морган предишната нощ, когато бях споменал името „Епоха“, в чийто директорски съвет членуваше развратната му аристократична сестра. Той излъга, че не е чувал за „Епоха“.

Обадих се на „Справки“ и поисках телефона на дружество с ограничена отговорност „Епоха“. Отговориха ми, че няма номер, вписан на такава компания.

— Има издателство „Епоха“ и консултантска група „Епоха“.

Попитах за телефона и адреса на консултантската група. Офисът им беше в центъра на града, а не в Хънт Вали. Но им се обадох. Отговори ми много мил глас, който любезно ме уведоми:

— Ние сме фирма за набиране на персонал.

— А случайно да имате офис в Хънт Вали?

— Не, господине. Но имаме много работни места там.

— А случайно да имате пощенска кутия там?

Това беше глупаво. Губех си времето. Кейт несъмнено бе научила всичко за „Епоха“.

— Доколкото знам, не, господине.

— Името Аманда Стюарт говори ли ви нещо?

— Не, господине.

Затворих и безпомощно огледах стените на кабинета ми. Не ме свърташе на едно място. Трябваше да разсъждавам. Дружество с ограничена отговорност „Епоха“. С какъвто и легален бизнес да се занимаваха, една от ежемесечните им дейности беше да плащат на Лу Бауман за убийството на колегата му. Аманда Стюарт беше в съвета на директорите на фирмата. Тя беше сестра на Питър Морган. Кейт бе простреляла Бауман в къщата на Питър Морган. Трябваше да стигна до извода, че Морган познава Бауман. Замислих се за хубавата къща на Бауман в Хийхоу. И за яхтата му. За лъскавия му нов джип. Тези неща струваха много пари. „Епоха“ явно имаше дълбоки джобове. И започвах да подозирам кой ги пълни.

Протегнах ръка към телефона, за да се обадя отново на „Справки“. Съмнявах се, че домашният номер на Питър Морган е вписан в указателя, но си заслужаваше да опитам. Трябваше да измъкна Джулия оттам.

Телефонът иззвъня в мига, в който го докоснах. Грабнах слушалката.

— Боб ли е?

— Не, съжалявам. Сбъркали сте... Карол?

— Здравей, Боб. Как е положението с оная работа?

Нямах представа какъв би трябвало да е отговорът на този въпрос.

— Ами, както би могло да се очаква — предпазливо отговорих аз.

— Може би искаш да дойдеш да ме видиш, Боб.

— Не мисля така, Карол.

Тя продължи да настоява.

— Може би искаш да размислиш. Може би това е единственото нещо, което в момента искаш да направиш. Може би дори да е важно. Може би при мен има някой, който иска да те види.

Може би започвах да разбирам намека ѝ. Кейт.

— Може би веднага ще дойда.

— Може би идеята е добра.

Карол затвори.

Хукнах като стрела, изминах две пресечки и стигнах до края на пристанището.

— Карол Шипли — задъхано каза аз на мъжа на рецепцията. — Тя ме очаква.

Той натисна копчето на вътрешния телефон.

— Как се казвате?

— Боб.

— Госпожице Шипли, дошъл е някой си Боб.

— Нека да се качи — чу се гласът на Карол.

Втурнах се нагоре по стълбите. Бях твърде развълнуван и нетърпелив, за да чакам асансьора. Прескачах стъпалата по две-три наведнъж. Много е ефикасно.

Карол ме посрещна на вратата. Беше навъсена.

— Простреляна е и е много твърдоглава.

Тя се дръпна, за да не я прегазя, докато нахлувах в апартамента.

Кейт седеше на дивана. Косите, очите и дори устата ѝ изглеждаха по-тъмни от обикновено. Осъзнах, че това е така, защото кожата ѝ беше бяла като черупката на яйце.

— Здравей, Хич.

Забелязах, че се държи за лявото рамо. Беше облечена в розова фланелка и джинси. На рамото ѝ имаше марля, непохватно прикрепена с лейкопласт.

Приблжих се до дивана и внимателно седнах до нея, сякаш Кейт беше порцеланова кукла, поставена на разклатена лавица. Тя губеше битката да прогони страха от очите си. Двамата се вторачихме един в друг. Кейт заговори първа, като дрезгаво прошепна:

— Той мъртъв ли е?

Бавно поклатих глава.

— В операционната е. Говорих с Крук.

— Крук.

— Той ми се обади. Търси те.

— Каза ли му къде съм?

— Не знаех къде си. Карол ми се обади, след като бях говорил с него.

Кейт затвори очи и се облегна назад. След двайсет секунди помислих, че е задрямала, но сетне тя отново отвори очи и ме погледна.

— Той стреля пръв.

— После ще говорим за това. Първо трябва да те заведем на лекар.

Кейт поклати глава.

— Ще се оправя.

— Това е кръв, Кейт. Ние, човешките същества, трябва да я задържаме в телата си.

— Ще се оправя — повтори тя.

Карол стоеше на прага.

— Видя ли какво имах предвид? Много е твърдоглава.

Кейт се усмихна едва-едва. Някъде в пристанището изсвири корабна сирена. Звукът беше далечен, но Кейт се стресна и подскочи, после се присви.

— Дай да видя раната ти — казах аз.

— Ти не си лекар, Хич. Защо искаш да я видиш? Рана от куршум. Адски боли. Но няма да умра.

— Добре. Няма проблем. Е, какво ще кажете, момичета? Да излезем някъде да вечеряме, а?

— Не се сърди — прошепна Кейт.

— Тогава не бъди толкова твърдоглава. Не можеш да седиш тук, когато в рамото ти има куршум.

— Куршумът не е в рамото ми, а мина през него.

— Все едно.

Умълчахме се, после протегнах ръка, магнах косите на Кейт от лицето и ги затъкнах зад ухото ѝ. Или поне се опитах. Половината коси се изплъзнаха и отново паднаха на лицето ѝ. Големите ѝ кафяви очи ме гледаха изпитателно.

— Трябват ти по-големи уши — казах аз.

Неочаквано тя сложи глава на гърдите ми и се разрида. Това беше хубаво за нея.

Карол дискретно излезе от стаята и ни остави сами. Дълго седяхме прегърнати. Кейт промълви: „Съжалявам“ няколко милиона пъти. Не се опитах да я утеша. Беше време да изплаче мъката си. Забелязах, че револверът ѝ е сложен върху едно списание на масичката за кафе. На корицата имаше снимка на известна актриса и шестседемгодишната ѝ дъщеря. Дулото сочеше към дъщерята. Гледката никак не беше приятна.

Риданията на Кейт най-после утихнаха и тя вдигна глава.

Целунах мокрите ѝ очи.

— Е, добро момиче, не е ли време да разкажеш приказка на господин Сюъл?

Тя кимна.

— Какво ще кажеш за едно питие? — Кейт видя, че се колебая и добави: — Много, много те моля. Рамото адски ме боли. Алкохолът ще помогне.

Повиках Карол. Тя подаде глава на вратата.

— Бърбън — рече Кейт.

Плачът ѝ се бе отразил добре. Докато чакахме бутилката бърбън, тя започна да разказва. Прочела данъчните декларации на „Епоха“. Освен Аманда Стюарт, в съвета на директорите имало още две имена. Фирмата не била особено активна. Доколкото Кейт разбрала, „Епоха“ била основана преди няколко години, за да извърши само две сделки. Купили парцел земя и после го продали. Нищо вълнуващо. Но интересното било какво спечелили от инвестицията. Година след покупката на земята в джобовете им се изсипала нищо и никаква сума от десет милиона долара.

Карол и аз едновременно повторихме цифрата.

— Десет милиона долара?

— Точно така — потвърди Кейт. — За трима души.

— Кой са другите двама?

— Съмнявам се дали си чувал имената им. Мичъл Тъкър и Джо Папас.

Кейт имаше право. Имената не означаваха нищо за мен.

— Кой са те?

— Тъкър е адвокат. Не е известен, с изключение на факта, че е зет на Харлан Стилман.

— Сенаторът Стилман?

— Да. Женен е за най-голямата му дъщеря. Най-бързият и лесен начин Стилман да е в страни, но същевременно вътре в играта.

— А Джо Папас?

— Също адвокат. Завършил е право в университета във Вирджиния. Ходил ли си в Шарлътсвил? Прекрасно учебно заведение. Основал го е Томас Джеферсън. Стаичките на робите още са запазени. Но сега са превърнати в квартири за студенти от висшата класа. Смятат се за престижни.

— И наградата за ирония се присъжда на...

— Познай кой е бил съквартирантът на Джо Папас?

— Изненадай ме.

— Алан Стюарт.

— Нашият Алан Стюарт?

Кейт кимна.

— Идната седмица Джо Папас ще обяви кандидатурата си за вицегубернатор. Къде е уискито, по дяволите?

В същия миг на вратата се потропа. Карол отвори, взе бутилката от ръцете на пиколото, даде му бакшиш и го отпрати. Тя сложи шишето на масичката за кафе, до револвера на Кейт, сетне каза:

— Ще донеса чаши.

Карол тръгна към кухнята и в същия миг на вратата пак се потропа.

— Сега пък какво има? — измърмори тя и отвори.

Всички предполагахме, че ще видим пиколото. Ето защо се втрещихме, когато в апартамента влезе детектив Джон Крук.

— Здравей, Джон — каза Кейт.

Той кимна и започна да ѝ чете правата. Имах чувството, че Кейт се смаява и става все по-дребна и незначителна. Макар че когато я погледнах, тя бе изправила рамене и внимателно слушаше. Крук приключи и я попита дали разбира правата, които току-що ѝ бе прочел. Кейт вдигна брадичка.

— В какво съм обвинена, Джон? В нападение със смъртоносно оръжие?

— Вече не. Обадиха ми се, докато идвах тук. Арестувана си за убийство. Бауман е мъртъв.

Кейт стана от дивана. Скочих едновременно с нея. Сякаш ни дръпнаха едни и същи невидими конци. Само че лицето на Кейт разцъфна в непогрешима усмивка на задоволство.

Крук видя това и повдигна вежди в недоумение.

— Чарли — кратко и ясно обясни тя.

Крук кимна и арестува Кейт Забриски.

38.

Сутринта шефът на полицията Алан Стюарт разпространи изявление чрез организатора на кампанията си Джоуел Хъчинсън. „Поради лични и професионални съображения — прочете Хъч, докато ръцете му треперейки стискаха предварително написания текст, — шефът на полицията Стюарт се отказва от кандидатурата си за губернатор.“ На канонадата от въпроси Хъч отговори: „Не коментирам“.

Два дни след оттеглянето на Стюарт от предизборната надпревара читателите на „Балтимор Сън“ видяха какви са семейните му „съображения“ и особено онези на госпожа Стюарт. Там беше публикувана снимка на Аманда, която пуши в леглото, кръстосала ръце на гърдите си, и неясният образ на мъж — очевидно не съпругът ѝ, положил глава на прелестните ѝ бедра. Възникна леко объркване, породено от двете снимки, съпътстващи статията във вътрешните страници, на детективите от полицията Чарли Ръсел и Лу Бауман, и двамата покойници. Ако човек не прочетеше цялата история, щеше да остане с убеждението, че едното от двете лица принадлежи на неясния образ на мъжа на първата страница, който използва за възглавница бедрата на Аманда Стюарт. После следваше снимката на Кейт и накрая на Гай Фелоус. Нищо чудно, че читателската публика се обърка. Изведнъж всичко се смеси.

Лично на мен най-много ми хареса снимката на Аманда Стюарт, която слиза от кола, безуспешно опитвайки се да прикрие самоличността си зад черни очила. Тя замахваше да удари фотографа. Устните ѝ бяха злобно изкривени, а съвършените коси... Ами, съвсем не бяха съвършени. Снимката ми хареса, защото беше разобличаваща и защото ми беше приятно да си представям, че Алан Стюарт трябва да търпи яростта ѝ всеки ден. Семейство Стюарт най-сетне бяха принудени да слязат от златната си каляска. А калта пред вратата стигаше до коленете.

И ставаше все по-дълбока.

И Питър Морган нагази в нея. И затъна. Четири дни след ареста на Кейт ми се обади Джулия, за да ме уведоми, че завинаги е скъсала с Питър Морган.

— Не ми хареса как живее другата половина от човечеството — заяви тя.

Напомних ѝ, че хората като Питър Морган и Аманда Стюарт съвсем не са половината от човечеството, а по-скоро една трилионна част.

— Все едно. Лайната им пак смърдят.

Преди три години Питър Морган продал на фирма на име „Епоха“ негоден за нищо евтин участък земя край железопътната линия. Железопътната компания била избрала парцела, на който имало отдавна нефункционираща фабрика за хромиране, построена преди няколко десетилетия, с намерението да разшири линията. Плановете постепенно потънали в забравата. Вероятно тогава съветът на директорите нямал представа, че през следващите две години сенаторът Харлан Стилман ще лобира толкова усилено, за да спечели федералния договор за построяването на уникален завод за рециклиране на отпадъци. Нищо чудно, че правителството е търсило подходяща индустриална собственост, върху която да го построи. Е, железопътната компания може и да не е знаела това, но сега беше пределно ясно, че Питър Морган със сигурност бе надушил плана. Както и зет му, Алан Стюарт. Земята била продадена на „Епоха“ почти без пари. Разбира се, една от причините за ниската цена бил фактът, че там се намират стотици варели, съдържащи химични отпадъци от производството на старата фабрика, голяма част от които изтичали и се просмуквали в почвата. Питър Морган тихомълком уредил един от складовете на железопътната компания да бъде използван за варелите. Залепили им фалшиви етикети „Силикагел“, натоварили ги на вагон и ги закарали на Запад. И когато хората от правителството дошли да търсят място за построяването на завода за преработка на торове, къде, мислите, че насочил вниманието им сенаторът Стилман? Към земята, собственост на компанията, контролирана отчасти от зет му и от съпругата на човека, когото сенаторът Стилман се надявал скоро да види губернатор.

Може би разбирате защо всичко това беше толкова объркано за среднестатистическия читател на вестници. Какво общо имаше

купчината варели, съдържащи химични токсини, със завода за рециклиране на отпадъци и с голите снимки на съпругата на шефа на полицията? На пръв поглед, нищо. Но за онези, които прочетоха историята докрай, нещата дойдоха по местата си.

Алан Стюарт и политическият му приятел сенаторът Стилман измислили схемата. Алан Стюарт привлякъл Питър Морган като посредник при сделките със земята, сложил съпругата си в директорския съвет на новосформираното дружество с ограничена отговорност „Епоха“ и по този начин насочил към джоба си няколко милиона долара. Същото направил и сенаторът Стилман чрез зет си. И Джо Папас.

Но иначе с нищо незабележителният ден, когато от дерайлирания влак изпаднали няколко дузини варели, задвижил събития, които заплашили да разобличат сделката с нечестно придобитите милиони. Събития, които щели да сложат край на няколко политически кариери. Политическият живот на Стюарт, Стилман и Папас щял да бъде съсипан. Това била силата, която детектив Чарли Ръсел притежавал, докато все повече се приближавал до разкриването на истината. Горкият човек вероятно не бе живял достатъчно дълго, за да я осъзнае. И именно тази сила станала причина за смъртта му. Алан Стюарт се погрижил за това. Сделката с Лу Бауман била петдесет хиляди долара за убийството и доживотна издръжка от пет хиляди всеки месец, доставени с експресната поща в магазина за авточасти в Хийхоу, Мейн. Фактът, че в онази съдбовна нощ в Спароус Пойнт Кейт Забриски извадила служебния си револвер и стреляла по съпруга си, точно когато Лу Бауман се прицелвал в него, само направила сделката по-приятна. За всички, с изключение на самата нея, разбира се.

Възниква обаче въпросът защо когато отвори пратката на Бауман, Карол намери не обичайните пет, а осем хиляди долара.

Отговорът е — повишилата се цена на убийството. Кейт ми обясни това в деня, когато я освободиха под парична гаранция. Двамата със Спенсър Дейвис свързали нещата вечерта, когато се срещнали в кабинета му и тя му дала видеозаписа с Аманда Стюарт и Гай Фелоус. Петте хиляди долара не били само обикновено възнаграждение, за да държи Лу Бауман устата си затворена за убийството на Чарли Ръсел. Както Кейт бе предположила, месечните суми служели и за да държат Бауман като наемник на повикване.

Бауман вече бил убил за пари. Вероятно го бил правил и преди да очисти Чарли Ръсел. Бауман бил изпечен престъпник и можело да бъде купен. Или взет под наем.

И според Кейт, точно това направил Алан Стюарт. Скоро след като на бюрото му се появили голите снимки на госпожа Стюарт, Алан извикал Лу Бауман от къщата му в Хийхоу и го насочил към Гай Фелоус. Не беше тайна, че през онази седмица Лу Бауман е бил в Балтимор. Дори аз го видях. Кейт и Спенсър Дейвис стигнали до извода, че Стюарт е увеличил месечната сума като примамка за убийството на Фелоус. Три хиляди на месец правят трийсет и шест хиляди годишно — не много повече от максималната заплата на детектив в полицията. След като убил Фелоус, Бауман намерил видеокасетата и я задържал като застраховка.

Същата вечер областният прокурор Спенсър Дейвис задвижил нещата и уредил да претърсят къщата на Лу Бауман. Кейт го накарала да каже на полицаите в Хийхоу да огледат добре видеокасетите с класическите филми на Уолт Дисни. И наистина, сред видеокасетите в малката колекция на Бауман, ченгетата от Хийхоу намерили „Фантазия“. Но на лентата не били записани фантазиите на Мики Маус, а фантастичните лудории в леглото на Аманда Стюарт и Гай Фелоус.

Би било хубаво да чуем изповед. Но Кейт бе изстреляла пет куршума в тялото на Бауман, който така и не дойде в съзнание.

Забавено, но мълниеносно правосъдие.

39.

В края на краищата, Джулия извоюва свободата на Кейт. Бившата ми съпруга беше единственият свидетел на сблъсъка между Кейт и Бауман и пресъздаването на събитията до голяма степен зависеше от нейния разказ. А разказът ѝ съвпаднаше с онова, което Кейт ми каза в апартамента на Карол. Бауман стрелял пръв. И не само стрелял пръв, но и улучил Кейт в рамото. Куршумът бе минал през бицепса ѝ.

В отговор, куршумите на Кейт пронизали бузата на Бауман, десния бял дроб, левия бъбрек, гърлото и сърцето му. Страхотна стрелба, приятелко.

Детективите попитали Джулия дали според нея Бауман е бил възпрян от някой от куршумите. Въпросът имал за цел да установи дали детектив Забриски е употребила прекомерна сила, стреляйки при самоотбрана по Лу Бауман. Джулия не могла да се сдържи и се изсмяла.

— Дали е бил *възпрян* от определен куршум? Представяш ли си? Казах им, че всеки следващ куршум го е възпирал малко повече от предишния. Искам да кажа... *Я стига!*

Наистина ли Кейт бе употребила прекомерна сила? Да, обзалагам се, че е било така.

Кейт беше освободена. Канцеларията на областния прокурор Спенсър Дейвис събра информация и постанови, че детектив Катрин Забриски е застреляла Лу Бауман при правомерна самоотбрана. В доклада се препоръчваше трийсетдневен платен отпуск за детектив Забриски. Но Кейт ги изпревари, като подаде оставката си.

Освен това тя скъса с мен. Не обясни причините. Каза само, че иска да се махне от всичко и от всеки. Аз възразих.

— Не отблъсквай хората, които държат на теб, а само негодниците и използвачите.

Бяхме в „Ухилената стрида“. Същия ден бяха пуснали Кейт.

— Необходимо ми е време за размисъл — отговори тя.

— Тогава мисли! Размишлявай, колкото искаш, Кейт! Моля те. Няма да ти попреча. Защо не си вземеш трийсетдневен отпуск от мен? Иди някъде в пустинята, където има само пясък и нищо друго. Вземи си шейсет дни. Или повече. Колкото искаш, Кейт. И *после* започни да взимаш решения. Не затваряй вратата сега.

Лично аз мисля, че съветът ми беше хубав. Но когато млъкнах, Кейт стана, наведе се и нежно ме целуна по устата. Сетне излезе от „Ухилената стрида“, оставяйки вратата да се затръшне след нея.

На Спенсър Дейвис почти не му оставаше време да провежда кампанията си за губернатор. Но, от друга страна, единственият му сериозен съперник беше въвн от надпреварата. Всъщност единственият му сериозен съперник беше арестуван седмица след погребението на Джеф Симънс и официално обвинен в съучастие в убийствата на Чарли Ръсел и Гай Фелоус. Към Питър Морган също бяха предявени обвинения във връзка със случая Ръсел — заговор за убийство и възпрепятстване на правосъдието. Делото срещу Морган и прекрасните хора от „Епоха“ обещаваха да бъде най-заплетеното в историята на щата. Сенаторът Стилман щеше да бъде разследван за лобирането си в полза на „Епоха“, както и Алан Стюарт за ролята му в цялата схема за източване на държавни средства. Страхотна бъркотия, няма две мнения. Бъркотия, която ме кара да се радвам, че само погребвам хора, а не ги обвинявам в съда. В сравнение с това, работата ми е удоволствие.

Алан Стюарт отричаше всичко. Нямаше преки доказателства за връзката му с плащанията на Лу Бауман. Стюарт протестира пред медиите, че го разследват, защото съпругата му се е оказала развратница. Добро оправдание. Всички го харесват.

Аманда Стюарт не излизаше от къщата си. Алан Стюарт бе освободен под парична гаранция и се премести в апартамент на Болтън Хил. Един умен репортер от „Сън“ написа, че на прозорците на новото жилище на Алан Стюарт има решетки. Спенсър Дейвис се хвана за това наблюдение и няколко пъти заяви, че Алан Стюарт трябва да свикне с решетките колкото е възможно по-бързо. Господи, колко обичат да злорадстват победителите. Не знам как спеше нощем Бет Дейвис. Струва ми се, че съпругът ѝ бе загубил способността да гаси ослепителната си стоватова усмивка. Той се хилеше широко всеки път, когато го видех по новините.

Хъч също беше разследван, но снет от подозрение. Той не знаел нищо за сделката със земята. И, разбира се, не бе наръгал с нож Гай Фелоус. Пет-шест пъти вдигах телефонната слушалка, за да му се обадя, но я оставях, преди да съм набрал докрай номера. Струваше ми се уместно да си взема отпуск от приятелството му.

Животът продължи. Умряха още хора. Надявах черния си костюм и тъжната си физиономия и помагах на близките им да им кажат сбогом. Понякога се питам дали работата, свързана с толкова много мъртъвци не ми се отразява. Не знам. Винаги съм мислил, че професията ми е хубава. Хората са ми безумно благодарни за онова, което правя за тях. Освен това ми дават тлъст чек за главоболията. Пък и често излизам. Между две погребения съм волна птичка. И ако съм в настроение да хапна нещо вкусно, да пийна или да разговарям, мога да го правя всеки ден.

Но аз знам какво всъщност ме питат хората. За смъртта. И за живота в Страната на сбогуванията. Не знам какво да им кажа. Може би единствено в името на баланса човек като мен би трябвало да се ожени за педиатър. Или още по-добре, за акушерка. Погребален агент и акушерка. Звучи като сапунен сериал, нали? Съпругата ми денонощно ще изважда на бял свят нов живот, докато аз по цял ден спускам капациите на ковчезите.

Такъв сериал не би се задържал и един сезон. А може би щеше да се задържи. Но аз със сигурност нямаше да го гледам.

Пък и не исках акушерка, а травмирана бивша детективка от полицията с черни коси и дълги крака. Наречете ме луд, ако искате.

40.

Джулия каза, че се нуждае от развлечение и разсейване. Не казвайте на никого, но мисля, че тя изпитваше потребност отново да се качи на пиедестала си и да провеси крака оттам. Джулия искаше да отнеме девствеността на Майкъл Голдфарб. Колкото и да се представя за безгрижна пред света, тя е много чувствителна и докачлива. Провалът с Питър Морган нарани чувствата ѝ, обиди я и малко я смути. Джулия загуби ориентация. Тя можеше да реагира по няколко начина. Да се чука с девственник, изглеждаше най-лесният. И най-забавният.

Джил Ванс много се развълнува, когато Джулия се върна в актьорския състав на „Нашият град“. Сю Китайката не се беше справила с ролята на Емили. Тя мълчеше нацупено и дори враждебно и другите актьори бяха започнали да я пренебрегват, опитвайки се да заместят репликите ѝ с импровизирано бърбене. Седмица преди премиерата, на генералната репетиция, присъстваха неколцина членове на съвета на „Джипси Плейърс“. В края на представлението двама седяха на сцената като мъртъвци в последното действие, третият си бе подал оставката като член на съвета, а четвъртият флиртуваше с гримьорката зад кулисите. Но шоуто продължи.

Репетицията се оказа прощалната поява на Сю Китайката. В последната минута тя предложи на Джил промяна в сценария. Каза му, че вместо да умре от естествена смърт, както е написал Торнтън Уайлдър, Емили трябва да се самоубие. Тази решителна постъпка повече подходдала на характера на героинята ѝ. Доводите ѝ били произнесени с едносрични думи. Джил я погледна така, сякаш се замисли дали цялото население на Гроувърс Корнърс няма да я пребие с камъни. Но съдържа гнева си.

— Малко е късно за самоубийство — отговори той. — Но ще помисля по въпроса.

И той го направи.

На другия ден Джулия разговаря със Сю Китайката в галерията и си възвърна ролята на Емили. В професионален аспект Джил се зарадва, че Джулия се върна. Но в личен план той скоро разбра, че не е достоен съперник на бившата ми съпруга, що се отнася до Майкъл Голдфарб. Когато Джулия се появи на репетицията, Майкъл се превърна в още по-послушно кученце. Джулия не срещна никакви затруднения да щракне каишката около врата му. Той с готовност изпълняваше всички желания на господарката си.

Когато заговорихме за моя провал, Джулия беше колкото е възможно по-тактична и мила.

— Съжалявам за Кейт, Хич. Цялата история е много объркана, нали?

Трябваше да се съглася с нея.

— Тя може да се оправи — продължи Джулия. — Попаднала е на толкова много лоши хора. Кейт знае, че ти си добър. Дай й време.

Помолих я да ми обясни какво точно се е случило в къщата на Питър Морган.

— Кейт какво ти каза?

— Почти нищо. Видяла името на сестрата на Морган в списъка на членовете на директорския съвет на „Епоха“ и отишла там, за да го разобличи за ролята му в заговора за убийството на съпруга ѝ. Бауман стоял на вратата и когато слязла от колата си, стрелял по нея. И Кейт отвърнала.

— Да, така беше.

— И ти ли беше на вратата?

— Минавах оттам, когато Бауман потропа. Отворих, точно когато Кейт слизаше от колата.

— Кейт каза ли му нещо, преди Бауман да стреля по нея?

Без да откъсва поглед от мен, Джулия взе очилата ми от катедрата, духна в стъклата, избърса ги с крайчеца на ризата ми и ми ги даде.

— Искаш ли да знаеш? — попита тя.

— Затова питам.

— Да. Каза му нещо. Изкрещя: „Хей! Копеле!“.

— Ясно.

Умълчахме се. На сцената падна нещо. Мисля, че беше декорът на църквата.

— Имаш ли други въпроси? — попита Джулия.

— Само два.

Погледнах към черния таван. Там ми беше по-лесно да си представя сцената.

— Кейт вече беше ли извадила револвера си, когато изкрещя на Бауман?

— Револверът беше изваден и насочен право към него.

— Ясно.

— Какъв е вторият ти въпрос?

Сложих си очилата. През тях всичко изглеждаше плоско. Дори пищните форми на Джулия.

— Другият ми въпрос е ти какво каза на полицията. Че Кейт е слязла от колата с насочен револвер? Че е предизвикала Бауман? И че той е стрелял при самоотбрана? Каза ли на ченгетата всичко това?

— Доколкото си спомням, пропуснах тази част.

— Напомни ми да те почерпя едно питие някой път.

— Не е необходимо да ми благодариш, Хич. Не ми хареса как ме гледаше онзи тип, когато отворих вратата.

— Е, да. Но не мисля, че Кейт го е застреляла заради това.

— Хич, виждал ли си как Кейт борави с оръжие?

— Не.

— Страхотна е. Няма грешка.

През следващата седмица Кейт не ми се обади. Оставих няколко съобщения на телефонния ѝ секретар и една вечер минах с колата покрай къщата ѝ, но прозорците бяха тъмни. Вероятно се бе вслушала в съвета ми и бе заминала някъде. Името и снимката ѝ отново бяха във вестниците. Най-умното за нея беше да бъде навсякъде другаде, но не и в Балтимор.

Джил ни даваше последни указания преди премиерата.

— Искам да благодаря на всички за ентузиазма, който показахте, изследвайки дълбочината на тази чудесна пиеса. А сега, нека още веднъж да повторим всичко. Хичкок е помощник-режисьорът. Той е вашият пилот. Вашият господ. Хич, залагам цялата постановка на теб. В мига, в който ти се стори, че колегите ти са на погрешен път или *измислят* нови реплики, намеси се. Ясно ли е на всички? Тази вечер

няма да има никакви съчинени монолози. Вървете на сцената и играйте като истински актьори!

И тъй като е суетен, честолюбив и самотен и нищо човешко не му е чуждо, Джил се обърна към Майкъл Голдфарб, който съзерцаваше изящните си пръсти.

— Това се отнася и за теб!

Не слушах съсредоточено, защото разсъждавах. Сред няколкото поздравителни картички за премиерата и цветята, които получих, имаше телеграма. Изпратена от Лас Вегас.

Хич, още размишлявам. Иска ми се вече да бях спряла. Липсваш ми. Пукни се от радост, ако искаш.

С обич:

Кейт

Взех телеграмата и я сложих на катедрата до сценария. На няколко пъти не чух подадените ми реплики, защото вниманието ми беше раздвоено. Телеграмата на Кейт не съдържаеше почти никаква информация, но трябваше да се опитам да изтълкувам оскъдните данни. Единствената недвусмислена част от телеграмата беше мястото на изпращането ѝ. Лас Вегас. Не можех да проумея какво прави Кейт там. Самото послание беше пестеливо, но обнадеждаващо. Това обаче беше всичко.

Както вече споменах, бях адски разсеян, защото погледнах около триста пъти телеграмата. Не успях да изпълня ролята на висш авторитет, каквато Джил ми бе определил. Приличах на идиот с тропическия си шлем, очилата с телени рамки и тънките мустачки, а актьорският състав на „Нашият град“ лудуваше върху остатъците от пиесата на Торнтън Уайлдър, досущ като необучена група за модерен балет.

Джулия се забавляваше особено много, след като бе чакала до тази вечер, за да забележи съществуването на Майкъл Голдфарб. И не само да го забележи. Изведнъж двамата започнаха да си пасват страхотно. Другите, изглежда, се заразиха от ентусиазма на Джулия, макар и не толкова успешно, и към края на представлението заспалото градче сякаш бе атакувано с газообразен феромон. Гражданите на

„Нашият град“ бяха изпълнени с енергия и желание да играят. Джил Ванс бе възнаграден със страхотна концепция, независимо дали я искаше или не. Но на мен ми допадна.

Голдфарб и Джулия се появиха след около час от началото на купона. Наричам го не Майкъл, а Голдфарб поради простата причина, че каквото и да се бе случило между двамата между спускането на завесата и влизането им в галерията на Джулия, където беше увеселението, това завинаги бе променило мрачния млад мъж. Той се разхождаше из галерията като бик с големи топки, току-що пристигнал от Пасището на мечтите. А що се отнасяше до Джулия, лицето ѝ сияеше като Коледната елха на площад „Таймс“. Двамата набързо си разменихме няколко закодирани реплики. Започнах аз.

— Пиедестал?

— Циник.

— Щастлива ли си?

— Иска ли питане.

По едно време пияната Либи Маслин започна да ме сваля. За малко. Но и без това нямаше да се поддам. Докато се измъквах рано от соарето, забелязах, че Либи почиства петно от вино върху ризата на един от членовете на управителния съвет на „Джипси“, когото бе притиснала до стената.

Тръгнах по кея, минаващ покрай „Ухилената стрида“. Стигнах до края и се вторачих в мастиленочерните води.

Чувствах се неспокоен. Нямах настроение. Бях потиснат.

Проблемът започна да се избистря в главата ми. Смятах, че като стоя там и гледам черните води, ще проясня съзнанието си и няма да мисля за нищо определено. Но някъде в ума ми нещо, което не се връзваше, взе да придобива ясни очертания.

И после се сетих.

Кейт ми бе казала, че веднага щом чула за самоубийството на Каролин Джеймс, влязла в апартамента ѝ и намерила копие на порнографската видеокасета с Аманда Стюарт в главната роля. Предполагаше се, че онзи, който след няколко дни уби Гай Фелоус — Лу Бауман — е взел видеокасетата на тенисиста, вероятно като бъдещ обект за изнудване или просто за да прекарва свободното си време, като брой луничките по голия задник на Аманда Стюарт. Струваше ми се логично някой като Бауман да прибере прословутата видеокасета,

след като убие Гай Фелоус. Дори ако щете, за да запълни скучните нощи в Хийхоу, когато злобната Моли е особено досадна. Бауман имаше всички основания да се радва на придобиването на видеокасетата. Особено след като Алан Стюарт обяви кандидатурата си за губернатор, цената ѝ бе скочила високо. Дали трите хиляди долара на месец не бяха всъщност резултат от факта, че Бауман е изнудвал Алан Стюарт? Продължавайки оттам, откъдето Гай Фелоус е бил принуден — от назъбения нож — да спре?

Не. В това нямаше логика. Вече беше установено, че допълнителната премия на Бауман е заради убийството на Гай Фелоус. В такъв случай, каква стойност имаше видеокасетата? Нямаше ли една от инструкциите на Алан Стюарт да бъде Бауман да намери запис, след като убие Гай Фелоус, и да му го занесе? Разбира се. Това би обяснило и защо Бауман бе използвал нож, а не огнестрелно оръжие, за да убие Фелоус. Било му е необходимо време, за да търси видеокасетата. Време, с което не би разполагал, ако съседите се бяха обадили в полицията, че са чули изстрел от апартамента на Фелоус.

Сигурно съм стоял в края на кея по-дълго, отколкото съзнавах. Или бях толкова потънал в мислите си, че не забелязах мъглата, спускаща се над пристанището. Усетих влагата по кожата си. Около уличните лампи се бяха образували ореоли. По-далечните светлини и сгради изчезнаха, а очертанията на по-близките станаха неясни. На мястото на нощното небе надвисна черно-сив облак. Разнесе се далечен тътен. После още един, не толкова далечен. След миг стоях под проливния дъжд.

И тогава ме осени прозрението.

Не Лу Бауман, а Кейт Забриски бе убила Гай Фелоус. Лу Бауман би си донесъл нож. Не би разчитал на случайността, че ще намери нож в кухнята на Гай Фелоус. Не съм детектив, но убийството с кухненски нож не означава — поне в случая — предумишлено деяние. И със сигурност не престъпление, извършено от наемен убиец, а убийство при афект. Или при самоотбрана.

И убийството на Лу Бауман беше извършено при тези две обстоятелства. Кейт бе провокирала Бауман да стреля пръв. *Първият* ѝ изстрел можеше да се квалифицира като при самоотбрана. Но вторият, третият, четвъртият и петият, които бяха разкъсали белия дроб,

бъбрека, гърлото и накрая сърцето на Бауман? Ще ви оставя да прецените сами.

Но не кухненският нож, а видеокасетата на Кейт, сложена в кутията на „Пинокио“ ме накара да стигна до този извод. Видеокасетата в къщата на Бауман също беше поставена в кутия от филм на Дисни. „Фантазия“.

Но нито Гай Фелоус, нито Каролин Джеймс бяха скрили разобличаващата видеокасета в кутия от „Пинокио“. Беше го направила Кейт. Това беше предпазна мярка, начин да скрие вещественно доказателство на видно място.

Докато нощното небе надвисваше над мен, аз разбрах колко елементарно бе станало всичко. Разбира се, не можех да сглобя напълно сценария на убийството, но останалото ми се изясни. Знаех колко усилия е положила Кейт, за да изтръгне Каролин Джеймс от лапите на Гай Фелоус — глупавият ѝ план да ѝ уреди фалшиво погребение — и предполагах, че смъртта на Каролин не се е отразила добре върху Кейт. Може би Фелоус бе споменал нещо за самоубийството и Кейт се бе ядосала. Или Фелоус се бе ядосал. Или може би бе научил, че Кейт спи с него по заповед на Алан Стюарт. И после да ѝ е посегнал.

Или Кейт бе побесняла от гняв? И бе видяла в лицето на Гай Фелоус всички насилници, които бяха откъсвали частица от нея с течение на годините? Баща ѝ. Алан Стюарт. Другите. Дали убийството на Гай Фелоус не беше закъсняла проява на героизъм? Дали Кейт бе застанала между злодея и беззащитното момиче? И за да раздаде справедливост, бе забила ножа в Гай Фелоус?

Ако, ако, ако... Може би, може би, може би...

— Майка ти не ти ли е казвала да не стоиш на дъжда?

За миг помислих, че чувам някой от гласовете в главата ми, които крещяха: „Ами ако...“. Но после се обърнах и видях, че към мен се приближава фигура с чадър. Кейт. Тя спря на метър от мен. Лицето ѝ беше скрито от чадъра.

— Мислех, че си в Лас Вегас.

— Току-що се върнах. Изпратих ти телеграмата и тръгнах. Вслушах се в съвета ти, Хич. Отидох в пустинята. В Долината на смъртта. В Забриски Пойнт.

— Не си устояла на всички този символизъм.

— Ядосан си.

— Позна. Защото не ме пускаш под чадъра си.

Кейт наклони чадъра и леко го подхвърли. Чадърът падна във водата.

— Ти си убила Гай Фелоус.

Тя ме погледна. Изражението ѝ беше ужасяващо прямо.

— Да.

— При самоотбрана ли беше?

— Казваш го така, сякаш не го вярваш.

— Не отговори на въпроса ми.

— Да, беше при самоотбрана. Той щеше да ме убие.

— Искаш да кажеш така, както и Бауман е щял да те убие?

Кейт пое дълбоко въздух и избърса дъждовните капки от очите си.

— Каролин му остави предсмъртно писмо. И на мен. Тя беше много самотна... Беше ми написала онова, което вече знаех. Гай бил изнудвач и Каролин била уплашена до смърт. Не знаела защо не може да избяга от Гай и от цялата бъркотия. Но не можела. Той я биел. Обиждал я. Унижавал я. Но тя не можела да избяга. Разбирам я... В писмото ѝ до Гай пишеше почти същото. Самоубийството било единственият начин, който могла да измисли, за да избяга. Споменаваше и за мен. Беше написала, че знам всичко, което тя и Гай правят.

— Защо го е написала, за бога?

Кейт сви рамене.

— От глупост. Предполагам, че това е било най-доброто, което е могла да направи, за да му отмъсти. Да нанесе последен удар. Да установи някаква степен на контрол. Кой знае?

— И Гай Фелоус не е останал доволен от теб.

— Никак.

— Какво се случи?

— Той ми се обади и ми каза, че трябва да ме види веднага. Престори се, че е покрусен от самоубийството на Каролин. Тъкмо се бе върнал от погребението. Отидох. Влязох в апартамента му и той ме удари. Уплаших се, че ми е счупил носа. Гай беше бесен. Размаха пред лицето ми писмото на Каролин и изкрещя: „Защо ти е казала всичко това? Какво става, по дяволите?“. Не ми даде възможност да го

прочета. Зашлеви ме, после ме сграбчи за косите и ме измъкна от кухнята.

— Мил човек.

— Хич... Побеснях от гняв. Той непрекъснато ме наричаше „кучка“... Уплаших се до смърт.

— Къде те замъкна?

— Там, където бе намерен трупът му. Във всекидневната. Докато препъвайки се, излизах от кухнята, видях няколко ножа, сложени в керамичен съд на плота. Без да гледам, взех единия. Гай не видя това. Дори не знаех какъв нож съм взела. Можеше да е нож за мазане на масло.

— Но не беше.

На рамото на Кейт висеше голяма чанта. Дясната ѝ ръка се скри вътре и когато отново се появи, държеше дълъг, тесен нож. С черна дръжка. Назъбен.

— Не, не беше нож за мазане на масло.

Стояхме на кея и дъждът се лееше върху нас. Капките рикошираха водата като куршуми. Чадърът на Кейт се наклони на една страна и постепенно се скри под повърхността.

Погледнах ножа в ръката ѝ. По блестящото острие се стичаха дъждовни капки.

— Гай ме завлече на дивана — продължи Кейт. — Сграбчи отпред роклята ми. Знаех какво смята да направи. Не мога да се закълна, Хич, но бях сигурна, че после ще ме убие. А може би нямаше. Не знаех какво ще решат съдебните заседатели. Но това няма значение. Нямах намерение да му позволявам да направи нищо с мен. Замахнах и забих ножа в ръката му, докато разкъсваше роклята ми. И не спрях дотам. Падна ми пердето. Наречи ме кръвожадна, ако искаш. Не ми пука. За нищо на света не бих му позволила отново да ме докосне. Беше ми писнало. Нямам представа колко пъти го наригах. Той бързо загуби сили и аз продължавах да забивам ножа, докато най-после Гай се свлече на пода... Не проверих дали е мъртъв. Взех писмото, което Каролин му бе написала и намерих видеокасетата. Беше залепена със скоч под нощното му шкафче.

— Не е било много оригинално.

— Никак.

— Тогава Каролин не е имала запис.

Кейт поклати глава.

— Не. Застраховката, за която Алан толкова много се тревожеше, никога не е съществувала.

— И какво направи после?

— Избягах. Имаше само две веществени доказателства, които можеше да ме свържат с убийството. Това. — Тя показва ножа. — А другото беше кръвта от носа ми, когато Гай ме удари. На ризата му имаше няколко капки. Съдебномедицинските експерти взеха проба.

Кейт ме погледна в очите и видя неприкрития ми въпрос.

— Казаха, че е изчезнала.

— Изчезнала. — Поклатих глава, сетне посочих ножа. — А това? Защо не изчезна?

— Не знам. Предполагам, че въпреки всичко изпитвам угризения. Обучена съм системата да бъде крайният арбитър. Мисля, че... Не знам. Може би си запазвам правото на избор да се предам.

— Къде се вмести Бауман във всичко това?

— Бауман? Това беше щастлива случайност. Много просто. Предполагам, че онази седмица той дойде тук, за да иска от Алан още пари. Допълнителните три хиляди долара. Кандидатурата на Алан за губернатор вероятно е накарала Бауман да размисли за финансовото изражение на мълчанието.

Размишленията ми бяха подобни.

— И когато отидохме в Мейн...

— Направих копие на видеокасетата. Сложих я в кутията на „Фантазия“. Това беше грешка, но я разбрах по-късно. Оставих видеокасетата в къщата на Бауман, когато влязох там онази нощ. Заложих на факта, че Бауман беше в Балтимор същата седмица, когато Гай беше убит. След като Крук ми каза, че Бауман е стрелял по Чарли, поставянето на видеокасетата ми се стори... Ами, добра застраховка. — Кейт си позволи да се изсмее безрадостно. — И когато се оказа, че зад Бауман стои Алан... Хич, почти повярвах, че има господ. Държах на прицел и двамата. Алан и Бауман.

— И уби Бауман, за да не разкаже своята версия на историята. Затова ли го направи? За да не каже, че не е убил Гай Фелоус?

— Убих Бауман при самоотбрана.

— Хубаво. И още защо?

— Той уби съпруга ми.

— Хубаво. И още защо?

— Господи, Хич! И още защо? Гай Фелоус торможеше и пребиваше до смърт Каролин Джеймс... до собствената ѝ *смърт*, Хич. И ме нападна. Междувременно Бауман уби съпруга ми и подгони теб. И сега трябва да се оправдавам? Писна ми от цялата проклета история.

— Алан Стюарт ли е източникът на всичко?

— Кучият син е арестуван.

— Добра работа за един ден.

— И още как.

Тя пристъпи към мен. В същия миг блесна светкавица. Кожата на Кейт изглеждаше синкавобяла. Очите ѝ бяха тъмни и непроницаеми. Отново блесна светкавица и светлината ѝ се отрази в ножа. Ръката, която го държеше, се вдигна и Кейт направи още една крачка към мен. Тя промълви: „Съжалявам“, но гръмотевица заглуши думите ѝ.

Кейт ми подаде ножа.

Известно време стояхме там, без да говорим. Дъждът се усили. Беше невъзможно да преценя дали по страните на Кейт се стичат сълзи или дъждовни капки. Тя ме гледаше изпитателно. Предполагам, че искаше да прочете мислите ми или да разбере какво смятам да направя. Дали щях да я хвана за лакътя и да я заведа при детектив Крук? Аз, добросъвестният гражданин Хич?

Или дали ножът нямаше да се изплъзне от пръстите ми, да камбурне във водата и бавно да потъне на дъното на пристанището? Беше съвсем лесно — едно леко подхвърляне, и цялата тъжна история потъва в забвение.

Погледнах Кейт. Очите ѝ бяха безизразни. Тя се чувстваше самотна. Вече изтърпяваше присъдата си. Макар че нямаше да бъде наказана за убийствата на Гай Фелоус и Лу Бауман, съвестта щеше да я измъчва до края на живота ѝ. Затова, имаше ли значение как щях да постъпя? Защо да не хвърля ножа във водата и да не прегърна Кейт? Може би аз щях да ѝ дам онова, което тя търсеше, откакто бе скочила от ръцете на баща си и се бе хвърлила в обятията на ченгето спасител. Може би щях да положа благородното усилие да бъда героят на Кейт.

Но „благородното усилие“ пред лицето на неизбежен провал съвсем не е благородно, а глупаво.

А аз не съм глупав.

Кейт още стоеше с наведена глава, когато аз тръгнах по Темзстрийт към бар „Задънена улица“ и към желаната чаша уиски. И чиния вдигащи пара миди. Може би две чаши уиски. И защо не, по дяволите? На другия ден нямаше да погребвам никого. А тази вечер определено трябваше да погребва нещо.

Вдигнах яката си. Дъждът се лееше върху мен. От малките барове се разнасяше музика...

Бях върнал ножа на Кейт.

И ѝ бях пожелал късмет.

Издание:

Тим Коки. Катафалката, с която ти дойде

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, 2001

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-585-213-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.